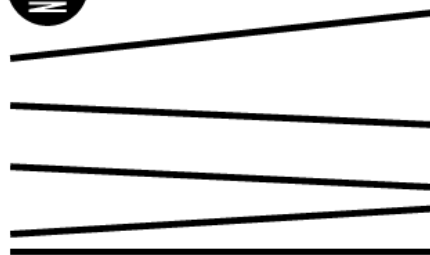

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Skuespil til Brug for den danske Skueplads :
[Den Gyldendalske Samling].

Vol. 12

København : Gyldendal, 1775-89

12 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

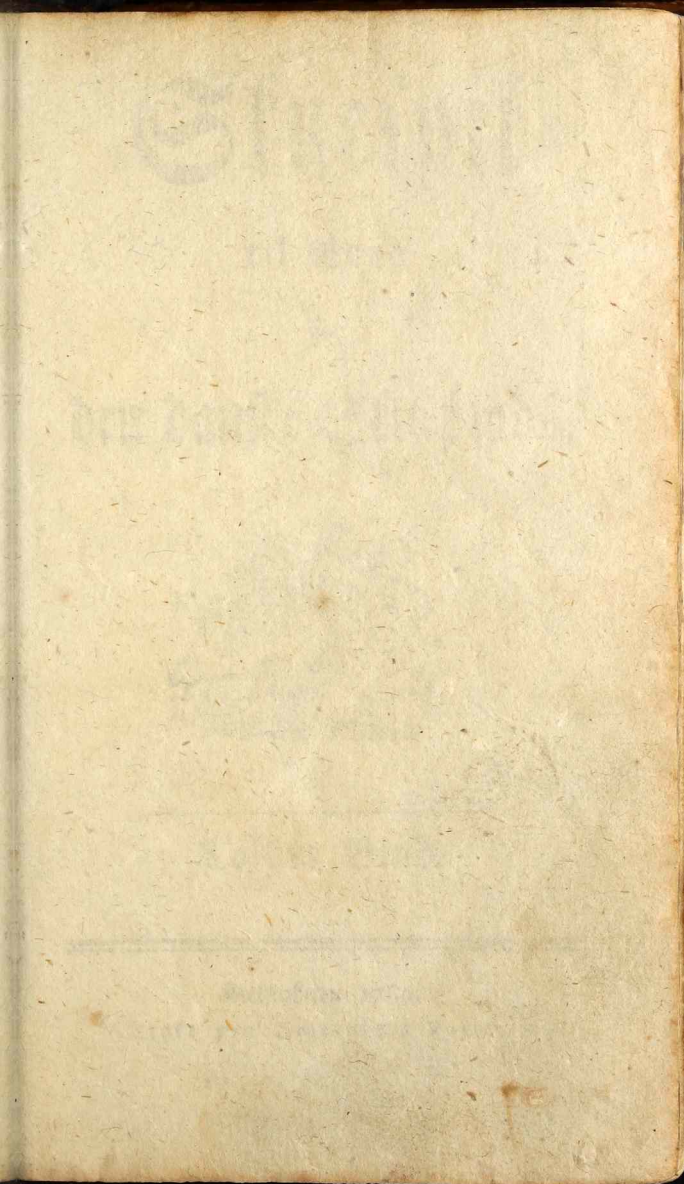
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021442934

55, - 3.

Skuespil

til Brug

for

den danske Skueplads.

Tolvte Bind.

Kiøbenhavn 1789.

Trykt paa Gyldendals Forlag.

I n d h o l d
af
det tolvte Bind af Skuespil.

Vændriken eller den falske Mistanke, i tre
Alder, af Schröder.

Ringen, i fem Alder.

Den skinsyge Kone, i fem Alder, af Colmann.

Somnambulus eller Frieren som gaaer i
Søvne, i een Aft.

Anders

10

Det sidste Bogen af Skuespil.

8. Bogen af den sidste Skuespil, i den
første af Skuespil.

Skuespil, i den første.

8. Bogen af den sidste Skuespil, i den
første af Skuespil.

8. Bogen af den sidste Skuespil, i den
første af Skuespil.

Tændriken
eller
den falske Mistanke.

Et
Original Lustspil i tre Dptog,

paa Tydsk

af

Frederik Ludevig Schröder.

Oversat

ved

Friderik Schwarzh.

Personerne.

Baron von Harvig.		Hr. Schwarz.
Sophie, hans Datter.		Hr. Astrup.
Wilhelm von Vizar, Hændrik.		Hr. Rosling.
Alsing, Capitain.		Hr. Preisler.
Mansberg, Doktor.		Hr. Elsberg.
Madame Lenten.		Mad. Knudsen.
Conradt.	} Baronens Tienere.	Hr. Knudsen.
Grands.		Hr. Ibsen.

Første Akt.

Første Scene.

Baronen. Conradt.

Baronen

(Lader Conradt hjælpe sig Riolen paa, børste af og seer paa Uhret.)

Halv Ni! — Vognen.

Conradt.

Er nok alt forspendt.

(Gaaer).

Anden Scene.

Baronen

(Lukker Skatollet, tager sin Hat, gaaer nogle Gange frem og tilbage, gaaer saa til Døren, lukker den op, holder den aaben med Haanden, befinder sig, lukker den til igien, gaaer frem og tilbage.)

En liderlig Knægt, han har en hemmelig Rierlig-heds Forstaelse. (Legger Hatten fra sig, tager Glasrof

paa, lukker Skatollet op, sætter sig og begynder at skrive.)
Dyrebare, ulykkelige Carolin!

Tredie Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Vognen er forespændt, Herre!

Baronen.

Hvad?

Mad. Lenten.

Vognen er forespændt.

Baronen.

Hvem vil figre ud?

Mad. Lenten.

Herren, til Hr. Generalen.

Baronen.

Hun er gal! — hvad skal jeg nu igien hos Generalen?

Mad. Lenten.

Saae Efterretning om Fændriken.

Baronen.

Jeg har alt været der.

Mad. Lenten.

Hvorledes?

Baronen.

Han er en liberlig Knægt, han har en hemmelig Kierligheds, Forstaaelse.

Mad. Lenten (sagte).

Gode Gud! i Dag er det igien galt fat.

Baronen.

Det ene Menneske er som det andet! — Dyleart.

Mad.

Mad. Lenten.

Hust dem om, kiere Hr. Baron! De har i Dag endnu ikke været ude af Huset.

Baronen.

Vil hun holde mig for Nar? halv Ni var jeg færdig med min Paaklædning, og nu (seer paa Uhr) er den 35 Minuter.

Mad. Lenten.

Altsaa kan Herren jo umelig have været der.

Baronen.

Hm! — besynderlig — det kommer mig dog for, som Generalen havde sagt mig, han er en liderlig Knægt — der har en hemmelig Kierligheds-Forstaaelse

Mad. Lenten.

Kiere Hr. Baron, det er deres egne Tanker, fordi vi ikke kan blive flog paa Gændrikens Opsørsel.

Baronen.

Hun har Ret — nu husker jeg det — Er han alt gaaet ud igjen?

Mad. Lenten.

Som sædvanlig.

Baronen.

Jeg veed nok — jeg finder ingen retsaffen Mand der vil trykke mine Dine til.

Mad. Lenten.

Bedste naadige Herre, Deres Sophie! —

Baronen.

Vil ogsaa blive forført af en slet Karl, saavel som Caroline! — Stille! hvor er mit Brev? — jeg maae skrive.

Mad. Lenten (sagte).

Dersom jeg kun kunde faae at vide, hvem denne Caroline er, hun ligger ham uophørlig i Tankerne og paa Hjertet — Allerede igien skrevet, det tør jeg ikke tilstæde. (høit) Naadige Herre, ikke langt fra vores Dør er der sket en Ulykke. En usorgtig Kudsk har overkiørt et Barn.

Baronen.

Overkiørt? Et det dødt?

Mad. Lenten.

Nei, man har Haab om Bedring. Det er vores fattige Vaskerkones Barn. — Dersom Deres Naade vilde give dem en liden Understøttelse.

Baronen.

Goden skal de have, jeg gir intet.

Mad. Lenten (sagte).

Var han dog i det mindste gavmild i hans Udspreddelse.

Baronen.

Erstat mig det, man har bedraget mig fra, saa vil jeg gjøre vel.

Mad. Lenten (sagte).

Doctoren bliver ogsaa lange borte i Dag.

Baronen

(tager sin Bog).

Vores Vaskerkones Barn?

Mad. Lenten.

Sa, naadige Herre!

(Baronen skriver i Bogen).

Fier-

Fjerde Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie

(triner sagte ind, til Lenten).

Hvorledes er det i Dag?

Mad. Lenten (ligeledes).

Ikke vel!

Sophie (høit).

God Morgen, kæreste Fader.

Baronen.

Deres Tiener, Hr. Doktor.

Sophie.

Det er mig, kære Fader!

Baronen

(seer sig om).

Ah! — hvad vil du?

Sophie.

En vis Enke Walner er der ude.

Baronen (forundret).

Walner! (vred) Hvad vil hun? hvem er hun?

Sophie.

Og bad mig med Taarene i Øinene spørge Dem, hvorved hun har været saa ulykkelig at tabe sin maa-
nedlige Almisse.

Baronen.

Hvad for Almisse? Hvem har givet hende Almisse?
jeg?

Sophie.

Ja, som hun siger.

Baronen.

Anden har jeg givet! jeg giver ingen Almisse —
hun skal afsted! paa Døren med hende.

Sophie.

Fændriken eller

Sophie.

O, min Gud!

(Gaaer).

Baronen.

Sophie! — giv din Pung hid.

Sophie (gir den).

Der!

Baronen

(lægger den paa Bordet).

Skaf hende nu bort!

Sophie

(gaaer sukkende bort).

Femte Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten (sagte).

Egen Ulykke skulde dog opvække Medlidenshed mod andre.

Baronen (springer op).

Efter Sophie Fændriken?

Mad. Lenten.

Hvor kan jeg svare derpaa, naadige Herre!

Baronen.

Hvorfor ikke?

Mad. Lenten.

Jeg har aldrig mærket noget saadant.

Baronen (et Øphold).

Hvor mon Fændriken altid være henne?

Mad. Lenten.

Det veed Himlen. Men dersom Deres Naade befaler, behøver man jo kun hemmelig at stikke nogen efter ham.

Baro-

Baronen.

Og stiele hans Hemmelighed, som han vil skjule?
som jeg siger: det ene Menneske er som det andet. Et
uskyldigt Spørgsmaal af mig, frister strax til ond-
skabfulde Anslag.

Mad. Lenten.

Men, naadige Herre! dersom De ved denne Ef-
terforskning kunde gjøre det unge Menneske lykkelig?

Baronen.

Dersom jeg kunde det! — Men hvorfor? Hvem
vil gjøre ham lykkelig? — vil jeg gjøre noget Menne-
ske lykkelig?

Slette Scene.

De Forrige. Doktoren. Conradt.

Conradt

(bringer Medicin, et Glas Vand, en Solskæe, og sætter
det paa Bordet og gaar strax bort).

Doktoren.

God Morgen, Hr. Baron!

Baronen (opbragt).

God Morgen. (Til Mad. Lenten). Gaae.

(Mad. Lenten gaar).

Syvende Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Ogsaa De er et slet Menneske!

Doktoren (kold).

Jeg beder for alting, at De først tager ind.

A 5

Baro-

Jænderken eller

Baronen.

Alf Dem intet. Sy, min Herre! det eneste Men-
neske jeg endnu troede noget Godt om.

Doktoren (stedse kold).

Vil De ikke tage ind?

Baronen.

Tag De ind, De, paa det De kan faae et bedre
Hjerte og bedre Blod.

Doktoren.

Hr. Baron —

Baronen.

Jeg giver Dem en god Dag med Deres Indta-
gen.

Doktoren.

Saa har jeg her intet at bestille.

Baronen.

Nu, jeg vil jo tage ind — hid med det.

Doktoren

(gir ham Draaber og feler Pussen).

Man har i Dag ladet Dem være for længe allene.

— Det stormer igien —

Baronen.

Kunde jeg kun storme alle stettænkende Mennesker
ud af Verden.

Doktoren (seende).

Saa vilde det overblivende Selskab være meget
lidet — Roelig, Hr. Baron, roelig! Siig mig uden
Hidsighed, hvorfor de var vred paa mig?

Baronen.

Fordi De har begaaet en slet Streg.

Doktoren.

Roelig! — hvorledes det?

Baro-

Baronen.

Hvorfor har De aabenbaret mig for Enken Walner.

Doktoren.

Fordi De den Gang endnu ikke havde paalagt mig Tavshed.

Baronen.

Og hvorfor har De nu taget Maanedspengene fra hende?

Doktoren.

Fordi jeg ikke har saaet dem af Dem.

Baronen.

Bedragerie! Løgn! Bedragerie! — Sligt forglemmer jeg ikke.

Doktoren.

Kun Taalmodighed. De veed dog at jeg ikke modtager Penge af Dem til Deres hemmelige velgørende Udgifter, naar de ikke i mit Paasyn antegner det.

Baronen.

Det staaer i Bogen.

Doktoren.

Taalmodighed — See efter.

Baronen

(Staaer op i Bogen, gjør en Pause og falder Doktoren om Halsen).

Forladelse! men nei, ingen Forladelse! hvorfor har De ikke hellere lagt Pengene ud, end at lade de stakkels Folk sulte?

Doktoren.

Dette maae jeg bede om Forladelse for. Men hvorfor Konen ikke først er kommen til mig? —

Baronen.

Hun maae ikke have truffet Dem hjemme. Her er Pengene — og nu er der endnu en Barmhertigheds-

Gier:

Gierning — Min stakkels Vasserkones Barn er blev
ven overført, bring Moderen disse 10 Dukater.

Doktoren.

Skriv det op.

Baronen.

(Sætter sig og tager Bogen).

Men for Guds Skyld tavs, Hr. Doktor! tavs;
dersom kun fire Mennesker veed, at jeg ikke er saa haard
som jeg lader, bliver jeg ogsaa tredie gang til en Staader.

Doktoren.

Det er vel ikke at befrygte. Man bliver flog med
Alderen.

Baronen.

Hvad skrive vi i Dag?

Doktoren.

Den ! — Hvorledes har De sovet i Nat? Jeg
formoder meget uroelig. De har i Dag i Særdeleshed
Bevægelse nødvendig. — Men hvad skriver De saa længe?
(seer i Bogen) "Kom tilbage, dyrebare Caroline! og til-
giv" — Hr. Baron kom dog til Dem selv.

Baronen.

Hvad er der?

Doktoren.

Vil De give Deres Udgiftsbog til en Brevconcept.

Baronen

(seer i den og slaaer den sammen).

Ah!

Doktoren

(saaer ham til at staa op).

Kom, vi vil føre lidt ud. De har Udspredelse nødvendig.

Baronen.

Hvorfor lider jeg? — hvorfor kommer der ingen
Slummer i mine Pine? hvorfor er jeg sygelig? hvorfor
taber

taber jeg min Hukommelse? hvorfor er Verden mig for-
hadet? fordi jeg var et Menneske; fordi jeg fulgte de
Drifter i mit Blod, jeg ikke gav mig selv.

Doktoren.

Kiere, Hr. Baron! det være langt fra mig at
ville afsnøde Dem Deres Hemmelighed; men da Deres
Sindsforfatning bliver Dag for Dag betænkeligere —

Baronen.

Nei, Doktor! min Hemmelighed skal døe med mig! —
Nok, jeg var en Tid et ondt Menneske, og lider nu derfor.

Doktoren.

Maaskee De forstørrer Deres Brøde, og en Vens
Trøst og Raad kunde —

Baronen.

Trøst? Raad? — Skaf mig en brav Mand til
min Pige, saa har jeg Raad, saa er jeg trøstet, saa-
meget, som jeg kan blive det.

Doktoren.

Jeg troede at have bemærket megen Godhed hos
Dem for Jændriften.

Baronen.

Det havde jeg ogsaa. Men skal jeg give Pigen
til et Menneske som ingen kan blive klog paa.

Doktoren.

Jeg kan selv ikke begribe —

Baronen.

Han har en nederdrægtig, hemmelig Kierligheds
Forstaaelse, det er hele Sagen; deraf kommer hans
Gield, deraf hans hemmelige Gange — Gud! hvad
jeg glædte mig, da jeg lærte at kiende den Kns.

Doktoren.

Saa giv Capitain Alfings Andrag Gehør.

Baron:

Baronen.

Gud bevare os! den Spørger: det Menneske spørger mere i een Dag, end man kan besvare i 2 Aar. Han er mig desuden for riig.

Doktoren.

En besynderlig Feil!

Ottende Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Hr. Capitain Alsing vil gjøre sin Opvartning.

Baronen.

Nu ikke, jeg gider ikke svaret.

Doktoren.

Mad. Lenten, Hr. Baronen maae aldrig være saa længe allene, som i Formiddag. Jeg har saa tidt sagt Dem det.

Mad. Lenten.

Frøkenen holdt mig op.

Doktoren.

Fra Deres første Pligt maae intet afholde Dem.

Mad. Lenten

(aabner Døren og gaaer).

Niende Scene.

Baronen. Doktoren. Capitainen.

Capitainen.

Underdanige Tienere, Hr. Baron! — Deres Tienere Hr. Doktor! — Er jeg spørge hvorledes De besinder Dem?

Baronen.

Saa saa!

Capit

Capitainen.

Og den naadige Frøken?

Baronen.

Jeg veed ikke.

Capitainen.

Fændriken er vel atter ikke hjemme?

Baronen.

Jeg veed ikke.

Capitainen.

De har vel endnu ikke talt med ham i Dag?

Baronen (sagte).

Spørg du ad Helvede til.

Doktoren.

Ikke i den Tid jeg har været her.

Capitainen.

Har De intet hørt af Historien fra i Gaar paa Paraden?

Baronen.

Nei.

Capitainen.

Det undrer mig, Fændriken har ikke fortalt Dem det?

Baronen.

Hum! Hum! Hum!

Capitainen.

De har heller ikke hørt noget deraf, Hr. Doktor?

Doktoren.

Parade-Anekdoter flaaer ikke ind i mit Sag.

Capitainen.

Det veed De dog, Hr. Baron! at Lieutenant Lembach af vores Regiment, er død i Gaar?

Baronen (sagte).

Fanden tage dig med dine Spørgsmaal!

Dokto-

Doktoren.

Nei, Hr. Baronen veed det ikke.

Capitainen.

Generalen talte med adskillige Officierer om Lieutenantens pludselige Død, og sagde til vores Vizar; Nu, Hr. Fændrik! jeg hører De har brav Gield! hvad gielder, dersom jeg nu vilde, kunde jeg — Hvad? Deres Excellence! — foreslaae dem til Lieutenant — Som Deres Excellence befaler, det kommer mig ikke fremmed for at blive foretrukken, jeg har allerede tre Gange havt den Lykke — De skal ogsaa have det den fjerde Gang, sagde Generalen, og vendte ham Ryggen.

Baronen (sagte).

Han skal have Pigen.

Capitainen.

I Gaar Middags har Generalen talt meget om Fændriksens Impertinence.

Baronen.

Fordømt! fordi han ikke bykler, kryber og smigrer.

Capitainen.

Min Kiære Hr. Baron! Bravoure og Akkuratesse i Tienesten gjør det ikke allene. Maaskee jeg var Fændrik endnu, uagtet jeg har tient længe nok, havde jeg ikke paa en vis Maade endog gjort Generalens Kammer-tienere min Cour. Men neppe var jeg bleven Capitain, saa beloe jeg den Karl.

Baronen.

Jeg vilde, at De endnu var Fændrik.

Capitainen.

Jeg ikke — holder De da Hoffærdighed og Fattigdom for Ting, som høre sammen?

Baro-

Baronen.

Siden hvad Tid er Heimodighed bleven Hoffær-
dighed?

Capitainen.

Siden Syndfloden, naar Pungen er tom. — Hm!
havde den gode Fændrik ikke endnu Venner —

Baronen.

Venner? Jeg vil doe, om han har en eneste.

Doktoren.

Det maatte da være Hr. Capitainen.

Capitainen.

Maaskee er jeg det til min Skade; thi da han
har forspildt Lieutenants-Pladsen, saa bliver der kun
lidet Haab tilovers for mine Penge.

Baronen

(sagte til Doktoren).

Betal De for Fændriken.

Doktoren.

Han skylder Dem altsaa Penge?

Capitainen.

Ja.

Doktoren.

Hvormeget da?

Capitainen.

To hundrede Rigsdaler.

Doktoren.

Hav den Godhed Hr. Baron at laane mig disse
Penge til i Afren.

Baronen.

Hierrelig gierne.

Doktoren.

Dog beder jeg Dem, at skrive det op.

B

Capit.

Capitainen.

Hvorledes? Hvad? af Dem tager jeg ikke derimod.

Doktoren.

De vil det, naar jeg forklarer mig tydeligere.
Hvad jeg giver, stæer i en Paarørendes Navn.

Capitainen.

Paarørende? Har Fændriken endnu Paarørende?

Doktoren.

Ja.

Capitainen.

Her i Landet?

Doktoren.

Nei.

Capitainen.

Og hvor da?

Doktoren

J — Overrig.

Capitainen.

J Overrig? ha, ha! han har formodentlig forandret sit Navn?

Doktoren.

Det veed jeg ikke.

Capitainen.

Hvorfor har den Paarørende ikke taget sig for af ham?

Doktoren.

Fordi — fordi han ikke vidste hans Opholdssted.

Capitainen.

Og ved Dem har han faaet det at vide?

Doktoren.

Har De Bøxlen hos Dem?

Capit:

Capitainen.

Ja, men den er først forfalden om 14 Dage.

Doktoren.

Det gir intet — det er bedre, naar Sagen strax bliver afgjort.

Capitainen.

Som De vil. Men Hændriken kan blive fortrydelig over, at jeg har talt til Dem derom.

Doktoren.

Uf mig skal han ikke faae noget at vide.

Capitainen.

Jeg vilde ikke for alting i Verden fortørne ham.

Doktoren.

Vær kun ubekymret.

Capitainen.

Det er en brav Karl, som jeg er Forbindtlighed skyldig.

Doktoren.

Hvorledes det?

Capitainen.

Ved ham er jeg bleven bekendt med Hr. Baron; med Frøken Sophie; ved ham haaber jeg snart at blive det lykkeligste Menneske.

Doktoren.

Den sidste Punkt forstaaer jeg ikke.

Capitainen.

Den forstaaer De ikke?

Doktoren.

Nei, paa min Vre.

Capitainen.

Er jeg ikke det lykkeligste Menneske, naar jeg kan blive Eier af Sophie?

Doktoren.

De har uden Tvivl allerede begiert hende?

Capitainen.

Vel begiert; men endnu intet Svar faaet hverken af Hr. Baronen eller Frøkenen.

Doktoren.

Saa! saa!

Baronen

(som imidlertid har aftalt Pengene, skreven i Bogen, trukket Riolen paa, og taget Hatten).

Conrad!

Doktoren.

Hvad er det? hvorhen? Hr. Baron?

Baronen.

Til Generalen, det er Tid.

Doktoren (sagte).

Man tør ikke et Dieblis overlade ham til sig selv.

Tiende Scene.

De Forrige. Conradt.

Baronen.

Boguen, — hurtig!

(Conradt gaar).

Doktoren.

Har De skreven det op, Hr. Baron?

Baronen.

Hvad?

Doktoren.

De 200 Rdlr, som de vilde laane mig.

Baronen

(seer i Bogen).

Ja, de ere anskrevne.

Doktor

Doktoren.

Men Pengene?

Baronen.

Har de jo allerede.

(Lukker Skatollet til).

Doktoren.

Jeg?

Baronen.

Her ere de! jeg havde puttet dem i Lommen.

(Giver Doktoren dem).

Doktoren.

Seer De, Hr. Capitain.

Capitainen

(tager Pengene og giver Doktoren Børlen).

Skulde Fændriken virkelig ikke tage det ilde op?

Doktoren.

Tilforladelig ikke.

Capitainen.

Eh! jeg har paansødet ham dem (til Baronen) De vilde liere til Generalen? Hr. Baron!

Baronen (sagte).

Fordømte Spørger!

Doktoren

(sagte til ham).

Urgre Dem ikke.

Capitainen.

Formodentlig for Fændriken's Skyld?

Baronen (sagte).

Wie kun, jeg vil ogsaa spørge.

Capitainen.

Troer De vel, Hr. Baron, at jeg —

Baronen.

Apropos! Er det godt Veir i Dag?

Capitainen.

Smukt Veir.

Baronen.

Har det ikke regnet i Gaar?

Capitainen.

I Gaar? Nei.

Baronen.

Er De en Elsker af Jagten?

Capitainen.

Ja, har De alt hørt den Affaire, som —

Baronen.

Hvortlænge staaer De nu i Tienesten?

Capitainen.

Siden mit 14de Aar. Men den Affaire. —

Baronen.

Naar kommer De paa Vagt?

Capitainen.

Overmorgen. Man skriver fra Paris —

Baronen.

Hvor spiser De til Middag?

Capitainen.

Hjemme. Artiklen fra Paris melder —

Baronen.

Har De alt gjort nogen Campagne med?

Capitainen (sagte).

Det fordamte Spørgen, (hoir) det forstaaer sig,
thi —

Baronen.

Drinker De heller Viin end Vand?

Capitainen.

Viin! Men lad mig dog fortælle —

Tien-

Ellevte Scene.

De Forrige. Conradt.

Conradt

(kommer hastig ind).

Vognen er kjørt frem.

(Gaaer).

Baronen.

Hvad?

Doktoren.

De lovede mig jo at kjøre en Tour en halv Times Tid.

Capitainen.

Nei, Hr. Baronen vilde til Generalen.

Doktoren.

Vist ikke. Jeg som Doktor maae jo bedre vide, hvad Baronen vil, og hvad der er ham tjenligt. Kom.

Baronen.

Det gjør mig ondt, Hr. Capitaine! Jeg havde endnu allehaande Spørsmaal at gjøre Dem. Ha, ha ha!

Capitainen.

Tillad mig endnu et eneste.

Baronen.

Nei, nei! det bliver ikke ved eet.

Capitainen.

Paa min Vre! Lør jeg haabe, at blive Deres Sviger-Søn?

Baronen.

Har De Formue?

Capitainen.

Tvende Godser, som aarlig indbringe 4000 Rdlr.

Baronen.

Salg Deres Godser, qviteer Deres Plads, og kast alle Deres rede Penge i Havet.

Capitainen.

Saa blev jeg jo en Tigger.

Baronen.

Kun en Tigger bliver min Sviger-Søn.

Capitainen.

Besynderlig! — og hvorfor?

Baronen.

Saa kan jeg maaskee gjøre Regning paa Kierlighed og Taknemmelighed.

Capitainen.

Troer De da —

Baronen.

Det er allerede det tredie Spørgsmaal. Deres Tiener.

(Gaaer bort med Doktoren).

Tolvte Scene.

Capitainen. (allene).

Den arme Mand har atter sin Naptus! Endnu lader jeg ikke Haabet fare; thi — men stille! Kun en Tigger bliver min Sviger-Søn, sagde han? — Det passer sig jo uforlignelig paa Jændriken? han! — Nei han har jo svoren mig til, at han ikke tænker paa Sophie, og paa hans Ord kan man forlade sig.

Trettende Scene.

Capitainen. Sophie. Mad. Lenten.

Sophie

(i det hun træder ind).

O, vee! Spørgeren!

Capit

Capitainen.

Underdanige Tiener, min naadige Frøken, tør jeg spørge, hvorledes De befinder Dem?

Sophie.

Ikke vel.

Capitainen.

Ikke vel, det beklager jeg af mit ganske Herte! har De maaskee Hovedpine?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Landpine?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Ansod af Feber?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Beklemmelse?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Tør jeg spørge, hvad Dem fattes?

Sophie.

Jeg har ikke udsovet (sagte til Mad. Lenten). Den Riedsommelige!

Capitainen.

Det gjør mig hiertelig ondt. Tør jeg spørge hvad der har forstyrret deres Sovn? — søle Drømme?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Men Allarm i Naboeclauget?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Eller Bognenes Rumlen?

Sophie.

Nei! Jeg gik sildig til Sengs.

Capitainen.

Ja saa! Tor jeg spørge hvad var Skyld deri? —
De var ventelig i Selskab?

Sophie.

Nei!

Capitainen.

Eller havde De maaskee selv Selskab?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Maaskee en Serenade forstyrrede Deres Roe?

Sophie.

Nei, jeg spillede med min Fader, fordi han ikke
kunde sove.

Capitainen.

De spillede? — formodentlig Piquet? —

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Eller i Brættet?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Uf! Madame Lanten har vist været tredie Mand
til en L' Hombre?

Mad.

Mad. Lenten.

Nei.

Sophie.

Skat har vi spillet. (sagte) Det ufordragelige
Menneske!

Capitainen.

Skat? det gad jeg have seet. Hr. Baronen maa
have gjort underlige Træk i sine Adspredelser? Ha!
ha! ha!

Sophie.

Jeg staaeder mig al Spøg over min Fader.

Capitainen.

Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Men
for at komme paa noget andet min smukke Fæder —
Har De eftertænkt det Spørgsmaal, som jeg for nogle
Dage siden vovede at gjøre Dem?

Sophie.

Nei.

Capitainen.

Nei? — det er haardt! — Tør jeg spørge, hvor-
for ikke?

Sophie.

Da jeg er saa lykkelig, i hver Samtale i det
mindste at høre hundrede Spørgsmaal, saa veed jeg ikke
hvilket De mener.

Capitainen.

Hvilket? hvilket? — Jeg har kun et eneste vig-
tigt Spørgsmaal — det Spørgsmaal: om jeg tør haabe
at blive Deres?

Sophie.

Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare.

Capit.

Capitainen.

Og hvorfor ikke, om jeg tør spørge?

Sophie.

Jeg har en Fader.

Capitainen.

Om jeg var saa lykkelig, at erholde hans Samtykke, vilde Deres da følge efter?

Sophie.

Jeg besvarer intet for Tiden (sagte til Penten)
Skaf mig ham dog af Halsen.

Capitainen.

Troer De ikke, at kunde leve lykkelig og tilfreds med mig?

Mad. Penten.

Det et smukt Veir i Dag.

Capitainen.

De svarer ikke min Frølen?

Sophie.

Var jeg en Mandsperson, sad jeg vist ikke hjemme.

Capitainen.

Skulde en anden Tilbøielighed berøve mig det Haab, engang at blive lykkelig?

Mad. Penten.

Det er et stort Fortrin Mandfolkene har —

Sophie.

Ja, at kunne sværme omkring overalt.

Mad. Penten.

Og nyde Veiret og de skønne Egne.

Capitainen.

Tør jeg intet Svar haabe paa mit Spørgsmaal?

Sophie.

Min Fader har ikke gjort vel i at fiøre ud.

Capit-

Capitainen.

Skal jeg rekommandere mig min Frøken?

Sophie.

Ydmyge Tienerinde! Hr. Capitain.

Capitainen.

Ha, Frøken! hvormed har jeg fortient den Foragt?

Sophie.

Hvi saa? — jeg troede, De sagde, jeg rekommanderer mig.

Capitainen.

Nei, min Frøken!

Sophie.

Saa beder jeg om Forladelse; dog maae jeg op-
rigtig tilstaae, at den Ære af Deres Besøgelse paa en
anden Tid vilde gjøre mig Dem meget forbunden, jeg
befinder mig virkelig ikke vel.

Capitainen.

Jeg rekommanderer mig ærbøbigst (kommer tilbage)
tør jeg spørge, om jeg i Estermiddag tør gjøre Dem
min Opvartning?

Sophie.

Det vil være mig kiært.

Capitainen.

Underdanige Tiener.

(Gaaer).

Tiortende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Endelig gaaer han, det besværlige paahængende
Menneske!

Mad.

Fændriken eller

Mad. Lenten.

Han vilde slet ikke forstaae Dem.

Sophie.

Og jeg gjorde det dog temmeligt tydeligt

Mad. Lenten.

Det er Skade for den Mand, at han ved sin
evige Spørgen falder Felt saa besværlig.

Sophie.

Hvilken Forskiel imellem ham og Fændriken.

Mad. Lenten (sagte).

Skulde Baronen vel have Det?

Sophie

(seer paa Uhret).

Paa denne Tid pleier han at komme.

Mad. Lenten

Hvem?

Sophie.

Fændriken.

Mad. Lenten.

Papa var i Dag meget vreed paa ham.

Sophie.

Min Gud, hvi saa?

Mad. Lenten.

Formedelst hans hemmelige Gange.

Sophie.

Vist nok er det besynderlig, hvor han til saa be-
stemt en Tid altid sniger sig hen.

Mad. Lenten.

Baronen troer, at en hemmelig Kierligheds-For-
staaelse —

Sophie.

(falder hende ind i Tælen).

Kierligheds-Forstaaelse!

Mad.

Mad. Lenten.

Som ingen Vre vilde gjøre ham, om den blev
bekiendt. —

Sophie (som før).

Det var forfækkeligt!

Mad. Lenten.

Har forledt ham til denne hemmelighedsfulde Op-
førsel, og sat ham i Gield.

Sophie

(Løfter en Pause).

Nei, kiære Mad. Lenten, det troer jeg ikke. Dersom
min Fader kun ikke tober Taalmodigheden.

Mad. Lenten.

Det frygter jeg for, mit Barn!

Sophie.

Han bliver daglig mere knurvurren, daalia haars-
dere. Det gjorde mig før ret ondt, at jeg saaledes
maatte vise den fattige bort.

Mad. Lenten.

O mit Barn! hvilken en Mand han var, da han
tog mig i sin Tieneste og anbettede mig Dem.

Sophie.

Det var ogsaa en besynderlig Grille, at lade mig
opvære uden Opdragelse, hos usle trængende Bønder,
indtil mit 9de Aar.

Mad. Lenten.

Maaskee det var en overdreven Omfarg for Deres
Helbred — Han lader Dem dog nu ikke fattes nogen Ting.

Sophie.

Men denne Opdragelse, som han selv valgte la-
der han mig nu høre, — hvergang han er opbraat,
maae jeg høre det Navn, Bønderens.

Mad.

Mad. Lenten.

Mod hvem er han ikke opbragt! det kan være
Dem meget ligegyldigt, fordi De ikke fortjener det.
(Der bankes) Kom ind!

Femtende Scene.

De Forrige. Fændriken.

Fændriken

(sukker, i det han triner ind).

Om Fortædelse, naadige Frøken! jeg troede at Hr.
Baronen —

Sophie.

Han kommer strax. Han er kun liget en Tour
med Doktoren. Vil De ikke sidde?

Fændriken.

Dersom jeg ikke er til Uleilighed.

Sophie.

Hvor kan De formode det?

Fændriken.

En Ulykkelig frygter stedse for at være til Ulei-
lighed.

Sophie

Ulykkelig? (sagte til Lenten) Kiære Mad. Lenten, skal
jeg ikke forsøge paa, om jeg kan lokke hans Hemmelig-
hed ud af ham?

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

At han kun ikke lokker Deres ud af Dem.

Sophie.

Sæt Dem dog (De sætte sig. Efter en Pause) De
kalder sig ulykkelig?

Fæne

Fændriken.

Og er det, Froken! jeg er det, og nu mere end nogensinde, da jeg har tabt alt Haab. —

Sophie.

Hvi saa! Hvad er der hendet Dem?

Fændriken.

Jeg har i Gaar svaret Generalen, som han for-
tiente, og er altsaa sikker paa, aldrig at blive besor-
dret her.

Sophie.

Er hele Verden da her?

Fændriken.

For mig, ja, jeg tør ikke forlade dette Sted.

Sophie.

De tør ikke?

Fændriken.

Og kan ikke forlade det, om jeg ogsaa turde.

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

Det angaaer nok mig.

Mad. Lenten

(sagde til Sophie).

Jeg troer det angaaer hans hemmelige Gang.

Sophie (høit).

Om De aabenbarede Dem for min Fader?

Fændriken.

Hvad skal jeg aabenbare ham?

Sophie.

Det De kalder Ulykke.

Fændriken.

Har Deres Fader nogen Tid hiulpen en Ulykkelig?

E

Sophie

Sophie (bækkemmet).

Nei — jeg — hos Dem vil han vist gjøre en Undtagelse.

Fændriken.

Hvorfor skulde han det?

Sophie.

Fordi han tager Deel i hvad der angaaer Dem. Selv hans Brede over Deres hemmelighedsfulde Gange bevidne det noksom.

Fændriken.

Hemmelighedsfulde Gange?

Fændriken.

Som De saa precise foretager trende Gange om Dagen. Hviler Marsagen ogsaa paa Dem, at De ikke tør forlade dette Sted? (seer sukkende paa Mad. Lenten) Og ikke kunde forlade det om De ogsaa turde?

Fændriken

(har vendt sig sukkende bort).

Nei, ved Himlen, min Frøken! Marsagen ligger i mig selv.

Sophie.

Om ogsaa disse hemmelighedsfulde Gange ikke vare?

Fændriken.

O, da kunde jeg det tusinde Gange mindre.

(Staaer op og gaaer til Vinduet).

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

O, min Beste! det sigtede vist til mig.

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Nob Dem ikke selv.

Sophie.

Sophie.

Jeg gad nok været Deres Fortroelige, Hr. Fændrif.

Fændriften.

O, hvor gierne antog jeg dem ikke dertil! Var det mig tilladt at aabenbare Dem mit Hjertes Rummer — var det —

(Vender sig bort).

Mad. Lenten (sagte).

Ei, ei, de blive meer og meer fortroelige, det gaaer ikke an.

Sophie.

Gjør det kiære Wilhelm! fortroe Dem til mig! bild Dem ind at De taler med en Søster.

Mad. Lenten.

Froken!

Sophie (fortreden).

Hvad vil Du?

Mad. Lenten.

Minde Dem om, at denne søsterlige Fortroelighed kunde maaſkee mishage Deres Fader.

Fændriften.

De har Ret, Mad. Lenten. Lev vel, naadige Froken.

Mad. Lenten.

Men Deres Nærværelse vil paa ingen Maade mishage ham?

Sophie.

Nei visselig ikke, Hr. Fændrif. Bliv dog!

Sextende Scene.

De Forrige. Conradt.

Conradt.

Her er et Brev til Dem, Hr. Fændrik!

Fændriken.

Med Posten?

Conradt.

En Ubekiendt bragte det.

Fændriken (sagte).

Det var ogsaa det første i mit Liv (hoit) Bier
han paa Svar?

Conradt.

Nei, han er alt borte,

Fændriken.

Got.

(Lutter Brevet iommen).

Sophie.

Læs det her, Hr. Fændrik! jeg tager ligesaa stor
Andeel i Deres Sorg som Deres Glæde: og desuden
spaaer mit Hierte mig Glæde.

Fændriken

(tager Brevet).

O, min Frøken! Deres Godhed igiennemtrænger
mit Hierte.

(Brækker Brevet).

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Vend Deres Hierte af med den Spaaen, jeg beder
— De forraader Dem alt for meget.

Sophie.

Jh vist ikke, kiere Mad. Lenten, jeg siger ham jo
lutter uskyldige Ting.

Fæn.

Fændriken

(som har læst Brevet).

Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?

Sophie.

Nu? ikke sandt, Brevet bringer Glæde.

Fændriken.

Glædelige Bestyrtelse! her kun min Frøken (læser)
 "Til Vættelse i Deres Omstændigheder, sender en Mand
 "Dem, som hverken venter eller vil have Tak, denne
 Bagatel." Ved Himlen, mit Syn bedrager mig —
 en Foræring af 500 Rigsdaler, af en som ingen Tak
 vil have — og vi skriver 1787.

Sophie

Seer De, kiere Wilhelm, at De endnu har
 Venner.

Fændriken.

Hvem kan det være? (æstertænkende) Skulde Deres
 Hr. Fader —

Sophie.

O, at jeg kunde ønske det!

Fændriken

Eller Hofraaden — ligesaa usandsynlig.

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

Fra min Fader kommer det vist ikke, kiere Mad.
 Lenten.

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Bevare os Gud! Snarere fra den store Mogol.

Fændriken.

Jeg har dog ikke taget Feil af Udskrivten? —
 Nei, saa sandt jeg lever — Tillad, min Frøken,
 at jeg maae gaae! — Mit Hierte er saa fuldt — Nu,

just nu, da jeg — 500 Rigsdaler fra en Ubekiendt, som ingen Tak vil have! — og 1787.

(Gaaer bort).

Syttende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Kiere Mad. Lenten, hvor saae gode Menneſker maae Fændriken have truffet i ſit Liv, da han undrer ſig ſaa meget. — Og Gud veed, at derſom jeg havde det —

Mad. Lenten.

Vilde De i al Gefvindighed give ſaa meget, at De ſiden efter ſelv maatte tigge — Middelveien! kiere Sophie, i alle Ting, Middelveien!

Sophie.

Hvem i al Verden kan denne ædelmodige Mand være?

Mad. Lenten.

Hvad? om det nu ingen Mand var?

Sophie.

Ak! kiere Mad. Lenten, det gav mig et Hjertestød.

Mad. Lenten.

Om det kom fra den hemmelighedsfulde Aſkrog!

Sophie.

Den forbandede Aſkrog!

Mad. Lenten.

Eys! Hr. Baronen!

Attende Optrin.

De Forrige. Baronen. Doktoren.

Baronen.

Er Fændriken hjemme?

Mad.

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre.

Sophie.

Tænk engang, kiere Papa! han fik et Brev fra en Ubekiendt, som har foræret ham en Bæsel paa 500 Rigsdaler.

Baronen.

500 Rigsdaler? Hvad maae det have været for en Esel.

Sophie.

En Ubekiendt.

Doktoren.

Sandelig, et fielden Tilfælde!

Sophie.

Men vi havde en stærk Formodning —

Baronen.

Paa hvem?

Sophie.

Paa Dem kiere Papa.

Baronen.

Er Du gal? Jeg skulde kaste 500 Rigsdaler bort, uden at nævne mig? kaste dem bort for et Menneske, hvis mistænkelige Opsørsel allerede længe har ærgret mig? som jeg viser Døren, dersom han ikke snart betaler mig min Leie?

(Gaaer og lægger Hat og Stok bort).

Sophie

(sagte til Mad. Lenten.

Hører De, kiere Mad. Lenten?

Mad. Lenten

(sagte til Sophie).

Det kommer fra Kongen.

Sophie

(sagte til Mad. Lenten).

O, tie dog!

Baronen.

Mad. Lenten, bød Jændriken spise med os til Middag.

Mad. Lenten (sagte).

Nu har han Penge! — Hvad er det for en Mand!
(Gaaer).

Nittende Scene.

Sophie. Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Formodentlig er den hele Historie en Opfindelse af Dem, eller har De selv seet Brevet og Bexelen, naadige Frøken?

Sophie

(noget opbragt).

Ja, Hr. Doktor, jeg har selv seet det.

Doktoren.

Saa er det ganske vist en Present fra en ubekendt Familie, som han hemmelig besøger?

Sophie (sagte).

Han veed ogsaa noget derom.

Baronen.

Sophie, besørg Bordet, Spørgeren kommer ogsaa til Middag.

Sophie.

Capitain Alsing?

Baronen.

Ja, han har mødt mig undervejs.

Sophie.

Sophie

(i det hun gaar).

Saa komme vi nok til at gaae sulken fra Bør-
det for latter. Svar.

(Gaar).

Livende Scene.

Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Gid jeg havde været Vidne til hans Glæde! —
hvorledes mon han vil anvende de Penge? Det vil giøre
os hans Karakter temmelig tydelig — Ikke saa i Tan-
ker, Hr. Baron! hvorledes? ikke munter efter en saa
god Handling?

Baronen.

hm! jeg tænker paa, hvorledes jeg over Bordet
vil ængstige Spørgeren med Spørgsmaal.

Doktoren

Net saa, kære Hr. Baron! Spøg og Latter er
den bedste Medicin jeg kan foreskrive Dem.

Baronen.

For Dievelen, vil der dog ingen Spørgsmaal
falde mig ind!

Doktoren.

Jeg havde nær forglemte en vigtig Sag — da jeg
steeg af Bognen, imedens De talte med Capitainen —

Baronen.

Ja, da spurgte jeg tilgavns, men nu —

Doktoren.

Gik jeg ind paa Apotheket. Provisoren fortalte
mig i Fortroelighed, at Hændriksen i et halvt Aar lader
hente Medicamenter der, og har endnu ikke betalt en

halv Skilling — af hans Recepter saae jeg, at Patientten har en Brystsyge.

Baronen.

Jeg vil spørge ham, om han, da han kom til Verden, ikke har spurgt, hvad skal jeg her.

Doktoren.

De har vel ikke hørt, hvad jeg sagde, Hr. Baron?

Baronen.

Nei!

Doktoren (sagte).

Taalmodighed, Hr. Doktor, det fører dit Embede med sig.

Baronen.

Om han har Brystsyge?

Doktoren.

De forglemmer at skrive de 500 Rigsdaler op.

Baronen.

Og hvad han vel vilde giøre om han havde Brystsyge?

En og tivende Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Capitainen er kommen, Deres Naade! Skal jeg lade rette an.

Baronen.

Ja! (i det hangaer) Wie kun, min gode Ven, jeg skal vende dig af med din Spørgen.

(Mad. Lenten vil følge ham).

To og tivende Scene.

Doktoren. Mad. Lenten.

Baronen.

Stakkels Mand! den lystige Gæstebud er dog altid bedre end den tungsinde! — Madame Lenten —

Mad. Lenten.

Hvad befaler?

Doktoren.

Har Jænderen været syg i den Tid han har boet her?

Mad. Lenten.

Aldrig — Var han saa munter som han er sund!

Doktoren.

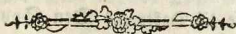
Hm! hm! hvad stikker der under.

(Gaaer).

Mad. Lenten.

Strax falder Doktorene paa at man skal være syg. Men for hans Skriverskonst er der nok kun lidet at fortiene hos den Patient.

(Gaaer).

Anden

Anden Akt.

Første Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.
Doktoren. Capitainen.

(Baronen sidder forrest i en Bænkestoel, Capitainen og Doktoren gaae sammen og spadserer frem og tilbage, Dieneren tager af Bordet, Sophie og Mad. Lenten ståa og see paa hinanden).

Mad. Lenten (til Dieneren).

See endnu engang ordentlig efter, det kan jo ikke være borte.

Conradt.

Vi har allerede seet efter overalt; det ene Couvert fattes.

(Kommer aldeles af Bordet og bærer det bort).

Baronen.

De har altsaa aldrig reist, Hr. Capitain?

Capitainen.

Nei! (sagte til Doktoren) Den Spørgen klæder ret hæslig. Jeg gaaer.

Doktoren (sagte).

Bliv, kære Hr. Capitain. At tale og at spørge tit er hans Helbred meget tjenlig.

Capitainen.

Men at svare er min meget skadelig — det skaffer mig en Svindsot paa Halsen.

Baro:

Baronen.

Spiser De helst ved Dagen eller ved Nats?

Capitainen (sagte).

Hør kun det urimelige Spørgsmaal.

Doktoren (sagte).

Svar dog.

Capitainen (hoit).

Ved Nats.

Baronen.

Vleier De at sove eller spadserere efter Maaltidet?

Capitainen.

"At spadserere, Hr. Baron! Jeg har den Ære at
rekommendere mig.

Baronen.

Vil De virkelig bort?

Capitainen.

Kun en lille Tour i Deres Have. Jeg skal strax
have den Ære at være hos Dem igien. Verbsdige
Diener (Bukker for alle og siger sagte) Den Spørgen
kan Guden ikke holde ud.

(Gaaer).

Anden Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten. Doktoren.

Sophie.

Se dog Mad. Lenten, det er en skammelig Mistanke.

Mad. Lenten.

Det kan dog ikke være forsvunden.

Baronen.

Hvad er der, hvad fattes Eder?

Mad. Lenten.

Ekse og Serviet er borte.

Baro-

Baronen.

Af Bordet?

Mad. Lenten.

Ja, og da ingen er kommen herind, uden vi —

Baronen.

Saa har En af Jer taget det, det er naturligt.

Mad. Lenten.

Men ingen har sneget eller staalet sig bort fra
Bordet, uden —

Sophie

(falder hende ind i Tælen).

For Guds Skyld! Mad. Lenten —

Baronen.

Uden hvem?

Mad. Lenten.

Uden Jænderiken.

Baronen.

Usandsynligt, men dog mueligt!

Doktoren.

Nei, Hr. Baron, jeg sætter mit Liv til Pant
for hans Ærlighed.

Sophie.

Og jeg sandelig ogsaa.

Mad. Lenten.

Saa viis mig kun den mindste Sandsynlighed,
hvorledes det kan være tilgaaet dermed.

Doktoren.

Som det vil — men han er ikke i Stand dertil.

Baronen.

Han er et Menneske — han er i Stand til alting.

Doktoren.

Nu da han har 500 Rigsdaler.

Mad.

Mad. Lenten.

Den Hast han havde med at giøre sin Bærel til Penge, synes mig dog at være meget unødvendig.

Sophie.

Sy Mad. Lenten, at tænke saa ukristelig.

Doktoren.

Maaskee han har trykkende Gield, som kræver hastig Betaling.

Baronen.

Har De da seet ret efter?

Mad. Lenten.

Saa snart De var staaet fra Bordet har Conradt savnet Skee og Serviet.

Baronen.

Usandsynligt, men dog mueligt!

Doktoren.

Men en Officeer, Hr. Baron, der har Hierte — har Penge —

Mad. Lenten.

Saa maae her være en Nisse i Huset.

Sophie.

Det er ude med os for evig, dersom De ikke tier.

Baronen.

Ja, ja, Prinds Nisse; har vist giort den Spøg —

Doktoren.

Har man ellers ingen Formodning?

Baronen.

Og hvilken? —

Doktoren.

Formodning, siger jeg, ikke Sandsynlighed — hvorledes? om man vilde giøre Fædriften mistænkt?

Mad.

Mad. Lenten.

Det vilde hverken De, eller Baronen, eller den naadige Frøken; — altsaa enten Hr. Capitainen, eller jeg —

Doktoren.

Jeg beskylder ingen — her tales kun om Mueligheden.

Sophie.

Kiereste Fader!

Baronen.

Afsted! gaae! lad os være allene.

(Sophie og Mad. Lenten gaaer).

Tredie Scene.

Baronen. Doktoren.

Doktoren.

Jeg undrer mig over, Hr. Baron, at en gammel naragtig Kones Gladder kan giøre Indtryk paa Dem.

Baronen.

For en Ulykke! siger jeg da, at jeg troer det, jeg siger kun at det er mueligt.

Doktoren.

Ogsaa umueligt.

Baronen.

O, tie med Deres Forsvar! havde De min Erfaring, tænkte De anderledes om Menneskene.

Doktoren.

Jeg takker Gud, at jeg ikke har den for den Priis. Men kiereste Hr. Baron! Deres Ord og Handlinger ere ikke overensstemmende — De taler saa fiendsk mod

Mens

Menneskene og op søger den Trængende i den skuldeste Braae.

Baronen.

Fordi jeg er en Nar — fordi mit Hierte er svagere end min Forstand! dog har jeg redelig holdt den Eed, ikke at gjøre nogen menneskelig Skabning umiddelbar godt.

Doktoren.

Og berøve Dem derved mangt et saligt Dieblif.

Baronen.

Velan, Doktor, De som ikke tiltroer noget Menneske ondt, hør min Historie, og døm mig saa; hør ogsaa Marsagen til min Lidelse — men foragt mig ikke, jeg har lidt for det.

Doktoren.

Har De feilet, saa vil mangen taknemmelig Taare hiffet tale for Dem.

Baronen.

Da min salig Fader døde, arvede jeg en stor Formue. Jeg lærte at kiende et Fruentimmer, hvis hele Rigdom bestod i Dyd — Efter utallige forgieves Beskræbeller, at berøve hende den, talte jeg om Egtekab. Moder og Datter vare henrykte. En Egtekabs Forbindelse blev underskreven; Bryllupstiden fastsat — men saa Dage i Forveien, seirede jeg, i det ulykkeligste Dieblif i mit Liv, over hendes Dyd, og strax opstod den Tanke hos mig, at forlade hende for evig. Jeg gav min Broder Fuldmagt at gjøre alle mine Eiendomme i Penge, og at følge mig til Frankrige.

Doktoren.

Himmel!

D

Baro.

Baronen.

Straffen fulgte mig i Hølene. Min Broder meldte mig, at Caroline kort derefter var forsvunden, og forhalede sin Reise under allehaande Paaskud. Paa een gang udeblev mine Penge — jeg skrev, og fik endelig den Efterretning, at mine Eiendomme vare solgte, og min Broder havde taget Flugten — Jeg havde Gield, blev kastet i Arrest, fik min Frihed igien, da man erfarede, at jeg var bedraget, og ingen Bedrager — men var en Tigger.

Doktoren.

Stakkels Mand!

Baronen.

Der var Krig — jeg tog Tjeneste, og svingede mig i 10 Aar fra gemeen Soldat op til Capitain. Min General, som jeg tre Gange reddede Livet, døde i mine Arme, og indsatte mig til Arving til hans store Formue.

Doktoren.

En besynderlig Skiebne!

Baronen.

Jeg forlod Tjenesten, giennemstrøfede hele Tydskland for at opsoge Caroline, og at forsones min Brøder. Jeg gider ikke fortalt Dem, hvorledes jeg ved min Godhiertighed paa den skændigste Maade er bleven skilt ved betydelige Summer. Endnu for 8te Aar siden er jeg ved Øvrighedens Hielp bleven reddet fra at blive en Tigger. Nok, jeg gjorde endelig det Løfte, at anstille mig yderst haard i Verdens Dine, men under Haanden at følge mit Hjertes Tilbøielighed, og
ikke

ikke at lade nogen Elendig lide Nød — O, dersom de
vidste hvor tung denne Rolle tit bliver mig!

Doktoren.

Det har jeg Prøver paa. Og alle Deres Bes-
stræbelser at finde Caroline, vare forgievet?

Baronen.

Forgievet! — Hun maae være død.

Doktoren.

Men jeg begriber ikke, hvor Sophie — Deres
Datter —

Baronen.

Åh, min Herre! — hun er min Datter, og at
bevare hende for Carolines Skiebne, at give hende en
god Mand, er min eneste Sorg. — Jænderiken syntes
mig at være denne Mand — han er fattig — det gav
mig en Slags Riet til hans Taknemmelighed — Sy,
den Nederdrægtige!

Doktoren.

Jeg kan umuelig holde ham for skyldig.

Conradt

(kommer og siger).

Hr. Doktor, De maatte ufortøvet komme hen
til Geheimeraaden her næst ved. Han er paa engang
bleven saa slet igien.

Doktoren.

Strax. (Rager Hat og Stof) For Menneskelighe-
dens Skyld, overtil Dem ikke — Lad De Tiden op-
klare alting.

(Gaaer).

Baronen.

Jeg holdt min Broder for at være ærlig — og dog var han en Spitsbub — for Menneſkelighedens Skyld! — Hm! — Menneſkelighed! Menneſkelighed.

Fjerde Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.

Sophie (ſagte).

O Mad. Lenten, det tilgiver jeg Dem aldrig.

Mad. Lenten (ſagte).

Froken, jegønſker af mit ganſke Hierte, jeg maatte have taget Feil.

Sophie (ſagte).

Hvor min Fader er fortrædelig — blot for Miſtanſkens Skyld!

Baronen

(for ſig ſelv).

Menneſkelighed! Menneſkelighed! hvad har da giort mig en Smule menneſkelig? — At jeg for 22 Aar ſiden var et Aſſkum —

Femte Scene.

De Forrige. Fændriken.

Sophie.

Fændriken, kiere —

Baronen.

Zie Doctor, jeg vil inſet høre mere.

Sophie.

Kiereste Papa!

Baronen

(ſeer ſig om).

Fæn-

Fændriken.

Hr. Baron, med Skamfuldhed maae jeg tilstaae, at jeg har været Deres Skyldner længere end jeg vilde. Tillad, at jeg med den største Taknemmelighed betaler min Gield.

(Tager Pungen frem og tæller Penge).

Baronen.

Hvilken Gield?

Fændriken.

Leien for mit Bærelse.

Baronen.

Aha! ret godt! — (for sig selv) lad see om han forraader sig. (høit) Orden og Noiagtighed ere roesværdige Egenskaber hos et ungt Menneske.

Fændriken.

Det har giort mig ondt Hr. Baron, at lade Dem savne disse Egenskaber hos mig, og uden det siendste Lykkes Tilfælde, vilde jeg endnu være tvunget til at appellere til Deres Godhed og Overbærelse.

Baronen.

Hvorledes det?

Fændriken.

Har Frøkenen ikke fortalt Dem?

Baronen.

Nei, intet!

Fændriken.

At en ubekendt Ven har skicket mig en Bærelse paa 500 Rigsdaler.

Baronen.

Hm! gies der endnuflige Narre i Verden.

Fændriken.

O, kald ikke den første af alle menneskelige Dyrder en Narrestreg (noget bitter) Vee det Menneske, som ingen Følelse har til at giøre Vel!

Baronen.

Men tre Gange Vee det Menneske, som har den feldne Erfaring, at Belgierning og Menneskelighed ingen Fabler ere, og dog paa samme Tid begaaer en Nederdrægtighed!

Sophie

(til Mad. Lenten).

O min Gud! — der seer De, hvad De har gjort.
(Gaaer).

Slette Scene.

Baronen. Fændriken. Mad. Lenten.

Fændriken.

Det holder jeg for umuelig.

Baronen.

Umuelig? — Jeg vil fortælle Dem et Exempel, som er mødt mig i min Ungdom. Omtrent for 18 Aar siden, lærte jeg at kiende et ungt Menneske, som — var Advokat. Han sladdrede meget om Retskaffenhed, var trængende — kort, jeg fik ham kær, og forærede ham en Ring af Bærdie, og den samme Dag da han spiste hos mig, stjal han et Uhr fra mig. Hvad siger De dertil?

Fændriken.

Vi tale om, Hr. Baron, om den kan begaae en Nederdrægtighed der har Følelse for Menneskelighed og Belgjorenhed — Dette var Skilderiet af en nederdrægtig Skurk.

Baro-

Baronen.

Men for Pokker! han sladdrede saa meget om
 Ærlighed og Edelmødighed —

(Under denne Tale griber han i Lommen efter sit
 Forklæde og trækker Servietten frem med Skæen
 i, seer paa den, kaster den paa Bordet, kysser
 Jænderiken, tørrer sine Hænder og gaaer ind i Ka-
 binettet).

Syvende Scene.

Jænderiken. Mad. Lønten.

Jænderiken

(som forundret seer efter Baronen).

Hvad er det? følg efter ham, Mad. Lønten.

Mad. Lønten

(Græder, kysser Jænderikens Haand og gaaer ud af den
 mellemste Dør).

Åttende Scene.

Jænderiken

(Kaaer fuld af Forundring).

Nu — Ved Himlen — et besynderligt Optrin —
 Baronens Tilfælde virker dog ikke paa den gamle Kone
 med? — Besynderligt — denne Samtale — den pludselige
 Overgang — og Konen lader ham være allene! —
 (bekymret) Han kunde endog — jeg maae see ad (gaaer
 til Kabinetdøren). Han har støttet sit Hoved paa sine
 Hænder, og lader til at være roelig — men jeg vil
 dog hellere —

(Gaaer til Døren).

Tiende Scene.

Sophie. Mad. Lenten. Fændriken.

Fændriken.

Naadige Frøken!

Sophie.

O, fiere, fiere Fændrik — turde jeg dog — kunde jeg dog — jeg maae til min Fader! (Til Mad. Lenten)
O du Ugudelige! seer du nu.

(Gaaer ind i Kabinettet).

Fændriken.

Forklar mig dog, Mad. Lenten, hvad var det for med Baronen og ogsaa med Dem?

Mad. Lenten

(rørt og forvirret).

Hr. Fændrik, den Tildragelse, som Baronen fortalte Dem, rørte ham — fordi — fordi jeg troer, at hans Sygdom kommer af hans Menneſkehad.

(Gaaer haſtig ind i Kabinettet).

Fændriken.

At slutte fra et Menneſke til dem alle — Ak! det er ikke den mindſte af den menneſkelige Naturs Svagheder.

Tiende Scene.

Fændriken. Capitainen.

Er Frøken Sophie ikke kommen herind?

Fændriken.

Hun er hos hendes Fader.

Capitainen.

Har De talt med hende?

Fæn:

Fændriken.

Nei, hun gif kun her igiennem — jeg troer Baronen besinder sig ikke vel — Et Ord, Hr. Capitain.
Capitainen.

Hiertelig gierne.

Fændriken.

De har været saa god for nogen Tid siden, at hielpe mig af en stor Forlegenhed — jeg glæder mig ved, at jeg kan ho'de mit Ord.

Capitainen.

Tor jeg spørge, hvad De mener dermed?

Fændriken.

De har paa mit ærlige Ansigt laant mig 200 Rigsdaler, som jeg nu med den varmeste Taknemmelighed vil igien betale Dem.

(Tæller Pengene af).

Capitainen (sagte).

For Vokker! her er jeg i en smuk Forlegenhed, havde jeg dog holdet min Mund. (høit) Dersom det ikke var ubeskedet, vilde jeg gierne spørge —

Fændriken.

Hvorledes jeg er kommen til disse Penge? O, min kiere Capitain, af mit gandske Hierte! — jeg vil fortælle det til Venner og Fiender, Bekiendte og Ubekiendte. Tilslidst maae min Belgiorer dog erfare min oprigtigste Taknemmelighed — endelig maae Ophavsmanden til saa skøn en Hand'ing blive bekiendt, og blive hyldet derfor af alle ædle Sieler.

Capitainen.

De gjør mig saa nysgierrig.

Fændriken.

I Morges da jeg var hos Frøkenen —

D 5

Capitain

Capitainen.

Var De allene hos hende?

Fændriken.

Nei, Madame Lanten var nærværende. — I Dag ved Maanedens Begyndelse — presset af mine Kreditorer — uden Penge — uden Kredit — i Dag, da jeg havde Penge og Kredit saa høit nødig, skænker en ubekiendt mig 500 Rigsdaler.

Capitainen (sagte).

Sikkert Doktoren!

Fændriken.

Og dersom den Edle vidste paa hvilken Tid, i hvilken Nød han har beviist mig denne Belgierning!

Capitainen.

Det er maaskee ikke saa meget Belgierning som De troer?

Fændriken.

Baronens Sprog! — O I haarde Sieler, som tvivle om rettskafne Mennesker! — Tag mod Deres Penge, kiære Hr. Capitain, tilligemed min Taksigelse.

Capitainen.

Men er Bexelen alt forfalden?

Fændriken.

Den er det, siden jeg kan betale den.

Capitainen.

Har De ikke disse Penge mere nødig?

Fændriken.

Min kiære Hr. Capitain! al min Gield er betalt! Tag dem!

Capitainen.

Jeg har ikke Deres Bexel hos mig.

Fæn-

Fændriken.

Det gier intet! De er mig sikrere end jeg er Dem.

Capitainen.

Jeg kan ikke tage dem.

Fændriken.

Hr. Capitain, jeg er Officer, saavelsom De, jeg kan ikke tage imod Almisse.

Ellevte Scene.

De Forrige. Mad. Lenten.

Mad. Lenten

(kommer ud af Kabinettet).

Lidt sagte, mine Herrer, Baronen slumrer.

Capitainen.

Er Frøkenen hos Ham?

Mad. Lenten.

Ja.

Capitainen.

Kommer hun ikke snart ud?

Mad. Lenten.

Nei, Baronen maae ikke være ene, og jeg har at forrette.

(Gaaer ud af den mellemste Dør).

Tolvte Scene.

Capitainen. Fændriken.

Fændriken.

Jeg beder endnu engang, Hr. Capitain —

Capitainen.

Jeg — Men for Pokker! naar jeg ret overveier det, saa er det min Pligt at aabenbare Dem Sagen.

Ikke

Ikke sandt? De er begierlig efter at lære at kiende den Ben, der har foræret Dem de 500 Rigsdaler?

Fændriken.

Hvorledes? De veed —

Capitainen.

Taalmodighed! — da jeg i Formiddag kom herhid, fortalte jeg Doktoren og Baronen Deres Tildragelse i Gaar, og kiendte, sandt at sige, for Deres stude Svar til Generalen, hvorved De tilspærrede Veien til Deres Befordring.

Fændriken.

Det maae den være min Livstid, hellere end at jeg vil aabne den ved Nederdrægtigheder.

Capitainen.

Er det da nederdrægtigt?

Fændriken.

Til Hovedsagen, kiære Hr. Capitain!

Capitainen.

Der slap mig et Ord ud af Munden om de 200 Rigsdaler.

Fændriken.

Det var ikke ædelt, Hr. Capitain!

Capitainen.

Det skeede paa min Vre ikke i nogen ond Hensigt — som sagt, jeg havde ærgret mig over dem for Historien i Gaar! — Kort, Doktoren har nødt mig de 200 Rigsdaler paa — nødt mig dem paa! og sagt mig at han havde Ordre af en af Deres Paarørende, hemmelig at betale Deres Gæld.

Fændriken.

Paarørende?

Capit:

Capitainen.

Nu gietter De dog vel, hvorfra de 500 Rixdaler kommer?

Fændriken.

Nei, ved Himlen ikke! saa lidet som jeg veed, at jeg har mere end en Paarørende i Verden! men som er ulykkeligere og uslere end jeg.

Capitainen.

Hvor De stiller sig an! De skulde ikke vide noget om Deres Paarørende i Sverrig?

Fændriken.

J Sverrig?

Capitainen.

Virkelig ikke? — saa er det mig hiertelig kiert, at jeg har aabenbaret Dem. Sagen.

Fændriken.

J Sverrig?

Capitainen.

Nu tilgiver De mig dog ogsaa min Overilelse angaaende de 200 Rixdaler?

Fændriken.

Af mit gandske Hierte! — Et uventet Lys —

Trettende Scene.

De Forrige. Doktoren. Mad. Lenten.

Doktoren

(i det han kommer ind).

Jeg haaber Mad. Lenten, at dette Exempel vil tiene Dem til Advarsel.

Mad. Lenten.

Det skal det sandelig, Hr. Doktor.

(Gaaer ind i Kabinettet).

Capis

Capitainen

(har imidlertid seet paa sit Uhr).

For Pokker! allerede 4re! jeg maae hen til Generalen. Skulde jeg endnu faae nærmere Efterretning, saa kommer jeg igien — Ih see, Hr. Doktor! Jeg lader Eder være allene, I Herrer! I haver meget at sige hinanden.

(Gaaer).

Tiortende Scene.

Fændriken. Doktoren.

Doktoren (sagte).

Skulde han have forraadet mig?

Fændriken.

Jeg har ikke smigret mig med at have Deel i Deres Venſkab, Hr. Doktor.

Doktoren.

Jeg er hele Verdens Ven; men fortrinlig et ſaa ædelt ungt Menneſkes.

Fændriken.

Jeg er meget ſkamsuld, da jeg ikke veed, hvorledes jeg ſkal giengielde det.

Doktoren.

Mit Venſkab? — Med Deres — Men jeg ønsker mig ſørſt Leilighed til at fortiene det.

Fændriken.

De vil spare mig for at takke? ædelmodige Mand!

Doktoren.

De være mig Tak ſkyldig? — Hvorfor?

Fændriken.

Er jeg det ikke, ſaa ſøger De at ſkiule en Sag for mig, ſom er mig meget magtpaaliggende.

Dokto-

Doktoren.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Fændriken.

Saa maae jeg tale tydeligere. De har betalt Capitain Alsing 200 Rigsdaler for mig?

Doktoren (sagte).

Forbandet!

Fændriken.

Jeg beder, spar alle Udflugter. Jeg har det af Capitainen selv.

Doktoren.

Desmindre roesværdig for Capitainen!

Fændriken.

Jeg besvæer Dem intet at dølge for mig. Jeg er en Ubegribelighed for Dem — for alle mine Besiendtere.

Doktoren.

Ja, tilvisse!

Fændriken.

De kan forklare den.

Doktoren.

Hvorledes det?

Fændriken.

Hvem har overdraget Dem at betale 200 Rigsdaler for mig?

Doktoren.

Hr. Fændriken!

Fændriken.

De har sagt til Capitainen: en Paarsørende i Overrig —

Doktoren.

For at undgaae hans Spørgen, havde jeg gierne sagt en Paarsørende i Lapland.

Fæne

Fændriken.

Og min ligeledes?

Doktoren.

Jeg tør paa ingen Maade aabenbare Dem Sandheden.

Fændriken.

Hr. Doktor, har De betalt de 200 Rigsdaler for mig?

Doktoren.

Det kan jeg ikke nægte.

Fændriken.

Saa har jeg ogsaa faaet de 500 Rigsdaler af Dem.

Doktoren

500 Rigsdaler? Det ved jeg intet af.

Fændriken.

Umueligt — To saadanne Mennesker — og paa samme Tid — umueligt —

Doktoren.

Vilde Deres Belgiorer ikke sætte sig i Fare for at blive kiendt, om han beriente sig af dobbelte Veie?

Fændriken.

Kan være? — Men hvad de sagde til Capitainen, siig — siig mig det endnu engang — har jeg Paargrende i Overrig?

Doktoren.

Jeg kan, jeg tør ikke svare paa Deres Spørgsmaal.

Fændriken (hæstig).

Ved Himlen! Hr. Doktor, De skal! En Persons Lykke, som Nat og Dag afpresser mig Sukke til Gud, beroer derpaa.

Doktor

Doktoren (forfærdet).

Forklar Dem tydeligere, Hr. Fændrik, saa vil jeg tale.

Fændriken.

Jeg kan ikke — jeg tør ikke — en Fed binder min Tunge — O, turde jeg tale! — Deres Taarer vilde rinde med mine. Kun dette — har jeg Paarørende, saa kan jeg formilde en mig evig dyrebar Persons Skiebne som nu — O, Gud!

Doktoren.

Nu maae jeg — Hr. Fændrik, den venstkabelige Hielp kommer fra en rejskaffen Mand som er en Indbygger her i Staden — Jeg nævnte kun Deres svenske Paarørende, for at betage Capitainen alle Spor til Formodninger.

Fændriken (bitter).

Det saa — intet Glimt af Haab maae blive tilovers for den Ulykkelige, ellers er han ikke Ulykkelig.

Doktoren (sagte).

Baronen har desværre Det; en hemmelig Rierligheds-Forstaaelse styrter det unge Menneske i Fordærvelse.

Fændriken.

Nu kan jeg dog sige: jeg er det.

Doktoren.

Forglemmer De Deres ubekiendte Ven?

Fændriken.

Jeg Forrykte! — O, Gud! tilgiv mig at jeg murrede, du har jo for nogle Timer beviist mig, at du saare underfuld kan hielpes! Men denne Ven — De tør ikke nævne ham?

E

Doktor

Doktoren

Nei!

Fændriken.

Saa lad Guds Betsignelse være hans Løn! — Vil han ingen Tak have — godt! jeg vil ved ethvert menneskevenligt Ansigt tænke, det er ham — og sende min Tak op til Gud.

Doktoren.

Maaskee aabenbarer han sig snart for Dem! —
 Tor jeg endnu tillade mig et Spørgsmaal?

Fændriken.

Hvilket?

Doktoren.

De veed jeg er Læge

Fændriken.

Ja.

Doktoren.

Og Deres Bel ligger mig paa Hjertet. — Er De syg? Eller ere de Medicamenter, som De tager paa Hof-Apotheket ikke til Dem?

Fændriken.

Nei! — (sagte) O, Gud!

Doktoren.

Nok! — Tilgiv min Nysgierrighed; den var for Deres Bedste.

Fændriken.

Jeg veed det. Men tie, jeg besvar Dem, tie! min Regning er betalt.

Doktoren.

Behøver De en Læge til Medicamenterne, saa er jeg Borgen for min Nidkierhed.

Fændriken.

Fændriken.

Maaskee jeg snart maae tage (yderst bedrovet) min Tilflugt til Dem.

Femtende Scene.

De Forrige. Baronen. Sophie.

Mad. Lenten.

Baronen.

Ha, der er de jo! — Velkommen kiere Hr. Fændrik! — Doktor, jeg har ret saaet en sød Svov; jeg har heller ikke i lang Tid befunden mig saa vel.

Doktoren.

En Folge af Motionen. Gior det kun saaledes hver Dag.

Fændriken (sagte).

Skulde det være ham? Doktoren er hans Ven.

Baronen.

Saa i Tanker, Hr. Fændrik?

Fændriken

(seer stift paa ham).

Jeg er uafsladelig beskæftiget med min ubekiendte Belgiorer.

Baronen (sagte).

Han vil udforske mig (hoit) Det er en ubekiendte Mar, det bliver jeg ved — Imidlertid er hans Marres freg kommen Dem tilpas.

Fændriken.

Hr. Baron, jeg beder —

Baronen.

Hvad vil han sige med hans Maskering? — Kiender han Deres Herte — Deres Tænkemaade noie

Hvi berøver han sig da et behageligt Dieblig? Enten, fordi han ikke er riig nok, og da skulde han have beholdt sine Penge — men har han Formue, saa er det jo Lumperie hvad han har gjort for Dem, og et tydeligt Beviis paa, at han intet vil gjøre mere.

Fændriken.

Gud skee Lov, at jeg ikke har Skarpsindighed nok til slige Udtydninger!

Baronen.

Men er han ikke fuldkommen overbevist om, at Deres Hjerte er godt — at De ikke selv har forskyldt at komme i Mangel, at ingen Udskielser har bragt Dem til at trænge til andres Hielp: saa er det en Narsende, som kaster sine Penge bort, og som ligesaa vel understøtter et ondt som godt Menneske.

Fændriken.

Og denne Mand kunde jeg have mistænkt?

Doktoren

(sagte til Baronen).

De holder Dem en flionne Lovtale.

Sophie

(sagte til Mad. Penten).

At høre sin Fader tale saaledes — det smerter.

Fændriken

(sagte til Doktoren).

Hvorfor er De ikke ogsaa Sicke: Læge. — at indse denne Mand menneskelige Følelser, vilde være et Mesterstykke af Deres Kunst.

Baronen.

Nu til noget andet (til Sophie og Mad. Penten)
Lad os være allene.

(Begge gaaer).

Ser.

Sextende Scene.

Baronen. Doktoren. Fændriken.

Baronen.

Seer de, kiere Fændrik, jeg er just ingen af de sølsomme Sieler, som af lutter Gavnildhed kaster deres ud af Vinduet — men hvad vilde jeg dog sige? (sagte til Doktoren) for Pokker! det falder mig sult, selv at tilbyde ham Vigen.

Doktoren

(sagte til Baronen).

Lad det endnu beroe.

Baronen

(sagte til Doktoren).

Pokker heller! Jeg er ham Erstatning skyldig for min usle Mistanke, og det paa Stedet.

Doktoren.

Men jeg har —

Baronen.

Stille! — Hr. Fændrik — hvad vilde jeg dog sige? —

Doktoren (sagte).

Ogsaa godt — desto før kommer det til Forklaring.

Baronen (sagte).

Fordsæmt! selv tilbyde?

Fændriken.

De synes uroelig, Hr. Baron.

Baronen.

Ja De — hvad vilde jeg dog sige? — Apropos Hr. Fændrik, hvorfor søger De ikke at forbedre Deres Omstændigheder ved et godt Sivtermaal?

Fændriken.

Givtermaal? — jeg, jeg som neppe kan føde mig selv?

Baronen.

Var det et godt Givtermaal: en Kone, med Penge!

Fændriken.

Hun skulde tage mig! mig!

Baronen.

Nu, hvorfor ikke? der gives mange Narre i Verden.

Fændriken.

Hr. Baron!

Baronen.

Seer De, der har allerede fundet sig en Nar, som paa tredie Haand gier dem Penge, og vil ingen Tak have — hvor læt kunde der ikke findes en anden, som kastede Dem sin Datter eller Søster Datter i Armene med et godt Udstyr! (sagte) Dersom han nu ikke merker det!

Fændriken.

Hr. Baron!

Baronen.

De tog da Deres Afsked, og brød Dem kun lidt om Generalens Fiendskab.

Fændriken (sagte).

Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke.

Baronen

(sagte til Doktoren).

Eydligere kan jeg sandelig dog ikke giøre det.

Doktoren (sagte).

Hvad Ende dog det vil tage!

Baronen.

Nu, Hr. Fændrik, De svarer ikke?

Fæn-

Fændriken.

Hvad kan jeg svare paa saa behagelig en Drøm!
Sæt, at der virkelig fandtes en saa ædelmodig Mand —
turde jeg vel understaae mig, at gjøre det første Skridt,
uden at blive mistænkt for nedrig Egennytte?

Baronen.

Men det er ogsaa at begiere for meget, at han
selv skal andrage Dem sin Datter!

Doktoren.

Faderen kunde ogsaa af denne Tilbageholdenhed
slutte, at Deres Hierte ikke mere er frie.

Fændriken.

Hvor falsk vilde den Slutning være!

Baronen.

Altsaa er Deres Hierte endnu fuldkommen frie?

Fændriken

(griber Baronens Haand).

Nei, Hr. Baron, det elsker den ædelmodigste Mand's
Datter.

Baronen.

De formoder dog ikke, at jeg er den Mand?

Fændriken.

Dersom De ikke er det, saa er mit Hierte ikke
mere fri.

Baronen.

Jeg er det, kiære Dreng, jeg er det! Min Dat-
ter hører Dig til, (løber til Døren) Hei, Sophie! Sophie!

Fændriken.

Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?

Doktoren (sagte).

Pakker blive klog herpaa!

Fændriken

(Kysser Baronens Haand).

De giver mig Sophie? mig? mig?

Baronen.

Dig, Dig, min Son.

(Fændriken staaer i glad Henrykkelse).

Syttende Scene.

De Forrige. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen.

Vige, du er Brud!

Sophie (glad).

Brud?

Baronen.

Brudgommen vil snart være her.

Sophie (bedrovet).

Snart være her?

Baronen.

Ja, Capitainen.

Sophie (skrigende).

Capitainen?

Baronen.

Ja, hvad fattes Dig?

Sophie

(griber hans Haand).

O, Papa! vilde De da lade mig spørge ihjel?

Baronen.

Men, dersom det nu var Fændriken?

Sophie (skamfuld).

Fændriken?

Baronen.

Ham vilde Du vel spørge ihjel? Vil Du have ham?

Sophie.

Sophie.

Deres Villie er min Lov.

Baronen.

Der har Du ham.

(Kaster hende hen til ham).

Fændriksen

(uden for sig selv af Glæde).

Hr. Baron! — Frøken! — Er det en Drøm? —

O, jeg det lykkeligste af alle Mennesker! mig, en Tigger — Deres Datter — Store Gud! hvad vil hun sige til det? — Jeg maae love, min Fader! — min dyrebare Sophie! — jeg skal snart være hos Dem igien.
(Gler bort).

Attende Optrin.

Baronen. Doktoren. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen.

Hvad Dievlen er det for galt Toi han sladre?

Sophie.

Løber bort uden at sige mig et fornuftigt Ord?

Mad. Lenten.

Han talede noget om et andet Fruentimmer.

Baronen.

Hm! Glæden har gjort ham or.

Doktoren

(sagte til Baronen).

Vel er hans Adfærd i al Fald uforklarlig, dog har jeg gjort en Opdagelse —

Baronen.

Nu? —

Doktoren (sagte).

Ikke i Deres Datters Nærværelse. Kom ind med
i Deres Kabinet.

Baronen.

Ogsaa det.

(De gaae ind i Kabinettet).

Nittende Scene.

Sophie. Mad. Lenten.

Sophie.

Begriber De det, kære Mad. Lenten?

Mad. Lenten.

Næsten —

Sophie.

Og hvordan —

Mad. Lenten.

Jeg gider ikke vækkes Dem af Deres søde Slum-
mer.

Sophie (bedrovet).

Saa troer De, at han ikke elsker mig?

Mad. Lenten.

Han elsker Dem vist.

Sophie.

Nu, det er alt hvad jeg kan ønske.

Mad. Lenten.

Men elsker han Dem ogsaa allene?

Sophie.

Men at elske To paa eensgang.

Mad. Lenten.

O, i et ungt Menneskes Hjerte er der Plads til

Tre.

Sophie.

Sophie.

Derfor han endnu elsker en anden; saa skøtter jeg ikke om ham.

Mad. Lenten.

Et dødt Hjerte er heller ingen Lykke som fortier Misundelse.

Sophie.

Men han var dog saa henrykt?

Mad. Lenten.

Fordi han elsker Dem. Og han blev hastig urolig, da han eftertænkte, at et ældre Vaand holdt ham — hvad kunde det Udbrag: Store Gud! hvad vil hun sige til det, vel andet betyde?

Sophie.

Gid min Fader dog havde ladet mig blive blandt de ærlige Bønder!

Mad. Lenten.

Der havde det ogsaa kunnet gaae Dem saaledes. Blandt Bønderne gives der ogsaa Piger, som elske, førend de skulde; der gives ogsaa Lersindige, som finde mere end een Pige smuk.

Sophie (fortrydelig).

Jeg vil slet ikke give mig.

Mad. Lenten.

Det vil Deres Fader ikke tilstaae.

Sophie.

Derfor han befaler det, saa maae jeg.

Mad. Lenten.

De skulde ikke heller have elsket for.

Sophie.

Sophie.

De taler saa eenfoldig. Har jeg vildet? Maae jeg ikke? — Spørg kun mit Hierte og lad det svare Dem.

Mad. Lenten.

Frøken!

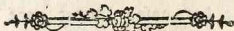
Sophie.

Jeg gaaer ned i Haven. Den forbißrede Afkrog.
(Gaaer).

Mad. Lenten.

Gode Pige! — hvor slig en Opdagelse er at gaa
re — saa bedre for end efter Brylluppet.

(Gaaer).

Fre

Fredie Aft.

Første Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Lad os antage det værste — dersom han har en Dulcine, som hjælper ham at fortære hans Emule Traktament — skulde han ikke med ringe Noie, for Sophies Skyld, kunde forlade hende, og det med Ære?

Doktoren.

Jeg husker fuldkommen hans Udtryk. Har jeg Naarværende, sagde han, saa kan jeg formilde en mig evig dyrebær Persons Skiebne — Saaledes taler man ikke om en Pige, som man saa strax kan forlade.

Baronen.

Hm! hm! hm!

Doktoren.

Skal jeg sige Dem min Formodning?

Baronen.

Nu?

Doktoren.

Jeg frygter for, at den arme Dievel er hemmelig og ulukkelig giwt.

Baronen.

Giwt? — Og har ladet mig gaae saa vidt, at andrage ham min Datter — og har takket mig for Tilbudet

budet og taget derimod? Ved Gud! det skal han betale med sit Blod.

Doktoren.

Strax Fyr og Flamme! Tænk dog paa Deres Helbred!

Baronen.

Hvorfor fladdrer De mig og saadanne Ting for. Der kommer strax den gamle Soldat mig i Hovedet.

Anden Scene.

De Forrige. Sophie.

Sophie.

Kiereste Papa! nys har en Diener bragt en Villet til Jændriken.

Baronen.

Hvad rager det mig.

Sophie (sagte).

Jeg troede, han vilde tillade mig at aabne den.

Baronen.

Elsker Du Jændriken? Sophie!

Sophie.

Kiere Papa!

Baronen.

Tal.

Sophie.

De har bestemt mig ham, og saa er han mig kiere end enhver anden.

Baronen.

Dersom der nu ikke blev noget af det Partie?

Sophie.

Hvorfor skulde der ikke blive noget af denne Villet!

Baro:

Baronen.

Gad du lase? —

Sophie.

Kunde forklare os meget.

Baronen.

Nederdrægtige Bondetøs — hvad græder Du for?

Sophie.

O min Fader! Skal jeg altid høre det Ord? Hvorfor har De forstuet mig? hvorfor har De i 9 Aar ladet mig opdrage iblandt Bønder, langt borte fra Dem.

Baronen (sagte).

Saaledes gaaer det med de menneskelige Handlinger — stedse mistydet!

Sophie.

Uden at have kiendt min Moder, som kunde have dannet mit Hjerter og min Forstand, taber jeg hver Dag mere af min Faders Kierlighed.

Baronen.

Hvem siger det?

Sophie.

Det Navn, De gier mig —

Baronen.

Lad det være godt igien, det skal ikke skee tiere.

(Sophie kysser hans Haand).

Doktoren.

Har man ikke kiendt Tjeneren paa Livriet?

Sophie.

Nei, jeg har alt forespurgt mig.

Doktoren.

Kiere Hr. Baron — er De underrettet om Søndens Herkomst? jeg har alt i Morges villet spørge Dem derom.

Baro:

Baronen.

Ja; han er af Adel, men mistede sine fattige Forældre i en Alder, at han neppe kan huske dem. En vidtloftig Paarsørende tog sig af ham, og bragte ham allerede i hans 10de Aar i Tjenesten. Slægtningen døde, og den gode Dreng, har efter 12 Aars Tjeneste, efter mange Bravoure i sidste Krig, bragt det saa vidt, at han nu er Jændrik.

Sophie

(Som stedse har betragtet Billetten fra alle Sider).

Ak, Papa! Forladelse! For Himlens Skyld Forladelse!

Baronen.

Hvad fattes dig?

Sophie.

Billetten —

Baronen.

Nu?

Sophie.

Er gaaet op, uden at jeg veed hvorledes?

Baronen.

Fordømt! —

Sophie.

Jeg har sandelig ingen Skyld — jeg vil ikke heller læse den — Der Hr. Doktor.

(Gier ham den og løber hastig bort).

Tredie Scene.

Baronen. Doktoren.

Baronen.

Forbandede Tøs!

Dokto-

Doktoren.

I den faste Overbeviisning, Hr. Baron, at De holder mig for en ærlig Mand, raader jeg Dem at læse Billethen.

Baronen.

Nei, Doktor, det var en Skurkestreg.

Doktoren.

Det finder jeg ikke. Hverken De eller jeg har aabnet den, og da det sandsynlig kan give os Lys —

Baronen.

Nei, Doktor, jeg læser den ikke.

Doktoren.

Men Hr. Baron —

Baronen.

Nu, kan De ikke undertrykke Deres Nygeierrighed, saa læs den, og jeg vil tie dermed. Det er mere end en ærlig Mand kan gjøre. Men jeg vil ikke vide et Ord deraf.

(Gaaer frem og tilbage).

Doktoren

(læser den sagte).

Tillader De mig at læse den for Dem?

Baronen.

Paa ingen Maadel!

Doktoren.

Det angaaer en Sag, som —

Baronen.

Jeg er døv!

Doktoren.

Deres Varns Lykke beroer maaskee derpaa.

Baronen.

Saa skal jeg da endelig være en slet Karl?

I

Dokto:

Doktoren.

Al Behreidelse, alle Følger falde paa mig. Hør:
(Læser)

"Er De Syg, kære Hr. Fændrik! at jeg nu i 8te
"Dage ikke har seet Dem? Mine Børn sukke efter
"Dem — Lotte vil neppe lade sig trøste, og Karl vil
"paa ingen Maade tale en eneste Stavelse Franssk, før
"end han har seet Dem igien. Lad os i al Fald faae
"Efterretning fra Dem. Deres hengivne Tienerinde
v. B.

Hvad siger De hertil?

Baronen.

Lotte vil neppe lade sig trøste, Død og Dievel!

Fjerde Scene.

De Forrige. Sophie.

Baronen.

Hvad vil du?

Sophie (sukkende).

Fændriken er i dette Dieblig kommen hjem. Han
var ligesom forrykt — Han greb min Haand, og skreg
med rasende Stemme: Engel! dig skal jeg ikke besidde!
Forbandelse! Forbandelse! og saa styrtede han ind i sit
Værelse.

Baronen

(tager Biletten fra Doktoren og giver Sophie den).

Der, læs! — læs!

Doktoren.

Skal jeg gaae hen og tale med ham?

Baronen.

Nei, det tilkommer mig.

Dokto^r

Doktoren.

Men, Hr. Baron —

Baronen.

Troer De, jeg er et Menneske?

Doktoren.

Upaatvivlelig.

Baronen.

At jeg forstaaer at omgaaes med Mennesker?

Doktoren.

I den Forsatning —

Baronen.

Lad mig være allene.

Doktoren.

Jeg tør ikke.

Baronen.

Lad mig allene, dersom De ikke vil, at jeg skal
fordærve alting.

Doktoren.

Hvorledes? De vil —?

Baronen.

Være allene med ham, allene! Har han Hemmeligheder, vil han lettere betro dem til een end til to, og Sagen volder mig Sorg. Hvad jeg ikke saaer at vide, vil ingen bringe ud af ham.

Doktoren.

Hr. Baron!

Baronen.

Jeg aabnede ikke mit Hjerte for Dem, fordi De
skulde være mig i Veien.

(Ringer).

Doktoren (stedt).

Com De vil.

(Gaaer).

Femte Scene.

Baronen. Sophie. Mad. Lenten.

Baronen

(sagte til Mad. Lenten).

Bed Fændriken, at komme ned.

(Mad. Lenten gaaer).

Sophie

(giver Baronen Billetten tilbage).

Kiereste Papa, al Smag paa Givtermaal er for-
gaaet mig.

Baronen.

Gaae!

Sophie.

Doktoren har udtrykkelig forbuden, at lade Dem
være allene.

Baronen.

Jeg har ingen Adspredelse nu. Gaae siger jeg.
(Sophie gaaer).

Siette Scene.

Baronen

(gaaer frem og tilbage, brummer, farer paa engang sam-
men, som om noget faldt ham ind — tager Pennen i
Haanden, trækker en Stool til Bordet, som om han
vilde skrive, og sætter sig paa Bordet, tager Uhrret op,
seer hen over det, sætter sig saa paa Stolen, og lader
som han vilde klæde sig af, o. s. v.)

Syvende Scene.

Fændriken. Baronen.

Fændriken

(styrter ind og kaster sig for Baronens Fødder).

Baronen.

Hvad er det? hvad vil De?

Fæn-

Fændriken.

Takke Dem paa mine Knæ for den dyrebare Forsæring, De vilde giøre mig.

Baronen.

Staae op. Sy, en Officeer maae ikke knæle.

Fændriken.

Som Menneſke, takker jeg den ædelmodigſte af mine Brodre.

Baronen.

De tager altsaa Pigen?

Fændriken

(halv i Maserie).

Store Gud! gives der vel en Ulykke, som grændser til min?

Baronen.

Nu?

Fændriken.

Naar der paa Landeveien møder Dem en Elendig med quæstede Lemmer, og beder om en Almisse, saa priis De ham lykkeligere end mig.

Baronen.

Svar mig ligesrem — vil De have Sophie?

Fændriken.

Jeg kan ikke, tør ikke.

Baronen.

Pestilents! — og tog mod mit Tilbud?

Fændriken.

Kunde jeg da troe, kunde jeg da formode — Er De fortørnet, min Elendighed vil hævne Dem.

Baronen.

Her er en brudt Villet — men forbandet være De og enhver, som troer mig i Stand dertil — Sophie

har gjort det i Tanker. (Fændriken ser paa den, og stikker den gandske ligegyldig i Lommen) Saa ligegyldig derved?

Fændriken.

Og hvorfor ikke? — ved den ligegyldigste Ting af Verden.

Baronen.

Ikke ligegyldig for mig; ved Gud ikke! det elendige Kreatur er Aarsag til min Bestiimmelse.

Fændriken.

Hvilket Kreatur?

Baronen.

Deres Lotte, som neppe vil lade sig trøste.

Fændriken.

Nu ved Himlen! En Mistanke som denne feilte endnu. Har De ikke tidt nok været i Hofraab Brenners Huus?

Baronen.

Jo.

Fændriken.

Og har forglemmt, at der ere tvende Børn i Huset, Lotte og Carl?

Baronen.

Nei, det veed jeg.

Fændriken.

Nu vel! (hæftig) for ikke at være nogen Nederdrægtig, for ikke at bedrage noget Menneske, for at slaae mig ærlig igiennem Verden, gav jeg Børnene Undervisning (med Naserie) for Penge, med den Betingelse, at de skulde holde det dult. Thi er jeg ikke Adelsmand og Officeer? er jeg ikke bestiimmet dersom man fik det at vide? Det er kun en Forretning som sommer sig for

en Borger; — men at laane Penge af mine Kammerater, og, naar de kræve dem igien, staaes med dem — at være til Priis for alle og enhver i Epil, for at bedrage alle og enhver, det vilde ikke giøre mig Skam. Det er en Mand's Forretning af min Stand.

Baronen.

Til Sagen! De kan ikke ægte Sophie?

Fændriken.

Gid jeg kunde det! Englens Skulde misunde mig min Lykke.

Baronen.

Saa er De giwt!

Fændriken.

Jeg?

Baronen.

Ja, og nederdrægtig giwt, ellers var det ingen Hemmelighed.

Fændriken.

Hr. Baron! hvor vil De hen? jeg giwt? og skulde tage mod Deres Datters Haand?

Baronen.

Fordi De maaskee haabede, at stille sig af med hende for et Smørrebrød.

Fændriken (truende).

Hr. Baron (tvinger sig) hvorved skal jeg bevidne Dem, at Deres Mistanke er ugrundet? — De tvivler paa min Ære — hvem der ingen Ære har, har lige saa lidet Religion, og andre Forsikringer gives der ikke.

Baronen.

Hvortil Forsikringer? — jeg fordrer grundede Aarsager til Deres nærværende Bægning, ellers er jeg beskiæmmet.

Fændriken.

Veed jeg dem? — ved Gud, jeg veed dem ikke!
— hav blot Taalmodighed i nogle Dage — den skal for
en Dag, denne skrækelige Hemmelighed, eller jeg skal
bukke under dens Vægt.

Baronen.

Harde jeg et Gran mindre Menneske-Kundskab,
jeg vil være fordomt, om den Knecht ikke bildte mig ind,
at han var en ærlig Karl.

Fændriken.

Knecht — tving Dem, eller —

Baronen.

Tvinge mig? — Efter sli en Kørnærmelse? Deres
Kierlighed til min Datter var tydelig, min naragtige
Godbhertighed tilbød Dem hende — De tog hende med
Kiendetegn paa den største Glæde, og nu —

Fændriken.

Nu vilde De beklage mig, naar De vidste Aarsagen.

Baronen.

Der gives ingen Aarsag hverken i Himlen eller
paa Jorden, hvormed De kan besmykke slikt.

Fændriken.

Veed De hvad en Sed er?

Baronen.

En Edehobbe i sig en Mund!

Fændriken.

Gud! skienk mig Taalmodighed!

Baronen.

Nu seer jeg tydelig, at jeg sommetider er forrykt!
— Det Menneske vilde jeg give min Datter? — det
Menneske, som ikke skammer sig ved at gjøre Gield hos
de ringeste Haandværksfolk, og siden af point d' honneur
vægrer

vægrer sig ved at give sin General et godt Ord, for at leve ærlig i Verden? (Fændriken vil gaae, Baronnen træder i Veien for ham) som understaar sig at bestemme en gammel Soldat, der har lugtet Krudt sænd han fik Tander i Munden.

Fændriken.

For sidste Gang, foralem De ikke, at jeg er Officer.

Baronnen.

En Slynge er Du, og ikke Officer.

Fændriken

(trækker rasende Kaarden).

Gud i Himlen! — Erstatning! Elendige! eller —

Baronnen.

O for Dievlen! Den skal Du faae.

(Løber rasende bort).

Ottende Scene.

Fændriken

(Kaster Kaarden bort, og sætter sig paa en Stool).

Store Gud! hvad har jeg gjort? Elendige, har du kunnet forglemme, for hvem du maae bevare dit Liv? — Kunde jeg kun i det mindste — ja, jeg kan det, min Død bliver Belønning.

(Sætter sig ved Bordet og skriver, staaer op, og tager sin Kaarde i Haanden).

Niende Scene.

Baronnen. Fændriken.

Baronnen

(i Uniform med blottet Kaarde i Haanden).

Her er jeg! Ved Gud! Du skal i dette Liv aldrig mere fordrø Erstatning af en gammel Soldat.

Fændriken.

Hold inde med al Kornarmelse. De har nødt mig til et Skridt, som jeg ikke kan gjøre om igien.

Baronen.

Ingen Omstændigheder mere.

Fændriken.

Men dersom den mindste Følelse af Menneſkelighed har Plads i Deres Siel, saa tilſtød mig en Bøn.

Baronen.

Forsvar Dig, eller —

Fændriken.

Ved al Forhaabning om Naade — jeg ſlaaes (Trager Kaarden paa Bordet) Men ikke ſjænd De har opfyldt min Bøn.

Baronen.

Du for Dievlen!

Fændriken.

Skriv Deres Navn under denne Brev — ſalder jeg, ſaa afſtever den efter denne Adresse —

Baronen (raſende).

Vil Du holde mig for Nar? Jeg ſkulde give Dit Kreatur Penge?

Fændriken.

Brevet bliver i Deres Hænder. FINDER De ikke den Perſon værdig til Deres inderlige Medynk, Deres Høiagtelse, ſaa ſønderriv den.

Baronen.

Tag Kaarden.

Fændriken.

Ikke ſjænd De har underſkreven. Stod til — drøb mig — den Perſon vil ogsaa opklare dem alting.

Baro-

Baronen.

Du vil gjøre mig kold, men det skal ikke lykkes Dig — jeg skriver under — men jeg vil see, førend jeg betaler.

(Skriver Verelen under).

Fændriken.

Her er Addressen. Stik den ved Dem.

Baronen (læser).

Frue Halbein, i Kongens Gade i 4de Etage.

Fændriken.

Lover De mig at holde Ord i Fald jeg falder?

Baronen

(i Tanker seende paa Addressen).

Ja.

Fændriken.

Gud være Vidne, og dømme Dem, dersom De bryder Deres Ord!

Baronen (som før).

Det er jo strax her i Nærheden.

Fændriken

(tager sin Kaarde).

Nu til Sagen.

Baronen.

Og hun skal forklare mig alting?

Fændriken.

Tag nu din Kaarde, gamle Soldat, og lær mig at fordre Erstatning.

Baronen.

Først et Ord!

Fændriken.

Ikke et Bogstav.

Baronen.

Hvorfor skal Konen ikke nu forklare det?

Fæn-

Fændriken.

Ohyggel, tag Din Kaarde.

Baronen (rasende).

Ohyggel? Død og Djevel (gaaer imod ham, støder — Fændriken løber i Baronens Kaarde, hvilken Baronen trækker i mueligste Hast tilbage) Gud i Himlen! hvad er det?

Fændriken

(stiller sig igjen).

Nu, gamle Soldat, allerede mat? stod til —

Baronen

(kastet Kaarden bort).

Unge Menneske, vil Du gjøre mig til en lumsk Morder?

Fændriken.

Tag Din Kaarde gamle Mathue!

Baronen.

For min Kierlighed til Dig, vil Du gjøre mig til en Morder?

Fændriken.

Hører Du ikke? jeg kaldte Dig Mathue?

Baronen.

Kald mig som Du vil, Du skal ikke opirre mig. Min Vanvittighed er over, Din vil ogsaa forsvinde — Vær min Son, fortroe mig Din Kummer, den skal ogsaa være min. Endogsaa uden Sophie skal Du være min Son. Jeg vil gjøre for Dig, hvad fordam en Fremmed gjorde for mig. Tilgiv min Hidsigthed, og fortroe mig Din Kummer. Du veed jo, hvorledes det mangen Gang er med mig.

Fændriken

(kastet sin Kaarde bort).

Jeg kan ikke, jeg er bunden ved min Eed.

Baro-

Baronen.

Du har alt brudt den; jeg veed jo at finde den Person, som kan forklare mig alting.

Fændriken.

Giv mig for Guds Skyld det Papir.

Baronen.

Paa min Siel om jeg gjør! Jeg vil endelig see Dig lykkelig.

Fændriken.

Lykkelig?

Baronen.

Saa lykkelig som jeg formaaer — Kald mig Fader, formild mit Livs Sienvordigheder, som en eneste Ubefindighed har voldet mig.

Fændriken

(griber hans Haand).

Ja, min Fader! De skal saae alting at vide. Jeg tager imod Deres Edelmødighed, Deres Kierlighed. Jeg vil taknemmelig opfylde alle sønlige Pligter — Var jeg allene, traangte jeg allene til Deres Hielp, frasagde jeg mig den. Døden er min eneste Lykke — thi uden Sophie —

Baronen.

Lad mig kun høre Din Hemmelighed; hun kan maaskee endnu blive Din.

Fændriken.

Aldrig! den stærkeligste Forbandelse skiller mig ved hende for stedse.

Baronen.

Hvis Forbandelse?

Fændriken.

Den Person, for hvis Skyld De beskylder mig for en Kierligheds-Forstaaelse, hende, for hvis Skyld jeg

jeg gjorde Gæld, for hvis Skyld jegborgede Medicamenter, for hvis Underholdning jeg gav Underviisning for Penge — det er min Moder. Og hendes Forskandelse skiller mig ved Sophie.

Baronen

(tager Addressen frem).

Frue Halbein?

Fændriken.

Et opdigtet Navn.

Baronen.

Og Du vilde døe, for at gjøre hende lykkelig, og mig — stemme, vilde Menneske! mig vilde Du gjøre til en Morder? forsøge paa Gravens Bredde min Brøde og mine Lidelser.

Fændriken.

Min Fader!

Baronen.

Gud forlade Dig det, min Søn, som jeg gjør det. Det er Følgerne af Eders saa kaldede point d' honneur. Alt for længe siden havde I kunnet dele min Formue — Eller, umuelig! Du skammer Dig dog ikke ved Din Moder?

Fændriken.

Hør mit Levnetsløb. Min Fader døde, førend jeg blev fød. Saa længe jeg kan huske, har min Moder ved hendes Hænders Arbejde kummerlig ernæret sig og mig. En gammel Officer, vi boede i Huus med, var vores eneste Ven. Jeg har ham at takke for, at jeg kom saa ung i Tjenesten. Kort efter hans Død, blev vores Regiment forflyttet fra et Sted til et andet. Min Moder, som saae Umueligheden at ernære sig og mig
efter

efter vores Stand, forlangte edelig af mig, aldrig for Verden mere at kalde hende Moder. Hun antog Navnet Halbein, og fulgte mig fra den ene Garnison til den anden. Saaledes levede vi kummerlig hun, indtil den sidste Krig brød ud, og jeg maatte følge mit Regiment. Jeg forlod hende syg og sandt hende syg igien. Det ringe Bytte, som jeg i Feldten havde erhvervet med Vre, hjalp mig hende hertil for to Aar siden. Siden har den (grædende) ulykkelige Koneielden været af sin Seng. Herpaa lærte jeg at kiende Dem, Hr. Baron, hos Hofraad Brenner, og kom endelig ved en lykkelig Hændelse til at logere i Deres Huus. — Jeg elskede Sophie, snasnart jeg saae hende, dog satte jeg kun mit Haab til Deres Samtykke. De overrumplede mig i Dag dermed — saae min Glæde, min Henrykkelse — jeg ilede til min Moder — fortalte hende min Lykke — hun bekvæmmede — og da hun kom til sig selv, forbad hun mig ved den græffeligste af alle Forbandelser, at tænke paa Egtteskab med Sophie. Jeg var i Fortvivlelse — jeg kastede mig for hendes Fødder — jeg bad hende sige mig Aarsagen — Efter min Død skal Du saae den at vide, og velsigne mig derfor, det var alt hvad jeg horte. Jeg styrtede ud af Huset — herhid, og —

Baronen

(gaaer frem og tilbage).

Forbandelse! uden at sige Aarsagen? Det maae være Had imod mig, for den mig tiltroede Haardhed —

Fændriksen.

Gud! hvor jeg er Elendig! der en Moder paa Gravens Bredde, her en Vige jeg nudsigelig elsker — der
en

en Moders Forbandelse, som for evig fæller mig ved hende, (griber Baronens Haand) her en ædel Mand, som vil tørre kummerfulde Taare af mine Kinder, og ikke formaaer det.

Baronen.

Kom, jeg vil see Din Moder.

Fændriken.

Nei, min Fader! Synet af en fremmed Mandsperson vilde alt for meget forærde hende, og min Fed —

Baronen.

Saa gaae, og aabenbar hende, at Du har brudt den paa en ædel Maade — saae Marsagen at vide til hendes Modbydelighed for dette Egtteskab — siig hende, at endog saa uden Sophie, er Du min Son — siig hende, at om den mig tiltroede Haardhed har gjort mig forhadet i hendes Dine — vilde der Mennesker nok hiffet vidne for mig, at Velgiørenhed i mange Aar har været mit eneste Foretagende.

Fændriken.

Jeg gaaer, og vil anvende alt, for at udforske denne grusomme Hemmelighed. — Du, som vil belønne sonlig Kierlighed — opsyld Dit Tilsagn ogsaa paa mig! I denne Verden er der kun en Belønning for mig! — Sophie.
(Gaaer).

Tiende Scene.

Baronen

(Gaaer mørk frem og tilbage).

Foragtet — hadet — fordi jeg ikke længere vil lade mig bestaae — Nu got — saa kaster jeg Masken af — viser mig, som jeg er — og bliver igjen til en Tigger.

ger. Edle Dreng! hvor maae Moderen ikke holde af ham! — Et taknemmeligt Barn, er Guds bedste Løn paa Jorden — jeg kunde maaſkee ogsaa — jeg, vandsartige, jeg! — dog jeg har jo Børn, som vil elske og ære mig — jeg er jo lykkeligere, end jeg fortjener.

Ellevte Scene.

Baronen. Mad. Lenten.

Mad. Lenten

(Kludser i det hun ser Baronen i Uniform).
Allerede allene? naadige Herre!

Baronen.

Kom De hid, Mad. Lenten! og tilstaae frimodig for mig, hvad man siger om mig i Byen.

Mad. Lenten.

Ikke uden alt gode!

Baronen.

Det er ikke sandt.

Mad. Lenten.

Naadige Herre!

Baronen.

Derfor det er Dem om mit Venskab at gjøre, saa sig mig Sandheden.

Mad. Lenten.

At sige Sandheden, er virkelig at vove meget.

Baronen.

Hos mig ikke! — siger man ikke, at jeg er en haard, buldrende Mand?

G

Mad.

Mad. Lenten.

Derfor De befaler Sandhed, jo, naadige Herre!

Baronen.

Det er ikke sandt, jeg stiller mig kun saaledes an.

Mad. Lenten.

Men at spille sig en Rolle i 8te Nar.

Baronen.

Fordi jeg for 8te Nar siden blev paa det skammeligste bedragen. En haard Mand søresielden bag Lyset. Jeg er god.

Mad. Lenten.

Amen! —

Baronen.

Man holder mig ogsaa for gierrig?

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre!

Baronen.

Det er ikke sandt, det kan min Bog bevise.

Mad. Lenten (sagte).

Men nok intet Menneske?

Baronen.

Ogsaa for uretsfærdig?

Mad. Lenten.

Det ikke, naadige Herre.

Baronen.

Gud ske Lov! — Men man siger at ingen Siel faaer Almisse af mig — at jeg ikke er i Stand til at være Medlidende?

Mad.

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre.

Baronen.

Det er heller ikke sandt, det kan min Bog ogsaa bevise.

Mad. Lenten (sagte).

Som vel aldrig kommer i Trykken.

Baronen.

Man siger ogsaa, at jeg undertiden er sandseløs og foretager underlige Ting.

Mad. Lenten.

Ja, naadige Herre!

Baronen.

Det kan være sandt, men aldrig for at skade nogen.

Mad. Lenten

Naadige Herre, dersom jeg turde —

Baronen.

Hvad?

Mad. Lenten.

Saa vilde jeg huske Dem paa en Adspredelse —
Deres Uniform.

Baronen.

De har ret — jeg vil hænges den bort igien —
ja, ja, jeg har taget den paa i Tanker.

Mad. Lenten.

Og den nøgne Kaarde.

Baronen.

Ligger ogsaa der, fordi jeg var i Tanker.

Mad. Lenten.

Skal jeg hente Deres Sloprok?

Baronen.

Nei, De kunde selv falde i Tanke og ikke finde den.
(Gaaer ind i Kabinettet).

Tolvte Scene.

Madame Lenten.

Men at forstille sig hele 8te Aar? — Vist nok!
jeg har i al den Tid ikke seet ham saa munter — Him-
len lægge sin Velsignelse dertil.

Trettende Scene

Mad. Lenten. Sophie. Doktoren.

Sophie.

Hvor er min Fader?

Mad. Lenten.

J sit Kabinet. J hans Distraction var hans
gamle Soldater-Stand falden ham ind og han havde ta-
get sin Uniform paa.

Doktoren.

Uniform?

Mad. Lenten

Og en draget Kaarde laae paa Gulvet — han har
vist gjort en Maneuvre for Fændriken.

Doktoren.

Hvorledes?

(Gik ind i Kabinettet).

Mad. Lenten.

Der kommer han alt.

Fior-

Fiortende Scene.

De Forrige. Baronen.

Baronen.

Ah, see, Hr. Doktor!

Doktoren.

Hvorledes befinder De Dem?

Baronen.

Vel! bedre, end i lang Tid.

Doktoren (sagte).

Hvorledes er Deres Samtale med Fændriken løben af?

Baronen.

Det skal jeg sige Dem.

(Gaaer bagest paa Skuepladsen med Doktoren frem og tilbage, og taler sagte med ham).

Sophie

(til Mad. Lenten).

Har Fændriken alt været længe borte?

Mad. Lenten.

Omtrent et Kvateer.

Sophie.

Har De ikke faaet noget at vide?

Mad. Lenten.

Hvad?

Sophie.

Oh nu, hvorledes min Fader er fundet imod ham?

Mad. Lenten

Jeg tænker, ret vel.

Sophie (glad).

Hvi saa?

Mad. Lenten.

Gordi jeg ikke i lang Tid har seet ham saa munter.

Sophie.

Er det sandt? Kiere Mad. Lenten!

Mad. Lenten.

Afkgrogen maae vel ikke være saa farlig som vi troede.

Sophie.

Det tænker jeg ogsaa.

Mad. Lenten.

Vist nok, har han sagt ham, at han aldrig kan blive Deres.

Sophie.

De er ret ondskabsfuld Mad. Lenten.

Mad. Lenten.

Hvi saa?

Sophie.

Snart gier De mig Haab, og strax derpaa nedbryder De alting — jeg vil strax vide, hvorledes det hænger sammen — Kiere Papa!

Baronen.

Hvad er der?

Sophie.

Lage vi snart paa Landet?

Baronen.

Hvi saa?

Sophie.

Det staaer mig aldeles ikke mere an i Byen.

Baronen.

Vige! Vige! du er mægtig skudt.

Sophie.

Sophie.

Jeg forstaaer Dem ikke, kiereste Papa!

Baronen.

Meget vel — Jeg forstaaer, at Du forstaaer mig
ret godt.

Femtende Scene.

De Forrige. Capitainen.

Capitainen.

Underdanige Tienere, Hr. Baron! tør jeg spørge,
hvorledes De befinder Dem?

Baronen (sagte).

Lucifer har lært det Menneske at spørge — Vel!

Capitainen.

Upropos! veed De det alt?

Baronen.

Hvilket?

Capitainen.

Hvem der er Fændrikens hemmelige og skjulte Vel-
gjører?

Baronen.

Nei!

Capitainen.

Saa? er Doktoren ogsaa hemmelighedsfuld mod
Dem?

Baronen.

De veed, kiere Capitain, at jeg ikke holder af den
Spørgen.

Capitainen.

Det har jeg i Dag ikke merket.

Baronen.

Ja, jeg mener de Spørgsmaale andre gjøre mig.

Doktoren.

Det gaaer Capitainen ligesaa.

Capitainen.

Ja, ja, kiære Doktor, kom De mig tiere med Deres Paarørende i Sverrig.

Doktoren.

Hvi saa? Har De nærmere Efterretninger?

Capitainen.

Ja, det har jeg, jeg kiender nu den hemmelige Belgierer, og ogsaa hans Commissionair; den er De, Hr. Doktor!

Baronen.

Da maae De have baaret Dem ret klogt ad!

Capitainen.

O, aldeles ikke!

Doktoren.

Det troer jeg ogsaa! saadant faaer man sædvanlig at vide ved en Hændelse.

Baronen.

Nu, hvem er det da?

Capitainen.

Hofraad Brenner.

Baronen.

Saa?

Capitainen.

Ja, jeg var buden til Afsamling hos Generalen, hvor jeg fandt Hofraad Brenner, som var indviklet i
en

en dyb Samtale med Generalen. Efter en Stund blandede jeg mig deri med. Talen kom tilfældigviis paa Sandriken, jeg fortalte dem begge hans Historie i Dag, Generalen undrede sig overmaade meget, og Hofraaden blev rød over hele Ansigtet.

Baronen.

Altsaa, fordi han blev rød, sluttede De, at han var den ubekiendte Belgiorer?

Capitainen.

Det forstaaer sig.

Baronen.

Fordi han blev rød?

Capitainen.

Ja vist, men Maaden han blev rød paa! Maaden!

Baronen.

Herved falder mig en lille Historie ind, som jeg har hørt et Sted. Et ungt Menneske blev anklaget for Morden for et begangen Tyverie. Men han nægtede det standhaftig, og man kunde ikke overbevise ham noget. Præsidenten i denne Ret, som vel har sin Lige, raabte til de øvrige: Stille, min Herrer! jeg skal snart bringe ham til Bekiendelse! Hør, sagde han til den Anklagede, Jeres Benægtelse er forgieves. Jeres Medskyldige har allerede bekiendt. Indbrudet som 3 Mile herfra — det unge Menneske blev forfrækket — Seer De, mine Herrer, at jeg bringer ham til at tilstaae — Skriv Hr. Secretair, han er bleven rød, og altsaa overbeviist — Det unge Menneske vendte sig derpaa til de øvrige Dommere, og sagde: da min

Benægtelse altsaa er forgiøves, saa vil jeg endnu be-
 kiende mere, jeg er ikke allene en Tyv, men ogsaa en
 Morder — seer De mine Herrer, sagde Presidenten —
 Og veed De hvem min Medhjælper var? Hr. Presiden-
 ten — Skriv Hr. Secretair, Presidenten blev rød, og er
 altsaa overbevist — Sagen blev siden efter end videre
 undersøgt, og det unge Menneske befunden uskyldig —
 De vil altsaa ikke tage mig det ilde op, Hr. Capitain,
 i Fald jeg ikke holder det for noget Beviis, at man
 bliver rød.

Capitainen.

O — det er en alt for charmant lille Historie,
 den skal gjøre mig god Tjeneste i mangt et Assemblée
 (seer paa sit Uhr) Jeg maag endnu til General Dalberg.
 Nødvendige Tiener samtlig! O, en charmant lille Hi-
 storie!

(Gaaer).

Sextende Scene.

De Forrige, uden Capitainen.

Baronen.

Han gaaer blot for igien at anbringe denne Historie
 paa et andet Sted.

Doktoren.

En synderlig Karakter!

Baronen.

O, det er en Mand efter Verden, han har stet
 ingen Karakter.

Ent.

Syttende Scene.

De Forrige. Fændriken.

Fændriken

(Støtter i Baronens Arm).

Min Fader!

Baronen.

Nu? min Søn!

Fændriken.

Deres Søn? — vil De aldrig berøve mig dette dyrebare Navn?

Baronen.

Aldrig!

Fændriken.

Jeg har en hellig Ret til det.

Baronen.

Du skal og beholde det — Kom kun til mig — veed Du altsaa nu?

Fændriken.

Alting — Men hvorledes skal jeg aabenbare Dem det! — dersom De igjen forskyder mig.

Baronen.

Saa sandt som jeg ønsker at døe roelig, skal jeg aldrig forskyde Dig!

Fændriken.

Grusomme Fader! og kunde forskyde min Moder?

Baronen

(Seer sligt paa ham).

Din Moder.

Fændriken.

At give hende til Priis for Modlidenhed — Elen-
dighed — og Skiendsel — at gjøre mig til en Bastard?

Baro-

Fændriken eller

Baronen

(bedøvet med bævende Stemme).

Store Gud! Skulde Caroline endnu leve?

Fændriken.

Hun lever — anraaber Dem ved mig, hendes Søn, om Retfærdighed — om hendes Vres Erstatning — om Erstatning for 22 Aars Lidelse.

Baronen (bedøvet).

Caroline lever?

Doktoren

(holder Baronen).

Hr. Fændrik!

Fændriken (hæstigt).

Jeg kan ikke være Deres Søn, naar min Moder ikke er Deres Kone — Giv os hvad De er os skyldig.

Doktoren.

Styr Dem!

Baronen.

Doktor! er det en Drøm, eller —

Fændriken.

Ha, Grumme! Kan De endnu betænke Dem? saa hør min Moder tale, og dersom Deres Hjerte endog Da modstaaer Naturens Følelser. —

Doktoren.

Hr. Fændrik.

(Beflektet sig med Baronen).

Fændriken (læser).

” For at forebygge et Skrækkeligt Egteskab, for at ”
” redde min Søn fra Fortvivlelse, sender jeg dette Blad,
” som

”som han først efter min Død skulde overlevere.” (tager et andet Brev og læser) ”Den, som overbringer Dig dette Brev, Grumme! er Din Søn, Din Carolines Søn, hende Du har bedraget, bestæmmet. Nu, da jeg ikke er mere til, da Maalet af mine Lidelser er opnaaet, nu vil Du maaskee høre Naturens og Villighedens Stemme. Du veed jeg er Din Kone! red ogsaa efter min Død det gode Navn, som Du har bestæmmet for Verden, og antag Din Søn til Din rettmæssige Arving — Lev evig vel, grumme og inderlig elskede Forræder! og kan det være Dig til Trøst, saa viid, at min Dmhed overstiger min Brede, at jeg i mit sidste Dieblik beder for Dig, for Erindringen af den Kierlighed jeg fordum bar for Dig, undertrykker enhver anden Følelse. Lev evig vel!”

Caroline von Harrvick.

Baronen

(skalder Fændriken om Halsen).

Min Søn! — min kiere Søn! Giv mig Klæder.

Fændriken.

De kiender sig ved os?

Baronen.

Giv mig Klæder! — Kom til Din Moder, min Caroline! hun skal erfare, hvad jeg leed siden hiin ulykkelige Time, hun skal blive overtydet og tilgive mig.

Fændriken.

De vedkiender sig os? min Fader!

Baronen.

Giv mig Klæder; jeg maas see hende.

Fæne

Fændriken.

Nei? — hendes Skyldom —

Doktoren.

Nei, Hr. Baron, dersom hun er syg, saa vilde Synet af Dem dræbe hende — i Morgen!

Baronen.

Hun er Syg? — Stakkels ulykkelige Kone!
(Sætter sig).

Doktoren

(Sagte til Fændriken).

Deres Hæftighed Hr. Fændrik havde kunnet volde ham Døden. Han var ikke tvivlsgradig, blot bedrøvet, ude af sig selv.

Fændriken.

Jeg Røsende!

Sophie

(Nærmer sig bedrøvet til Fændriken).

De er altsaa min Broder?

Fændriken

(uden at see paa hende, bedrøvet).

Ja, kære Søster!

Baronen.

Caroline lever? Doktor! Doktor! mit Hoved er gandske forvirret.

Doktoren.

Jeg takker Gud, at De endnu befinder sig saaledes.

Sophie.

Jeg beder om Deres Venfskab.

Fæn-

Fændriken

(uden at see paa hende).

Den inderligste broderlige Kierlighed skal være Dem helliget.

Baronen.

Hvor megen Glæde paa engang! — Nu lever jeg ikke længe mere.

Doktoren.

Endnu længe til Trøst for Deres Familie! Eller mange Fattiges Ønsker og Velsignelser maae ikke være ankomne hifset.

Sophie

(til Fændriken).

Det sagde mit Hierte mig nok, at jeg var i Slægt med Dem!

Fændriken.

Mit Hierte sagde mig ogsaa —

Baronen.

At hun vilde blive Din Kone? det skal see mine Ørn! inden 8 Dage er Brøllup.

Fændriken og Sophie.

Med min Søster? — Med min Broder?

Baronen.

Du var ikke min Datter, Sophie! nu skal Du blive det.

Sophie (glad).

Jeg var ikke Deres Datter?

Fændriken.

De har ikke givet sig i Frankerig?

Baronen.

Nei, min Søn!

Fæns

Fændriken.

Det har min Moder formodet.

Baronen.

Jeg har stedse betragtet Din Moder som min retmæssige Kone, da jeg reiste hele Tydskland igiennem for at finde Din Moder igjen, kom jeg giennem en Landsby, og fandt en Bondehytte i Luc. Jeg sprang ud af Vognen, hialp at redde, reddede et Barn udaf Ilden, og det er Du — Da jeg saaledes holdt Dig i mine Arme, tænkte jeg, det er et Barn, som Gud har givet Dig; i det kan Du igjen oprette den Uret, som Du har tilføiet Caroline. Dine stakkels Forældre som nu ere døde, maatte sige Dig, at jeg var Din Fader, og kun lod Dig opdrage af dem. Jeg takker Gud for det Indfald! thi jeg har opdraget mig en Svigerdatter efter mit eget Hierte.

Sophie.

O ja, Gud være lovet! — Wilhelm!

Fændriken.

Sophie! (De give hinanden Hænderne, og kaste sig for Baronens Fødder) Deres Belsignelse, min Fader!

R i n g e n.

Et Lystspil i fem Dptog.

Oversat af Tydsk

J. S c h w a r z.

Personerne.

Baronesse von Schönhelm.	Mad. Preisser.
Frue von Darring, en Oberst: Enke.	— Knudsen.
Henriette von Darring, hendes Datter.	Hfr. Astrup.
Grev Klingsberg, Frue von Schönhelms Elsker.	Hr. Schwarz.
Capitain von Selting.	— Rosing.
Hr. von Holm, en riig Banquier.	— Gielstrup.
Louis von Holm, hans Fætter.	— Preisser.
Mariane, Baronessens Kammerjomfrue.	Hfr. Krag.
Philip, Louis von Holms Tiener.	Hr. Knudsen.
Jean, Hr. von Holms Tiener.	— Kemp.
Jacob, Frue Darrings Tiener.	— Jbsen.
Grands) Baronessens Tienere. Paul)	— Beck.
En Opvarter.	

Handlingen er i Hovedstaden.

Første Optog.

En Deel af en publik Hauge.

Første Optrin.

Louis v. Holm. Siden, Philip.

Louis
(Gaaer frem og tilbage).

Nu Philip, alt der igien! Har du Svar?

Philip.

Sa Herre, dobbelt Svar.

Louis.

Nu, saa har Moderen gjort Undergierninger.
Bravo, gode Darring, Bravo! Atter her sandes
Ordsproget: Man maae først have Moderen paa sin
Side, saa falder det andet af sig selv med Datteren.
(Seer paa Brevet.) Hvad Dievlen er det? — Til
Frøken von Darring? — Det er jo mit Brev?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Som du skulde overlevere?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Det sender hun mig tilbage?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Og ubrækket tilbage?

Philip.

Ganske rigtig.

Louis.

Disse dydige Pigers Pænhed er paa min Værelse utaaleligere end deres Uforskammenhed af en anden Klasse. — Den Tigger! — at begegne mig med saadan Foragt! — Hvad sagde hun?

Philip.

Intet. — Hun skrev.

Louis.

Hun skrev?

Philip

(gier ham endnu et Brev).

Der er Brevet.

Louis (læser).

"Jeg har ikke kiendt Dem min Herre, ellers havde
 "jeg for længe siden ophævet al Omgang med Dem. Deres
 "res Hyklerie har forblindet vores Onkel og min Mor-
 "der, men aldrig, skulde det endog koste mit Liv, aldrig
 "gier jeg den Mand, jeg foragter, min Haand. Alles-
 "rede i lang Tid har jeg havt Dem mistænkt; men Deres
 "res

”res sidste Udsæd er mig et alt for tydeligt Beviis, at
 ”Deres Vrekierhed saavel som Deres Kierlighed er Hyklerie.
 ”Da Brevet rimeligviis ligner Dem, udvortes artig og
 ”indvortes hæslig, sender jeg Dem samme ubrækket til
 ”bage, og haaber for Fremtiden at blive forstaaet for
 ”Dem, saavel mundtlig som skriftlig.”

Henriette Darring.

Impertinent! i højeste Grad impertinent! Nu, saa
 Himlen give, at hendes Haardnackenhed maae vare saa
 længe til hun sager Rynker! Da skal hun forbande, at
 hun har forspilt hendes skønneste Ungdom ved utidig
 Pænshed. Jeg skal, saa sandt jeg lever, hævne mig,
 og det ved første Leilighed.

Philip.

Hvad forstaaer hun ved Deres sidste Udsæd?

Louis.

Jeg havde drukket lidt; forglemte min andægtige
 Rolle, og vilde spille en verdselig med hende. Saae du
 Moderen?

Philip.

Hun mødte mig, og jeg fortalte Udsædet af min
 Ambassade. Hun rystede med Hovedet, beklagede Da-
 terens Blindhed, og meente at Tiden nok vilde bringe
 Henriette paa andre Tanker. I at rose Dem var hun
 udtømmelig.

Louis.

At rose mig har hun lært af mig. Naar man først
 har vundet en gammel Mamas Høiagtelse, fornemmelig
 ved at hælde med Hovedet og see andægtig ud, taber man
 den ikke saa let. — Men Frøken Henriette! De skal kom-

me til at føle min Hævn. Løb nu hen til Baronesse Schönhelm, Philip; flyt Kammerjomfruen denne Ring, og forespørg, om Baronessen i Formiddag kommer paa Promenaden? hvis ikke, om hun bliver hjemme, og om jeg kan have Haab at see hende? — Hurtig Philip, tag en Vogn, paa det du kan komme snart igjen.

Philip (sagte).

Det kan man ret kalde, fra den ene til den anden.
(gaaer.)

Andet Optrin.

Louis.

Henriettes Pænhed forandrer med Eet mit hele Elskovssystem. I Gaar endnu hængte Vægtskaalen lige imellem hende og Schönhelm; i Dag er Baronessens Skaal uendelig tungere. Det er vel for mig, at jeg aldrig løber ud, uden at have tvende Ankerpladse i Sigte! Een naaer jeg dog. Hvem kommer der? Det er sandelig min Onkel! Hvad i al Verden fører ham saa tidlig fra sit Contoir. (Tager hastig en Bog op af Lommen.) Maaskee træffer jeg et lykkeligt Dieblik at kunne sætte Ondt for Henriette, og aabenbare ham mit Project med Schönhelm.

Tredie Optrin.

v. Holm. Louis.

Holm

(for sig, uden at see i Veiret).

Baronessen er ingensteds at finde, og lovede dog i Gaar (seer i Veiret) — Ah, see der! Serviteur mon Neveu, hvad bestiller du her?

Louis.

Louis.

Jeg anraaber Himlens Velsignelse over Deres usfatteelige Helbred.

Holm.

Serviteur mon Neveu! Du er en god Dreng, Louis! Derfor skal heller ikke hele Byen faae mig til, at tænke ilde om dig. Men du har mange Fiender, Louis! mange Fiender.

Louis.

Hvorledes det, min dyrebare Onkel?

Holm.

Man holder dig for en Hykler.

Louis.

Saaledes bliver desto værre den Gudsfrgtige og Andægtige kaldet i disse fordærvede Tider.

Holm.

Man har hellig forsikret mig, at du ogsaa taler ilde om mig; at du ved alle Leiligheder gjør dig lystig paa min Bekostning.

Louis.

Milde Himmel! — Jeg!

Holm.

At du kalder mig en riig Bonde, som din Fader af Medynk hialp paa Venene, og som nu handler utaknemmelig imod dig.

Louis.

Gud forlade mine Fiender!

Holm.

Det er sandt, jeg har din Fader at takke for min Lykke. Jeg kom med 25 Rdlr. til Hovedstaden, din Fader understøttede mig, og Glid og Lykke har gjort mig

til en riig Mand; derfor har jeg ogsaa siden din Faders Død, der ikke efterlod dig en halv Skilling, givet dig aarlig 1000 Rdlr.; har for mine gode Penge ladet dig optage i Adelsstanden; det tænker jeg, kan man dog kalde at være taknemmelig.

Louis.

Og mere end jeg uværdige fortjener, der kun kan giengælde Deres Godhed ved den sømste Kierlighed og de varmeste Bønner.

Holm.

Serviteur mon Neveu.

Louis.

Men hvem ere de onde Mennesker, som søge at gjøre mig mistænt hos Dem? — Dog, jeg stotter ikke om at kiende dem. — Jeg kunde harme mig imod dem, og at harme sig er Synd.

Holm.

C! est bien pensé! Hvad har du der for en Dog? Det er vist ingen Comedie.

Louis.

Himlen bevare os! (Vilende ham Lillen.) Det er opbyggelige Betragtninger.

Holm.

Fort bien! Men du er næsten alt for andægtig.

Louis.

For andægtig? Kan man det?

Holm.

Ja, thi du forsommer alle verdslige Forretninger. — Du maae sandelig tage dig noget for, Louis.

Louis.

Louis.

De selv, min fortræffelige Onkel, har afholdet mig fra Forretninger; og da jeg, hvis jeg Kulde have det Vanheld at overleve Dem, bliver Deres eneste Arving —

Holm.

Ja, ja — altsammen sandt! — Men jeg maae nu aabenbare dig min Hemmelighed: — Jeg er forelsket.

Louis.

Forelsket?

Holm.

Nasende forelsket! — Saa forliebt — at jeg vil giøte mig.

Louis (sagte).

Og det vel i Schonhelm. (Høit) Giøte Dem? — Ikke af egennyttige Hensigter, min bedste Onkel! det skal Himlen være mit Vidne! — men for Deres tilkommende Roligheds Skyld, maae jeg erindre, at De er 60 Aar.

Holm.

Med en Million er man altid ung, Louis.

Louis.

Og paa hvem er Deres Valg falden?

Holm.

Det faaer du ikke at vide. — Hvorledes staaer det med dig og Cousine Darring?

Louis.

Slet.

Holm.

Forend jeg selv fik i Sinde at giøte mig, havde jeg gierne seet at min Formue var tilfalden Jer to. Hun er en hiertens god Pige.

Louis.

Stolt og egenfindig som en Romanprindsesse. Hendes gamle Adel har gjort hende forrykt i Hovedet. Hun lurer paa en Greve eller Fyrste, og betragter os med samme Dine som hendes Skoemager og Skræder. Læs denne Billet, som hun har sendt mig tilbage tilligemed et ubrækket Brev.

(Gier ham Billetten).

Holm

(Læser sagte ved sig selv).

Louis (sagte).

Det var en forbandet Streg, ifald han havde Die paa Schönhelm! — Han besørger hendes Commissioner — seer hende daglig — hm! hm!

Holm

(Gier ham Billetten tilbage).

Pigen er en Nar! Hun taler om dig, som om en Erkspitebube.

Louis.

Og hvor ligegyldig om Dem! — Hun har egentlig aldrig været efter min Smag; men da min eiegode Onkel ønskede dette Givtermaal, saa har jeg heller vildet lade mit jordiske Livs Lyksalighed fare, end at mishage Dem.

Holm.

Fort bien, mon Neveu. Lad hende løbe, og søg dig en riig Kone op.

Louis.

Jeg har alt fundet hende — Baronesse Schönhelm.

Holm.

Hvem?

Louis.

Baronesse Schönhelm.

Holm

Holm (saate).

Que diable! Er Knsen min Medbeiler. (Høit)
Det duer heller ikke.

Louis.

Hvi saa?

Holm.

Det er ikke noget for dig. — Kiender du hende nsie?

Louis.

O ja, kiereste Onkel.

Holm (sagte).

Coquin! (Høit) Hendes Omstændigheder ere ikke
med de bedste.

Louis.

Om Forladelse, Hr. Onkel; jeg veed vist at hun
har 5000 Rdlr aarlig Indkomster.

Holm.

Va, ha! Neppes 600 Rdlr. Jeg besørger jo hendes
Pengesager.

Louis (sagte).

Rigtig! min Hr. Onkel er min Rival; men bie kun.

Holm.

Det er virkelig Skade at hun ikke er riig. Hendes
Sædelighed —

Louis.

Hm! Den er nu vel ikke saa overordentlig.

Holm.

Hvad?

Louis.

Oprigtig, kiere Onkel! Hun er forstræffelig Co-
quette; en Kone, som er forfærdelig anstucken af disse
Tiders Laster.

Holm.

Holm.

Og du vil give dig med hende?

Louis.

Ingen uden et Menneske af min Vandel og Tænkmaade kan bringe denne forvildede Skabning tilbage paa Dydens Vej. Mit Exempel —

Holm.

Har hun da Godhed for dig?

Louis.

Ja, min Onkel, og paa den grunder jeg hendes Omvendelse.

Holm (sagte).

Du skal nok lade være at omvende hende. (Høit) Nei, Louis, til dette Givtermaal gier jeg aldrig mit Samtykke. Slige Omvendelser ere meget uviste, og hvad skal du gjøre med en fattig Kone?

Louis.

Himlens Velsignelse — og Deres Understøttelse —

Holm.

Gaaer du ikke til denne Forbindelse. — Gjør overalt for nærværende Tid ikke mindste Regning paa mine Penge, siden jeg har faaet Lyst til at give mig.

Louis.

O min Onkel.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Jean.

Jean

(sagte til Holm).

La Baronne de Schönhelm Se trouve indisposé, elle ne sortira pas.

Holm

Holm

(sagte til Jean).

Mais, est elle visible?

Jean.

Je crois qu' oui, on attend Madame de Darring.

Holm (sagte).

Bon. (Høit) Ma Voiture.

(Jean løber ud.)

Holm.

Adieu Neveu! Vær klog, vær fornuftig, og opsøg dig en rigtig Kone. Lad Schönhelm fare; det duer desuden intet — slet intet.

(Gaaer).

Femte Optrin.

Louis.

Den Gamle har, saa sandt jeg lever, Hensigter med Schönhelm. Ei nu, saadan en Medbeiler kunde jeg see af, dersom han ikke var min Onkel, og rigtig — See der! Capitain Selting.

Siette Optrin.

Louis. Capitainen.

Louis.

Underdanigste Tiener, Hr. Capitain!

Capitainen.

Det ønskede jeg Dem ikke.

Louis.

Hvad?

Capitainen.

En fattig Dievels underdanigste Tiener. — Min Proces er tabt.

Louis.

Louis.

Tabt, hvorved?

Capitainen.

Fordi min Ven, som vilde testamenterer mig en Deel af sin Formue, har underskrevet sit Navn et Par gange for lidt.

Louis.

Men Sagen var jo dog saa klar.

Capitainen.

Efter Naturens Ret, men denne Ret gielder kun saa lidt for den menneskelige Domstool.

Louis.

Jeg beklager Dem af mit ganske Hierte.

Capitainen.

De siger det i en Tone, som om jeg vilde laane Penge af Dem. Jeg kan, Gud ske Lov, leve af min Gage. Vil De være min Giest til Middag.

Louis.

Hvor?

Capitainen.

Her hos Tracteuren.

Louis.

Det tør jeg ikke, kæreste Hr. Capitain. (Seende)
Et saa exemplarisk Menneske skulde spise paa et offentlig Sted!

Capitainen.

Jeg kunde blive vred paa Dem for det Hyklerie.
Skam Dem dog.

Louis.

Jeg kan, jeg tør virkelig ikke.

Capitain

Capitainen.

Saa lad være, saa vil jeg søge mig et Par andre gode Venner op, for til Valet at drikke vor Monarks Velgaaende; thi i Morgen, saasnart det bliver Dag, reiser jeg tilbage til min Garnison.

Louis.

Vil De saa snart forlade Staden?

Capitainen.

Tabet af min Proces hæver Marsagen til min Permission.

Louis.

Saa brav en Officer skulde søge at erstatte Tabet af sin Formue hos Damerne.

Capitainen.

Jo dette skionne Hr skulde nok gøre store Erobringer. I det 14de eller 15de Aarhundrede gjorde et ærefuldt Hr Undergierninger hos det smukke Køn — men i vore Dage! — Jeg kiender en Officeer, som i sidste Krig bar sig langt anderledes ad end jeg, og er nu declareret Yndling hos Damerne.

Louis.

Og hvorledes da?

Capitainen.

Det er en klog Mand, som ret godt veed, at et glat Ansigt gielder ikke lidet hos Damerne; derfor gav han Ryggen til Priis for Fienden.

Louis.

Jeg torde dog vædde at deres Hierte ikke er frie.

Capitainen (sukkende).

Nei, desto værre!

Louis.

Louis.

Er hun grusom?

Capitainen.

Det veed jeg ikke.

Louis.

Er hendes Paarørende derimod?

Capitainen.

Nei.

Louis.

Er hun fattig?

Capitainen.

Riig, meget riig — saa deilig at hun kan forføre alle Mandfolk, og saa dydig at hun kan modstaae dem alle. En fortræffelig Skabning. Men saa meget som jeg elsker hende, saa — Hvem er det hiffet henne?

Louis.

Det er Grev Klingsberg, som er Livet i alle Promenader og offentlige Forlystelser; det er kun saa Dage siden han kom fra Paris.

Capitainen.

Har han ikke staaet i Tjenesten tilforn?

Louis.

Ganske rigtig.

Capitainen.

Du husker jeg ham, han har holdt sig brav.

Louis.

O! det er en Mand, som fortjener at misundes, en Nebersvend af det lykkeligste Slags. Han besidder en egen Maade at forvandle de ubehageligste Ting til Spøg. Med en Mands Forstand paa 50 Aar forbinder han et ungt Menneskes Vessindighed paa 20 Aar.

En.

Syvende Optrin.

De Forrige. Grev Klingsberg.

Grev Klingsberg.

Ah! god Morgen, Holm.

Louis.

God Morgen, Hr. Greve.

Klingsberg.

Nu, Holm! paastaaer De endnu, at vores Landsmænd veed at nyde Livet? Er det ikke barbarisk i denne herlige Formiddag neppe at finde en halv Snees Mennesker her. Jeg troer paa min Ære, at om man aabnede et Paradis for Indbyggerne her, vilde det inden tvende Aar være saa ledig, som om det var Helvede. Nei, uden Fordom! Franskmændene allene veed at leve. (Bliver Capitainen vaer) Nymge Tienere — tager jeg ikke Feil, saa har jeg den Ære at kiende Dem.

Capitainen.

Capitain Selting for at opvarte Dem.

Klingsberg.

Det er mig meget kiert at træffe Dem her. — Vi have været Krigskammerater — husker De det endnu?

Capitainen.

O ja!

Klingsberg.

Nu, mine Herrer, hvad godt Nytt er her? Jeg er først for tvende Dage kommen fra Paris.

Louis.

Det nyeste her er meget gammelt. Mogle Folk blive til Skielmer for at fortjene Penge.

S

Klings-

Klingsberg.

Netop saaledes gaaer det ogsaa til i Paris.

Louis.

Høflighed ansees nu næsten for en Last.

Capitainen.

Og Bantroe for Religion.

Klingsberg.

Ligesom i Paris.

Louis.

I det behageligste Veir seer man neppe en halv Snees Mammeseller paa Volden.

Capitainen.

Derimod har givte Mænd aldrig flaget saameget over Hovedpine.

Klingsberg.

Ligesom i Paris.

Louis.

Jeg troer der i tre Maaneder ikke er aflagt nogen Eed for Retten.

Capitainen.

Derimod aflægges der flere Eder for Stadens smukke Koner.

Klingsberg.

Vah! lutter gamle Sager. — Hører man intet om en forestaaende Krig? Har ingen Sklanhed funden for godt, at tage ud paa sine Godser? Har Reisen til Badet ikke forskaffet nogen Kone en Arving til hendes Mand's Formue og Navn? Er ingen smuk Frøken løben bort med hendes Moders Kammertiener? Er Val Pare
i for-

i forrige Vinter bleven flittig besøgt? Hvem har givet det bedste Bal i Byen? Hvem har den smukkeste Equispage?

Louis.

Fortæl os hellere noget om Deres Ophold i Paris.

Klingsberg.

Dertil behøves kun faa Ord. Jeg har i det Aar omtrænt fortæret 12000 Rdlr., havt en halv Snees Kierligheds Intriguer, dueleret et Par gange, anskaffet mig et halv Dussin Klædninger — og her er jeg igien in statu quo.

Louis.

De vilde jo ogsaa gaae til England? — Hvad bragte Dem da saa tidlig tilbage?

Klingsberg.

Det, som bragte Dem til Verden — et Fruentimmer.

Capitainen.

Hvorledes? For et Fruentimmers Skyld, kunde De nægte Dem Fornøielsen af en saadan Reise?

Klingsberg.

Men hvilket Fruentimmer? — Ah! — min kiære Capitain! Jeg seer heller den ufsælske Krog i hendes Huns end Ludvigs-Pladsen; for et Smil af hendes Mund gier jeg alle Roms Oldsager. — Et Tryk af hendes Haand —

Louis.

Aha, Hr. Greve, er De fangen? Er Ægtestanden ikke mere saa rædsom for Dem?

J 2

Klings-

Klingsberg.
Egtestanden? Hvad Pokker vil De sige med Egtestanden? Holder De mig for at være saa misundelig og gierrig, at jeg skulde berøve alle andre Mennesker en Ting, som behager mig, og kiobe den for Livstid? Det er det fuldkomneste Gruentimmer jeg nogensinde har seet. Men Egteskab —

Louis.

Nu kiere Hr. Greve, De er sandelig ligesaa ødsel i at rose Deres Elskede, som Capitainen var med at rose sin. Jeg troer De begge seer igiennem Forstørrelsesglasset. Thi jeg vædder 10 Dukater, at deres Skionne ikke er halv saa smuk, halv saa vittig, saa belæst, saa dydig som min.

Klingsberg.

Va! — Men det falder mig nu just ind, at Bøddemaalet ikke saasnart kan afgiores; thi jeg veed endnu ikke, hvor min Elskede boer — Hun forlod Paris sex Uger førend jeg.

Capitainen og Louis.

Paris? Hun var i Paris?

Klingsberg.

Og forsikrede mig, at hun reiste hertil.

Capitainen.

Hendes Navn, Hr. Greve.

Louis.

Maaskee kiende vi hende.

Klingsberg.

Hendes Navn? ja — o! hun har den blødeste hvideste Haand, som nogensinde blev skabt af Klod og Blod, hendes Læber ere saa balsamiske —

Capit-

Capitainen.

Men hendes Navn?

Klingsberg.

Hendes Taille overgaaer alt hvad —

Louis.

Men hendes Navn, hendes Stand —

Klingsberg.

Det majestætiske i hendes Gang opvækker Erbødighed, og —

Capitainen.

Men først hendes Navn —

Klingsberg.

Og hendes Dine, hendes Dine —

Louis.

Men hvad kalder hun sig? —

Klingsberg.

Hun kalder sig — og hendes Fod, hendes Fod! Hun danser, saa man er færdig at falde i Besvimelse derover. —

Capitainen.

Men for Pokker! uden Navnet vil vi aldrig kunde giette hvem Maleriet er.

Klingsberg.

Ikke? — ah saa beklager jeg Deres Smag! Den eneste i sit Slags lader sig dog let giette, eller ogsaa De ikke kender hende. Nu der har De det, mine Herrer! og bliver ganske stumme. — Baronesse —

Louis.

Baronesse —

Capitainen.

Baronesse Schv —

Klingsberg.

Schönhelm!

Capitainen (sagte).

Dievlen! han min Medbeiler?

Louis (sagte).

Min Baronesse?

Klingsberg.

Kiender nogen af mine Herrer hende?

Capitainen (fold).

Ja, jeg har seet hende nogle gange.

Klingsberg.

Saa veed De ogsaa hvor hun boer. Siig mig det dog, kiere Hr. Capitain.

Capitainen.

Hendes Voepæl veed jeg ikke. Ydmyge Tiener,
Hr. Greve.

(Gaaer bort).

Klingsberg.

O De veed tilforladelig, hvor det er; jeg kan see det paa Dem, og De maae siig mig det.

(Følger efter Capitainen).

Ottende Optrin.

Louis. Philip.

Philip.

Endelig kan jeg bringe Dem Rapport — Baronessen bliver hjemme, og bliver efter al Rimelighed alene mod Kl. 12.

Louis.

Louis.

Godt.

Philip (gaaer).

Louis.

Jeg maatte tage meget Feil dersom Capitainen ikke ogsaa er min Medbeiler. Det var da tilligemed min Onkel Tre, og hvem af disse Herrer er vel den, som jeg maae være mest bange for? — Min Onkel? hans Alder og Sæder gjør mig sikker for ham. Capitainen! mod ham beskytter hans Ar og tomme Pung mig. Men Klingsberg, Klingsberg er farlig. Han er Greve, jeg kun en nybagt Adelsmand — han har Equipage, jeg gaaer til Fods — han har 15000 Rdlr. aarlig Indkomster, jeg lever af min Onkels Naade. Og den Hoved-Omstændighed, som kan skade mig — Greven har været i Paris — jeg ikke, derimod vil han ikke giøre sig — og Baronessen er dydig. I al Fald maae jeg dog søge, at lede ham fra hende.

Tiende Optrin.

Klingsberg. Louis von Holm.

Klingsberg.

Han vil ikke lade sig opholde. Jeg troer tilførelselig han er min Medbeiler.

Louis.

Det forekommer mig ogsaa saaledes. Han kunde neppe skule sin Harm ved Navnet Schönhelm. Der, som det var saa, Hr. Greve, og hans Værgelse ikke reiser sig af hans tabte Proces; han flyder og fægter som en Dievel.

Klingsberg.

Skjæde? sægte? — Lad ham det! Men kan han dansse? — hahaha! Dersom Damernes Hierter lod sig allene vinde ved Kaarde og Pistoler, hvad Pokker skulde Folk som jeg og mine Lige, der elste Fred, da gjøre?

Louis.

Hvorledes, Hr. Greve! De skulde afflaae en Duel, for saa fortræffeligt et Fruentimmer?

Klingsberg.

Hm! det maae jeg overveie — Jeg elsker Schønshelm; men uendelig mere Grev Klingsberg. Hun er engleskion, men en Kugle igiennem Hovedet er dievles blænde hestlig.

Louis.

Det tænker jeg med.

Klingsberg.

Paa den anden Side: jeg sægter ogsaa godt; jeg skyder ikke slet — Kort, det kommer an paa hvorledes jeg bliver opirret. Kan jeg undgaae det, gierne, kan jeg ikke — ih nu! — dog lad os afbryde denne Samtale. De veed heller ikke, Kiere Holm, hvor Schønshelm boer?

Louis.

Nei.

Klingsberg.

Men De kiender hende?

Louis.

O ja, og jeg gier Beddemaalet villig tabt. Men saa indtagende hun ogsaa er, saa beklager jeg dog hendes tilkommende Gemahl.

Klings-

Klingsberg.

Hvorledes det?

Louis.

Hun er den største Coquette i hele Europa.

Klingsberg.

Hvad?

Louis.

Deraf kommer hendes idelige Reiser fra et Sted til det andet. Jeg har Beviser. Selv min Onkel er paa en besynderlig Fod med hende.

Klingsberg.

Det forundrer mig overmaade — Men ret godt! Bedre ikke at være elsket allene, end slet ikke at være elsket.

Louis.

Deres Hensigt gaaer altsaa virkelig ikke ud paa Egteskab.

Klingsberg.

Tilforladelig ikke. — Hvad, jeg skulde nu være saa rasende at slutte mig inde, da jeg i mine Ungdoms Aar er undgaaet Fængslet.

Louis.

Hm! De er ikke ret forliebt.

Klingsberg.

Netop saameget at det tjener mig til min Fornøielse. Den sværmeriske, phantastiske Kierlighed har jeg aldrig følt, og skal tage mig meget iagt for den. Jeg kiender den af et Par Benner, som den har gjort til Narre. Den første Følelse kilbrer. Saaet er saa begyeligt, at man selv trykker Pilen dybere ind; men

Fornælselsen forvandler sig uformerkt til Brand; Smerten formerer sig; Feberen slaaer sig dertil; Inflammationen bliver forfærfelig; man kan ikke sove; taber Appetit, Holighed, Helbred, Selskabelighed! — Kort, man bliver en Nar!

Louis.

Et herligt Vilsede paa Kierlighed!

Klingsberg.

Ingen Maler kan træffe det bedre. Men sig mig fiere Holm! veed De ingen smuk Pige, som jeg kunde forslaae Tiden med, saalænge indtil jeg er kommen paa fast Fod hos Baronesse Schønhelm? Jeg veed De er en Erkehyster! og Hykleren har den bedste Kundskab i deslige Ting. Desuden er jeg nu igien aldeles fremmed her — De tænker efter?

Louis (sagte).

En herlig Leilighed til at hævne mig over Henriette, og tillige at drage ham fra Schønhelm.

Klingsberg.

Nu —

Louis.

Lad mig dog tænke lidt efter.

Klingsberg.

Tænke efter? — De har dog vel ikke Pigerne i Dofinviis?

Louis.

Jeg veed en Pige — (sejrtænkende)

Klingsberg.

Nu —

Louis.

Ikke af de foragtelige, gemeene Slags.

Klings-

Klingsberg.

Deftobedre!

Louis.

En Pige paa 18 Aar —

Klingsberg.

Atten Millioner Tak.

Louis.

Deilig og vittig —

Klingsberg.

Fortræffelig! — Hvor boer hun? hvad er hendes Navn? —

Louis.

Hendes Navn? — ja — ah hun har den blødeste, hvideste Haand, som nogensinde blev skabt af Rød og Blod. —

Klingsberg.

Herlig!

Louis.

Hendes Læber er saa balsamiske —

Klingsberg.

Og boer? —

Louis.

Hendes Dine ere saa majestætiske —

Klingsberg.

Og boer? —

Louis.

Hendes Taile er til at falde i Besvimelse over —

Klingsberg.

Men for Pokker! hvor boer hun? — hvad hedder hun?

Louis.

Louis.

Hun boer — hun synger, hun danser, hun spiller,
at Kierligheds Guderne maae blive stumme derved —

Klingsberg (vil gaae).

Deres Tiener.

Louis.

Hvorhen?

Klingsberg.

Gjøre en Tour, til De kommer til sig selv igjen.

Louis.

Det behager Dem altsaa ikke, at man lader Dem
vente saalænge paa Svar?

Klingsberg.

Nei, tilforladelig ikke.

Louis.

Akkurat saaledes gik det mig før. — Hør nu, —
Pigen er i mine Dine Stads største Skionhed. Hun
lever hos en gammel Kone, som naturligtviis passerer
for hendes Moder. Det forstaaer sig, at den Gamle
lader sig kalde Frue Darring, og Pigen Frøken Henriette.

Klingsberg.

Bedste, kiereste Ven! hvor boer hun? jeg vil paa
Øieblikket til hende.

Louis.

Hold, Hr. Greve! Det gaaer ikke saa gesvindt.
Uden mit Pas kan De ikke haabe Modtagelse; men
tre Linier fra mig vil forskaffe Dem den behageligste
Tidsfordriv. Hun boer i store Kongensgade, ikke
langt herfra.

Klingsberg.

Kom med og skriv.

Louis.

Louis.

Taalmodighed! — Vagt Dem for at see naar den Gamle taler om hendes salige Mand, Hr. Obersten; eller naar Henriette declamerer emphatisk: er det en Opførsel mod en Pige af Stand!

Klingsberg.

Godt, godt! Skriv De kun. —

Louis.

De vil finde Bærelserne anstændige og meublerte med Smag.

Klingsberg.

Destobedre! — vive la propreté! Men vil det ikke falde kostbart?

Louis.

Det kan blive kostbart; dersom De, som jeg sikkert troer, skulde attaschere Dem til Pigen. Men 20 eller 30 Ducater for det første, som præsenteres med god Maneer, vil forskaffe Dem en bevaagen Modtagelse.

Klingsberg.

Saa kom dog og skriv, at jeg kan komme derhen.

Louis.

Jør Klokken Fiet vil De ikke blive modtagen.

Klingsberg.

O det er en Evighed.

Louis.

Saa maae De ogsaa klæde sig om, og kjøre derhen i fuld Stads.

Klingsberg.

Det vil giøre Opfigt.

Louis.

Louis.

Hele Naboelaugget holder hende for en Kone af Stand; kun saa fiende hende saa vel som jeg. Forglem for alting ikke den Regel, paa hvilken alting kommer an: hverken for bly eller for frie.

Klingsberg.

Det Første er ikke at frygte for, ved det Andet vil jeg gjøre Vold paa mig selv. Kom, kom! og skriv mig mit Pas.

(Gaaer).

Andet Optog.

Baronesse Schønhelms Bærelse.

Første Optrin.

Baronesse Schønhelm. Frue v. Darring.
Henriette.

Baronesse Schønhelm
(gior Guld-Sille).

Nei, bedste Darring! Kilden til min Kummer er uudsømmelig; den udtørres aldrig.

Darring.

Jeg troede sikkert Deres Reise skulde have gjort Dem munter.

Baronessen.

Den har snarere forøget min Græmmelse.

Dars

Darring.

Forøget?

Baronessen.

Jeg søgte, og fandt ikke. Kan det gjøre munter?

Darring.

Kiereste Baronesse! — neppe vover jeg at bede —

Baronessen.

Bede? De bede mig? — Tael! Hvad kan jeg gjøre for Dem?

Darring.

Fortroe mig Aarsagen til Deres Kummer.

Baronessen.

Hvem saae min Kummer, uden De?

Darring.

Ingen.

Baronessen.

Endog De maae ikke have seet den.

Darring.

Jeg tier.

Henriette.

Bedste Baronesse! De er uforklarlig.

Baronessen.

Hvi saa?

Henriette.

I Selskab er De bare Liv og Glæde; omringet af saa mange Tilbedere, som ere Dem til Last, og dog neppe blive det vaer; men saasnart De er allene, kan man læse Græmmelse og Kummer i Deres Ansigt.

Baronessen.

Det kan jeg let forklare Dem. Jeg søger Udspresdelse for at finde Rolighed.

Hen

Henriette.

Kolighed i Udspredelse? — Skulde det være mueligt?

Baronessen.

Nei, jeg er omfider selv bleven overtydet derom; derfor vil jeg kun heller opholde mig her endnu en kort Tid, saa tage paa mit Gods, og søge Kolighed i Eensomhed.

Darring.

De vil forlade os? sige Verden Farvel, som tilbyder Dem Alt hvad der kan tiene til Menneskets Fornøielse?

Baronessen (sukkende).

Fornøielse!

Darring.

Det staaer til Dem, at gjøre en værdig Mand —

Baronessen.

Lad os bryde af med det. (Tvinger sig til at være munter) Siig mig, kiære Henriette! har Deres Hierte endnu ikke valgt sig nogen Gienstand? Er De endnu frie?

Darring (sagte).

Oh, min Veninde! nu gietter jeg Dices Rummer, De vilde undgaae en Samtale, som bedrøver Dem, og kommer med andre Ord paa samme Materie. Deres Egteskab maae vist —

Baronessen (sagte).

For vores Venstabs Skyld! intet Ord mere herom. (Høit) Nu, mit Varn! De svarer ikke?

Henriette.

Mama afbrød mig.

Ba

Baronessen.

Har De endnu ikke elsket?

Henriette.

Nei — men —

Baronessen.

Men —

Henriette.

Det skulde ikke mishage mig, om jeg fandt en Mand, som var min Omhed værd!

Baronessen.

Stakkels Pige! En Mand, som er den qvindelige Omhed værd!

Henriette.

O der gives vist de! og da Ægteskanden dog engang er vores Bestemmelse —

Baronessen.

Saa bevare Deres gode Engel Dem i det mindste for en Mand af den store Verden, fra Hovedstaden! I saa, meget saa Ægteskaber finder man gjensidig Høiagtelse, og De forlanger Omhed? Fire Maanedere efter Brylluppet følger næsten enhver af disse Herrer sin Yndlings Passion, og forsømmer Mandens og Faderens Pligter. Konen, som er givet til Priis for Kiedsommelighed, følger endelig dette Exempel, styrter sig i den store Verdens Tummel, og ophører ligeledes at være Kone og Moder.

Darring.

Der gives Undtagelser.

Baronessen.

Sandt! Men er just en af disse Undtagelser Henriettes Bestemmelse?

R

Hen-

Henriette.

Man hører dog overalt at S derne forbedres.

Baronessen.

Man hører det, men seer det ikke. Til S der-
nes Forbedring hører en aldeles Forandring i den sels-
kabelige Tone. Stoltthed over vort Fædreneland;
Agtelse for vort Sprog, som vi blot foragte, fordi
vi ikke kiende det, og som vist nok falder tungere at
lære, end den franske Jargon, med hvilken man i vore
Selskaber gør sig forstaaelig; Fornægtelse af de saa
kaldede Yndlings-Passjoner; Opmærksomhed paa vore
Børns Opdragelse; Str ngthed i at vælge Lærere;
den latterlige Grunds tningss Udryddelse: at enhver
Stamherre er klog nok, og at en Families Glands blot
bestaaer i en standsmessig Forplantelse.

Andet Optrin.

De Forrige. Mariane.

Mariane.

Den unge Hr. Holm vil gøre Deres Naade sin
Opvartning.

Baronessen.

Som deres Vaar rende maae jeg vel tillade det.

Henriette.

Jeg fritager Dem meget gierne derfor.

Baronessen.

Staaer han ikke i Naade hos Dem?

Henriette.

Netop saaledes som han fortjener det.

Dar=

Darring (bebreidende).

Henriette!

Henriette.

Jeg kan ikke gjøre for det, kiereſte Mama! Jeg hader det Menneſke ſom Arveſynden.

Baroneſſen.

Hvorfor hade ham, Frøken? Skulde Ligegyldig-
hed ikke være nok?

Henriette.

Jeg hader ham, fordi han ved Hyflerie har vunn
det min Moders og Onkels Tillid.

Darring.

Det er ikke ſaa. Hun hader ham, fordi han er
beſtemt til at være hendes Mand.

Baroneſſen (forundret).

Saa? — Det er første gang jeg hører det. Lad
ham komme ind, Mariane. Jeg maae dog ſee hvorle-
des han vil bære ſig ad. Jeg har mine Aarsager.
Veed han at Frue Oberſtinden er her?

Mariane.

Nei, Deres Naade.

Baroneſſen.

Deſtobedre.

(Mariane gaaer).

Henriette

(ſeer paa Uhret).

Vi har endnu nogle Viſiter at gjøre Mama!

Baroneſſen.

Kun et Dieblif, kiere Henriette!

Fredie Dyrtriu.

De Forrige. Louis v. Holm. Mariane.

Louis (forstræffet).

O Bee! (Til Mariane sagte) Hvorfor sagde hun mig ikke — (Hoit) Underdanige Tiener.

Baronessen.

De kommer som De var kaldet, Hr. Holm! for at dømme os imellem. Deres Cousine påstaaer, at den nødvendig maae have meget onde Grundsætninger, som frier til tvende Fruentimmer paa engang. Jeg troer, at det heri kommer meget an paa Omstændighederne.

Louis.

Ganske rigtig, Deres Naade! Med den retskafne Mands Frimodighed, der ærer Dyd og Slægtskab, maae jeg betiende, at jeg just befinder mig i dette Tilfælde, og vist har gode Grundsætninger. Min Onkel befalede mig at anholde om min Cousine; jeg saae Forskielligheden i vor Tænkemaade; saae at vort Egetskab ikke vilde blive det lykkeligste; men det kom ikke mig til at handle imod vor Onkels ædelmodige Hensigter. Han vilde gjøre Frøkenen lykkelig ved Halvdelen af sin Formue. — Jeg streeb og overgav mig.

Baronessen.

Nu, den Striid maae ikke have faldet suur.

Darring.

Kiereste Cousin! jeg agter Dem stedse høiere — jeg misliender Dem ikke.

Henriette.

Tillad nu, at jeg gaaer.

Ba:

Baronessen.

De gier sig altsaa tabt?

Henriette.

Var det mig anstændig, at fortælle Dem forskellige Handlinger af denne Herre; vilde De forferdes over hans Striid.

Louis.

Var ikke vred, bedste Cousine! Vi ere begge frie. Vores Onkel har taget sin Besaling tilbage, og tillader mig at følge min Tilbøielighed.

Henriette.

Himlen velsigne ham for det! Halvdelen af hans Midler vilde ikke være mig saa behagelig.

Darring.

Henriette!

Henriette

(seer paa Uhr).

Kiere Mama! det er den høieste Tid.

Darring (saaer op).

Egensindige Dyr! — Lev vel bedste Veninde! (Sagte) Jeg kommer igien siden, og aflader ikke før end jeg saaer Marsagen til Deres Kummer at vide.

Henriette

(omfavner hende).

Over den afbrudte Samtale maae jeg endnu høre mere af Dem.

Baronessen.

Gid min Erfaring maatte blive Dem gavnlig —

Darring.

Adieu, kiereste Cousin!

Henriette (til Louis).

Himlen staae Dem bi i deres Strid.

(De gaae og Baronessen følger dem til Døren).

Louis.

Det slap jeg godt fra.

Fjerde Optrin.

Baronessen. Louis v. Holm. Mariane.

Louis.

Er jeg endelig saa lykkelig at see Deres Naade!
I otte Dage har jeg været den Lyksalighed berøvet.

Baronessen.

Jeg har ikke utydelig givet Dem at forstaae, at
jeg ofter Censomhed. Deres Paahæng —

Louis.

Maas De denne gang aldeles tilskrive den sm-
meste Deeltagelse i Deres gode Navn og Rygte. —

Baronessen.

Hvorledes det?

Louis.

Det gjør mig ondt at nævne en Mand, som jeg
ved Slægtskab staaer i Forbindelse med; en Mand,
der ingen anden Feil har, end at han tænker med den
yderste Ringagtelse om det smukke Køn. Men den
Rettskafne, Uskyldighedens Forsvarer, maas ingen Ting
skaane.

Baronessen.

Taler De om Deres Onkel?

Louis.

Destoværre! — Jeg aabenbarede ham i Dag min
dydige Tilbøielighed til Dem. —

Ba.

Baronessen.

Saa? Maaskee ogsaa min Gienkierlighed?

Louis.

Himlen bevare os! — Hvor stor maae den Mand's
Værd ikke være, som tør smigre sig med den! — Deres
som ulastelige Søder, Gudsfrygt, Kierlighed til Næ-
sten kan hos saa dydig en Dame erstatte Mangel paa
Rang og Fortienester, saa søder jeg det frygtsumme
Haab — —

Baronessen.

Som jeg dog engang for alle har betaget Dem.

Louis.

De er gruesom, naadige Frue!

Baronessen.

At komme igien til Deres Onkel — Hvad sagde
han om mig?

Louis.

Jeg frygter for at fortørne Dem.

Baronessen.

Aldeles ikke.

Louis.

For det første satte han sig imod min Tilbøielig-
hed, under Paaskud af Deres Fattigdom.

Baronessen.

Min Fattigdom?

Louis.

Da jeg svarede, at al Verdens Rigdom var mig
ligegyldig, deklarerede han ligesvem, at han ikke vilde
erkende uden et Fruentimmer af ulastelige Søder for
hans Fatters Rone, og — og —

Baronessen.

Videre! videre!

Louis.

Og at han selv stod paa en meget fortroelig Fod med Deres Naade.

Baronessen.

Hvad? (Til Mariane) Lad ham paa Diebliffet komme hid.

Louis.

Nei, for Himlens Skyld ikke, naadige Frue! De vilde gjøre mig ulykkelig, og dertil er Deres ædelmodige dydige Hjerte ikke istand. — Hold Deres Dørre lukkede for ham, fortroe Deres Pengesager til en anden; det vil være Straf nok for hans Ubefindighed, uden at give mig til Priis for hans Havn.

Baronessen.

Det er vist et overmaade stort Beviis paa Deres Netskaffenhed, at aabenbare mig Deres Onkels Uforstammenhed, og at sætte Dem blot for at blive gjort arveløs.

Louis.

O, naadige Frue! jeg havde vovet det samme for ethvert dydigt Fruentimmer, for at beskytte hende mod Forsørelse og Dagtaalelse: hvormeget mere for Dem, som jeg saa smigelig elsker, og saa reent som Adam ikke engang for Faldet har elsket sin Eva.

Baronessen.

Jeg er virkelig meget glad over, at De gier mig Leilighed til aldeles at lære at kende Dem.

Louis.

Louis.

O maatte denne Kundskab kun virke det mindste
Haab for mig.

Semte Dytrin.

De Forrige. Frands.

Frands.

Hr. von Holm vil gjøre Deres Naade sin Ops
vartning.

Baronessen.

Lad ham komme ind.

(Frands gaaer).

Louis.

Jeg beder Dem for alting i Verden, lad ham
vise af.

Baronessen.

Hvorfor det? Frygt ikke for noget. Jeg skal føre
mig Deres Advarsel til Nytte, uden at nævne Dem.

Louis.

De vil sætte mig i den Forlegenhed, at lyve for
første gang i mit Liv.

Baronessen.

Og det maae være forfækkelig for et saa dydigt
Menneske! Vær De kun roelig! Jeg gier Dem mit
Ord paa, at jeg skal tie.

Siette Dytrin.

De Forrige. Von Holm.

Holm.

Serviteur tres humble! — Que Diable! hvad
gør du her?

A 5

Louis.

Louis.

Seg erkjendigede mig om hendes Naades Befindende.

Holm.

Serviteur tres humble! De er alt for naadig at tillade det unge Menneſke Udgang hos Dem.

Baronessen.

Han bærer Deres Navn.

Holm.

Torp de grace! — Han er rigtig nok en god Dreng paa en eneste Feil nær.

Baronessen.

At han tænker alt for vel om Kionnet?

Holm.

Tout au contraire, Deres Naade, tout au contraire, selv om den første af Deres Kion har han flætte Tanker.

Louis

(som er i stærke Forlegenhed).

Hvem? jeg, min Onkel?

Holm.

Ja, ja, du! I Morges paa Promenaden.

Louis.

Det husker jeg ikke. (Sagte til Holm) For Hira-lens Skyld forraad mig ikke! (Sagte til Baronessen) Det er dog ondskabsfuld at paadigte mig sine Ord.

Baronessen (sagte).

Hvilke Menneſker!

Holm

(sagte til Louis).

Va t' en!

Louis.

Louis.

Deres Naade har i Dag ikke nydt den skønneste Morgenstund.

Baronessen.

Nei.

Holm

(sagte til Louis).

Har du ikke forstaaet mig?

Louis.

Promenaden var i Dag meget tom.

Baronessen.

Destomere beklager jeg, at jeg ikke var der.

Holm (sagte).

— Coquin!

Baronessen.

Hr. von Holm, jeg behøver Penge.

Holm.

Derfor er jeg kommen her. Jeg formodede at Deres Naade, siden Deres lykkelige Ankomst hertil, ingen Esterretning har saaet fra Deres Godser.

Baronessen.

Ganske rigtig. Men skrevet har jeg alt.

Louis

(sagte til Holm).

Saa aldeles fattig kan hun dog ikke være.

Holm

(sagte til Louis).

Va t'en, ou le Diable m' emporte —

Louis (sagte).

Paa Diebliffet! (Høit) Jeg recommenderer mig underdanigst Deres Naade. Nogle Forretninger berøve mig den Lykke af Deres Selskab.

Ba.

Baronessen.

Lev vel!

Louis.

Ydmyge Tiener, Hr. Onkel!

Holm.

Serviteur, mon Neveu.

Louis

(sagte til Holm).

Forraad mig for alting ikke.

Holm.

Bon.

Louis.

Underdanige Tiener, Deres Naade! (Sagte til Baronessen) Jeg er ulykkelig, dersom De røber mig. —

Baronessen.

Det godt.

Louis

(saate i det han gaaer).

Det var et Par forbandede Visiter.

Syvende Optrin.

Baronessen. Bon Holm.

Baronessen (sagte).

Ligesaa dum som ondskabssuld. (Høit) Deres Fætter er et Mynster paa et exemplarisk Menneske.

Holm.

En brav Dreng, som jeg elsker som min egen Siel. Dersom han kun ikke havde den affhyelige Feil, at tale ilde om Fruentimmer.

Baronessen.

Saa?

Holm.

Holm.

Deres Naade har han heller ikke skaaret

Baronessen.

Virkelig?

Holm.

Skulde De troe, at den Knecht har den Driftighed at sige mig lige i Dinene, at han holder dem for Coquette? i høieste Grad Coquette: At han roste sig af, at staae overmaade vel anskreven hos Dem? — Jeg er fuldkommen overbevist om det Modsatte; men for at undgaae den stemme Estertale, maae jeg rigtig raade Deres Naade, at nægte ham Udgang til Dem for stedse, og derimod give en Mandts Forslag Gehør — som — som — (bliver Mariane vaer, som florer) Vilde De ikke have den Naade at lade Pigen gaae ud.

Baronessen.

Trods Skik og Brug, er hun stedse vant til at være nærværende, naar jeg har Mandfolks Besøgelse.

Holm.

Mais —

Baronessen.

Mais — elle restera.

Holm.

Serviteur tres humble! — Jeg har den Ære at bringe Deres Naade 500 Ducater (lægger dem paa Bordet). Hav den Naade at disponere over flere, ligesom De behager.

Baronessen.

Meget vel, Hr. von Holm! Jeg skal endnu i Dag skikke Dem Qviteringen.

Holm.

Holm.

Åh! et Tryk af denne deilige Haand vilde for mig
være Qvitering for 10000 Ducater.

Baronessen.

Dette Slags Qvitering vilde tomme Deres Kasse.

Holm.

Penge for Skønhed, og Skønhed for Penge —
det er den rigtigste Bilance.

Baronessen (sagte).

Uforfæmmede!

Holm.

Deres Naade har der et Par Ørenringe — end-
skönt jeg beundrer alting paa Dem — saa maae jeg
dog sige, at — at de aldeles ikke staae mig an.

Baronessen.

Det gjør mig ondt.

Holm.

Betragt disse, Deres Naade.

(Gier hende et Gutteral).

Baronessen.

Fortræffelig! — Åh stor Verdie!

Holm.

Foix de Cavalier — Jeg vilde være den lykkeligste
Mand — Mais — la fille de Chambre.

Baronessen.

Mais — elle restera.

Holm.

Serviteur tres humble! — Jeg sagde, jeg vilde
være den lykkeligste Mand, dersom jeg undertiden kunde
see denne ubetydelige Ting hænge i Deres allerfiereste
Øren.

Da-

Baronessen.

Hvad koste de?

Holm.

Ah! — værdige de Fingester, at de maae erindre Dem om Deres hengivenste Tiener.

Baronessen.

Altsaa en Foræring? — Godt, jeg tager imod dem, men under en Betingelse.

Holm.

Kun ingen gruesom.

Baronessen.

Med den Betingelse, at De udstæder en Qvitering, at have modtaget af mig i kontant Betaling, hvad disse Juveler ere værd.

Holm.

De tout mon Cœur! — Dersom De tillader det, vil jeg strax paa Dieklippet skrive Qviteringen.

(Sætter sig og skriver).

Mariane (sagte).

Det gaaer over min Horizont.

Baronessen (sagte).

En riig Bonde er dog en utaalelig Skabning! Skulde den Frækhed, at gjøre mig Foræringer, ikke være Forløber for en endnu større?

Holm

(Læser hende Qviteringen).

Er Deres Naade nu fornøiet?

Baronessen.

Ja, og takker Dem — De vil i Morgen see dem paa deres rette Sted — (visende paa hendes Øren).

Holm.

Holm.

Serviteur tres humble! — De er Godheden selv,
indtil paa en eneste Punkt nær.

Baronessen.

Og den er?

Holm.

Mais — la fille —

Baronessen.

Mais — la fille restera — Nu, og denne eneste
Punkt er? —

Holm.

Grumhed mod stakkels Forliebte.

Baronessen.

De spøger!

Holm.

Men det volder Deres Midler. Deres Fattigdom
vilde gjøre mig rig.

Baronessen.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Holm.

Riig paa Fornøielse — Skulde en fattig Frøken
vel — sans comparaison nægte mig sin Haand, naar
jeg saadan kunde give hende en 5000 Rdlr. aarlig
til Nips?

Baronessen.

J det mindste vilde jeg gjøre det, dersom jeg
var det.

Holm (Audsset).

Og Aarsagen?

Baronessen.

Fordi jeg ikke vil giøre mig igjen.

Holm.

Holm.

Ikke heller elske mere?

Baronessen

(vender sig med Foragt fra ham).

Det besvarer jeg ikke.

Holm (sagte).

Nu gaaer det! nu gaaer det! (Skælende til Mariane)
cette diablesse la! (Høit) Vist nok, Deres Naade,
man er Herre over sin Haand, men ikke over sit Hierte
— Og — dersom De i Deres Egteskab har havt min
Erfaring, saa veed vi paa begge Sider, at Sivters
maal er Kierligheds Ligbør. Men da vi engang ere
fødte til samme Jølelser, saa — maac man indrette en
Slags Menage, som — som ikke bringer Kierlighed
paa Ligbøren.

Mariane (affides).

Nu troer jeg Portneren vil faae noget at bestille.

Baronessen (sagte).

Elendige Menneſke!

Holm.

De er eftertænkſom?

Baronessen.

Jeg veed ikke hvorledes jeg ſkal ſvare til Deres
Nabenhiertighed — Den er ſielden i ſit Slags.

Holm.

Ah! min deilige Frue! til den ſande Nabenhier-
tighed horer en tete a tete.

Baronessen (sagte).

Nederdrægtige! (Tvinger sig; høit) En tete a tete
— Nu, den kan jeg nok tilſtaa Dem.

2

Holm

Holm

(kaster sig for hendes Fødder).

Je me meus à vos genoux. (Staaer op og figer til Mariane) Sortez Mademoiselle.

Baronessen.

Nei, jeg har Forretninger. Kom til mig i Aften i den strengeste Incognito, og vent en Modtagelse, som er Dem værdig — Mariane skal tage imod Dem.

Holm.

Ah ma chère Baronne, vous me mettez au comble du bonheur!

Baronessen.

Gorglem det ikke — Klokken 7.

Holm.

Jeg vil tælle hver Minut til den Tid.

Baronessen.

Nu maae jeg bede Dem, at forlade mig.

Holm.

Adieu mon adorable idole! je reviendrai sur les ailes de l'Amour — Serviteur tres humble.

(Gaaer).

Ottende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Mariane.

Vil Deres Naade ikke sige mig, om jeg drømmer eller om jeg er vaagen?

Baronessen.

Hvorledes?

Ma=

Mariane.

Jeg veed, at De har havt megen Spøg med Deres saa kaldede Elskere; men —

Baronessen.

Der seer du Følgerne af at have Omgang med disse Skabninger. Den ringeste Medlædelse; et Inter, gjør dem dristige og usorkammede — Nei, jeg frastiger mig for stedse denne usle Adspredelse. Dog vil jeg forinden beskiæmme disse Nedrige. Fættøren vil jeg ogsaa bestille til Rendesvoven, og dersom jeg kunde, alle de Narre med ham, som fladdrer mig for om Kierlighed.

Mariane.

Capitain Selting ogsaa?

Baronessen.

Ham vilde Jeg maaskee undtage for hans Veskedenheds Skyld. Men besynderligt er det, at denne Mand flyder over af bare Omhed, og dog aldrig nær Egteskab.

Mariane.

Det er Militairgeisten.

Baronessen.

Saa fortæner han at beegnes som Officerer ved Frikorpsen.

Mariane.

Det er?

Baronessen.

Man giver ham Afsked, naar man ikke længere behøver hans Tieneste.

Mariane.

Den Parisiske Elsker vil ogsaa snart indfinde sig.

Baronessen.

Grev Klingsberg? — Naar jeg undtager hans Grundsætninger om vores Rion, saa har han agtværdige Egenheder.

Tiende Optrin.

De Forrige. Frands.

Frands.

Capitain Selting vil opvarte Deres Naade.

Baronessen.

Han kan komme.

(Frands gaaer).

Baronessen.

Jeg maae endelig udgrunde denne Mands Tænkemaade. Maaskee gier han mig ogsaa Leilighed at besjille ham til Nendevouen.

Mariane.

Det er en forfærdelig Onier.

Baronessen.

Saa? Mariane! Mariane!

Mariane.

Jeg talte uden Hensigt, Deres Naade.

Tiende Optrin.

De Forrige. Capitain Selting.

Baronessen.

Det er besynderligt! — jeg hader ham som Elsker, og er dog saa gierne i hans Selskab.

(Capitainen bukter sig stiltiende).

Bar

Baronessen.

Saa nedslagen, Hr. Capitain? Men saaledes gaar det med Folk, som har dobbelte Forretninger. At tiene sin Herre og sin Elskede med lige Iver, er ingen ringe Ting.

Capitainen.

Den Sidstes Tjeneste er desto værre den tungeste. Den, som i Krigen afløser os fra vores Post, takker vi, men hos vores Elskede gjøre vi det ikke. Medbeilere i Rygte erhverve sig vores Agtelse; Medbeilere i Rierlighed vores Fiendskab.

Baronessen.

Er De i dette Tilfælde?

Capitainen.

Den Ulykkelige frygter for alting.

Baronessen.

Den Ulykkelige?

Capitainen.

Førend Deres Afreise til Paris, sagde jeg Dem, at jeg opholdt mig her for en Process Skyld.

Baronessen.

Ja.

Capitainen.

Min Process er tabt; jeg er fattig.

Mariane (sagte).

Nu kan jeg slet ikke lide det Menneske.

Baronessen.

Tabt? — jeg troer den angik en Arvepart efter en Ven, hvis Liv De reddede i sidste Krig. Sagen var jo klar, hvor kunde De tabe?

Capitainen (bitter).

Min Ven var saa uforsigtig, at lade sig saa hastig overrumple af Døden, at han ikke fik Tid til, endnu et Par gange at underskrive sit Navn.

Baronessen.

Jeg beklager Dem af mit ganske Hjerte.

Capitainen (butter sig).

I Morgen gaaer jeg tilbage til Garnisonen.

Baronessen.

For Deres Tabs Skyld? — De veed jeg er riig —

Capitainen.

Naadige Frue! —

Baronessen.

Kan jeg være Dem —

Capitainen.

Nei, naadige Frue; aldrig skal jeg tage imod Begjæringer af den Person, jeg elsker.

Baronessen (sagte).

Meget ædelmodigt! Var du en anden Slags Skabning, end en Mandsperson, saa kunde jeg elske dig igien.

Capitainen.

Maatte jeg blot tage den Visshed med mig, at ingen uværdig bemestrede sig Deres fortræffelige Hjerte!

Baronessen.

Vær ubekymret derfor.

Capitainen.

Og tør jeg raade Dem, saa hold alle Gæffe borte fra Dem. Folk af dette Slags vraler med Seiertvindinger og Triumpher, som de aldrig har vundet.

Ba-

Baronessen.

Hvad vil De sige dermed?

Capitainen.

En Anmerkning i Almindelighed.

Baronessen.

Nei, nei, det var en i Særdeleshed — Hvem er den, som roser sig af en Seier?

Capitainen.

Just ikke saa reent ud — Men han kalder Dem sin Elskede; forsikrer, at han blot for Deres Skyld har opgivet sin Reise til Engeland.

Baronessen.

Åh! jeg forstaaer Dem. Det er Grev Klingsberg.

Capitainen.

Han væddede med den unge Holm, at hans Elskede bar Prisen for hans, og talte om balsamiske Læber, og var ubeskeden nok til at nævne Dem.

Baronessen.

Den uforskammede! (Sagte) Han skal ogsaa med til Rendezvauen.

Capitainen.

Han fortjener den søleligste Ydmygelse.

Baronessen.

Den skal han faae.

Capitainen.

Eligt kunde man forlade et ungt, ubetænksomt, flygtigt Menneske. Men en Mand af hans Alder; hans Fortienester, kan meget let forskaffe sig Troeværdighed hos nogle, som ikke kiende Dem.

Baronessen.

Nok om ham; han skal blive straffet — De reiser
altsaa i Morgen?

Capitainen.

Nej! — jeg maae.

Baronessen.

For at komme til det forrige — Sigtede det Af-
løsen i Kierlighed, maaskee til Grev Klingsberg?

Capitainen (sægtfom).

Jeg kan ikke nægte det.

Baronessen.

Jeg gier Dem mit Ord paa, at han er mig al-
deles ligegyldig.

Capitainen.

Den Forsikring gav Deres Hierte og Forstand mig
allerede.

Baronessen.

Og vil dog reise?

Capitainen (sukkende).

Jeg maae.

Baronessen (sagte).

Ubegribeligt! (Høit) Ogsaa om De erholdt den
Tilstaaelse af mig, at De ikke er mig ligegyldig?

Capitainen (bestyret).

Saa — saa — O det er ikke Deres Alvor.

Baronessen.

Lad os antage, at det var saa.

Capitainen.

Saa blev jeg.

Baronessen (sagte).

Jeg maae udforske ham, det koster hvad det vil.

Capit:

Capitainen (sagte).

Jeg er i en dødelig Forlegenhed.

Baronessen.

Deres Forvirring skulde næsten overtale mig til at troe, at Deres Kierlighed ikke er af det reneſte Slags.

Capitainen.

For Himlens Skyld! hvad tænker De om mig? Englenes Kierlighed kan ikke være renere.

Baronessen.

Derom maae jeg være overbevist.

Capitainen.

Hvorved?

Baronessen.

Jeg troer, der gives kun een Maade, at overbevise et Fruentimmer om uſtraffelige Henſigter.

Capitainen.

Skulde jeg have forſømt denne ene Maade? Har nogensinde et frit Ord, en frie Mine fortørnet Dem? var jeg —

Baronessen.

Diſſe beſkedne Dyder kan ligge i Deres Character. Der er et Ord, et enefte Ord, ſom er mere Vorgen for rene Henſigter end 10 Aars beſkedne Kierlighed.

Capitainen (sagte).

Ah jeg ſeer hende komme.

Baronessen.

Det Ord hedder Egteſkab. (Med Eſtertryk) Forſtaaer De mig?

Capitainen

(med stigende Forlegenhed).

Tor jeg vel i mine Omstændigheder tillade mig dette Ord imod Dem?

Baronessen.

Hvorfor ikke? De tillader sig jo det Ord Kierlighed?

Capitainen.

Kierlighed staaer ikke i vores frie Villie, men Egteskab —

Baronessen.

Det er den qvindelige Sædelighed anstændig at høre om Egteskab, men ikke om Kierlighed.

Capitainen

(skedse mere forlegen.)

Skal jeg tænke paa at gjøre Dem ulykkelig?

Baronessen.

Hvorledes ulykkelig?

Capitainen.

Jeg er fattig —

Baronessen.

Jeg har Formue for os begge.

Capitainen (sagte).

Det slipper jeg ikke ud af.

Baronessen.

Intet Svar?

Capitainen.

Det er gruesomt at spøge med en Ulykkelig, og at opvække Forhaabninger — —

Baronessen.

Som De kan gjøre til Virkeligheder.

Capit-

Capitainen.

Jeg vil for et Dieblig antage, at det var Deres Alvor — Hvad vilde Verden sige til dette Givtermaal? Mig vilde man kalde en nederdrægtig Tiger, som forførte et Fruentimmer med de største Guldkommenheder og Fordringer, for at berige sig. Og De, naadige Frue! vilde endnu blive strengere behandlet, Bagvaskelsens hele Naserie vilde anfælde Dem — Hvad kan have forledet Baronessen til at frasige de Fordringer, til hvilke Skionhed og Rigdom berettiger hende?

Baronessen (sagte).

En god Vending.

Capitainen.

Et Feiltrin maae nødvendig —

Baronessen.

Hvad?

Capitainen.

Saa vilde man sige: Kun et Feiltrin kan have bragt hende dertil. Deres Vre, min Vre vilde for stedse være forspildt.

Baronessen.

Vist ikke! De er alt for frygtssom. Sandt nok, Bagvaskelse har her ikke opreist sig nogen lille Trone, men derimod er ogsaa alting glemt i tre Dage — Ogsaa denne ubehagelige Tidspunkt kan vi undgaae — De tager i al Stilhed Deres Afsked, og vi reise til et fremmed Land.

Capitainen

(hderst bestrøet).

Naadige Frue!

Bar

K i n g e n.

Baronessen.

Nu?

Capitainen.

Deres — Deres Spøg gaar mig igiennem Sielen.

Baronessen.

Endnu steds Spøg? — Efter det Skridt, jeg har gjort, maae jeg paastaae, at De svarer mig paa det bestemteste. — Elsker De mig?

Capitainen.

Jeg tilbeder Dem.

Baronessen

(rækker ham Haanden).

Og jeg gier Dem min Haand.

— Capitainen

(viger beshyrtet tilbage).

Baronessen

(forsølger ham).

Bliv min Gemahl.

Capitainen

(kaster sig for hendes Fødder).

Jeg tilbeder Dem — Men jeg kan aldrig blive

Deres —

Baronessen (meget fald).

Og kunde saa tit tale mig for om Kierlighed?

Capitainen.

— Jeg drages uimodstaaelig til Dem, og tør desuagtet ikke. — (Springer op) Jeg er det allerulykkeligste Menneske!

Baronessen (sagte).

Endelig har jeg ogsaa udforsket dig, Nedrige!

Capi-

Capitainen.

Jeg seer Deres Brede, Deres Foragt —

Baronessen.

De tager Feil! Ivertimod anholder jeg hos Dem om en Tieneste.

Capitainen.

De har at befale.

Baronessen.

Grev Klingsberg har i Paris bestormet mig med Breve og forlibte Narrerier: Bring De ham disse Breve. Maaden at ydmyge ham overlader jeg til Dem.

Capitainen.

Guddommelige Kone! De er ikke vred paa mig?

Baronessen.

Jeg vil hente Brevene. (Sagte) Jeg vil straffe Skurken ved Narren, og Narren ved Skurken.

(Gaaer i sit Kabinet).

Ellevte Optrin.

Capitainen. Mariane.

Mariane (sagte).

Det kan man kalde en Kone! — Den flogeste Mand er endog hende for dum. Skulde man ikke have svoren paa, at hun elskede ham! Hun har ham rigtig, den fine Herre, som kun vilde giøre sig a la militaire. Hvorledes han staaer der?

Capitainen (sagte).

Hvad maae hun tænke om mig?

Mariane (sagte).

Han bliver sikkerlig ogsaa indbudet til Rendezvoun.

Capi.

Capitainen (sagte).

Ulykkelige Lidenſkab! hvor har du ført mig hen?

Mariane (sagte).

Hvor han ſtaaer der, den arme Synder!

Capitainen (sagte).

Jeg maae aabenbare mig for hende. Ikke hendes
Foragt, hendes Medynk ſkal følge mig.

Mariane (sagte).

Jeg maae dog opmuntre den ſtakkels Mar. (Høit)
Vil De ikke ſætte Dem?

Capitainen.

Jeg takker.

Mariane.

Veed De ikke, Hr. Capitain, om vi ſaae Krig?

Capitainen.

Nei.

Mariane.

Det gaaer nok farligt til i Krigen?

Capitainen.

Undertiden endnu farligere i Forgemaſkerne.

Mariane.

I Forgemaſkerne?

Capitainen.

Naar man falder for en Kammerpiges Tunge.

Mariane.

Saa, ſaa. (Sagte) Den Grobian!

Tolvte

Tolvte Dytrin.
De Forrige. Baronessen.

Baronessen

(gier ham en forseglet Paffe).

Her, Hr. Capitain, her er et heelt Magazin af Kierligheds Artillerie. Brug det saaledes, at Fienden ikke igien kommer mig for nær.

Capitainen.

Naadige Frue! — jeg kan ikke forlade dem før end jeg har forklaret Dem —

Baronessen.

Til denne Forklaring ønskede De jo vel en tete a tete?

Capitainen.

Om jeg turde bede.

Baronessen.

Godt, jeg venter Dem i Aften Klokken Syv. Jeg maae desuden have Rapport om Deres Forretning.

Mariane (sagte).

Det saa.

Capitainen (studsende).

I Aften?

Baronessen.

Præice Klokken Syv.

Capitainen

(bukker sig, sagte).

Hvad skal jeg tænke?

Baronessen.

Lev vel, Hr. Capitain! Søg Greven strax op.

Capitainen (bukker).

Har jeg ogsaa forstaaet Dem ret? Deres Naade sagde — i Aften Klokken Syv —

Baronessen

Baronessen.

Venter jeg Dem.

Capitainen.

Jeg skal have den Ere.

(Gaaer meget forvirret bort).

Trettende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Baronessen (sagte).

Er det da min Skiebne, at jeg kun skal lære at kende de foragteligste af dette Køn? Eller gives der ingen andre? Den Nedrige! hvorved har jeg beretiget hom til denne Opsørsel. (Høit) Mariane, bring mine Sager saa umerkelig som mueligt i Orden; betroet det allene til Kammertierenen — Vi reise i Morgen.

Mariane.

Hvad, Deres Naade?

Baronessen.

I Morgen i al Stilhed.

Mariane.

Ah! det forbyde Himmelen! Hvorhen da?

Baronessen.

Bekymre dig ikke derom. Gaae først hen til Fruen Darring — Jeg lod hende bede, at bære disse Breenge til min Erindring.

Mariane.

Meget vel, Deres Naade.

Baa

Baronessen.

Imidlertid vil jeg skrive Brevet til den unge Holm. Naar du kommer igen, skal jeg underrette dig om, hvorledes du har at forholde dig ved Kenderouen i Aften.

Mariane.

O jeg glæder mig hiertelig til den! — Men Rejsen, Deres Naade, Rejsen —

Baronessen.

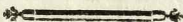
Gaae, gaae!

(Mariane gaaer).

Baronessen.

Mænd! Mænd! Naturen ville give eder Hvemsdighed og Styrke — men den betænkte sig, og til Straf for vores Røn gav den eder Stoltshed og Besdragerie.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Fredie Optog.

Første Optrin.

Frue Darrings Bærelse.

Frue v. Darring. Henriette.

Henriette.

Tilforladelig Mama, Baronessens Kummer reiser sig af hendes Sivtermaal.

Darring.

Hvoraf slutter du det?

Henriette.

Af Samtalen i Dag, og at hun stedse undviger alle Spørømaale om hendes Mand.

Darring.

Man maae aldrig vilse udforske andres Hemmeligheder.

Henriette.

Jeg er kun nysgierrig af Vennskab for Schønhelm, og for selv at hente Underviisning.

Darring.

Overlad det til Tiden.

An.

Andet Optrin.

De Forrige. Jacob.

Jacob.

Baronesse Schønhelms Kammerjomfrue.

Darring.

Lad hende komme ind.

(Jacob aabner Døren for Mariane og gaaer).

Darring.

God Morgen, Jomfrue Mariane! Hvad Godt bringer hun?

Mariane.

En Kompliment fra mit Højskab. Hun lader den naadige Frøken bede, at bære disse Ørenringe til hendes Erindring.

Henriette

(beseer dem).

Ei, bedste Mama! det er en kostbar Foræring.

Darring.

Meget smuk! meget smuk — Hvor kommer det sig, Jomfrue Mariane, at Baronessen ikke gav hende det selv i Dag, eller biede, til vi kom til hende igjen?

Mariane.

Åh! det gaaer meget forvirret til hos os.

Darring.

Hvi saa?

Mariane.

Dersom Deres Naade ikke vil forraade mig —

Darring.

Tilforladelig ikke.

Henriette

(til Mariane).

Har Baronessen paalagt hende Tavsshed?

Mariane.

Seg troer det.

Henriette.

Saa er det jo uanstændigt, kiereste Mama, at
fritte Jomfruen ud.

Darring.

Maaskee er det til Baronessens Bedste.

Mariane.

Ganske vist. Deres Naade vil vist kunne bringe
hende paa andre Tanker.

Henriette.

Nei, nei, vi vil ikke vide noget.

Darring.

Men Henriette —

Henriette

(kysser hendes Haand).

De har jo nyelig givet mig den Tærdom, at man
aldrig maae søge at udforske andres Hemmeligheder.

Mariane.

Å! mit kiere Herskab faaer De ikke lange mere
at see.

Darring.

Min Gud! hvi saa?

Henriette.

— Vi vil ikke vide noget.

Darring.

Men Henriette!

Ma.

Mariane.

Gud veed, hvad der paa engang er kommen hende i Hovedet!

Henriette

(driver hende lidt efter lidt til Dorren).

Vores underdanige Hilsen! Jeg skal have den Gæst at takke mundtlig.

Mariane.

Ja, saa maae det skee endnu i Dag —

Henriette.

Lev vel, Gensfrue Mariane!

Mariane.

Dersom De vidste den Spas, som i Dag —

Henriette.

Jeg takker hende for hendes Ueilighed.

Mariane.

O jeg vil ikke paanøde Deres Naade noget —

Henriette.

Hun gjør sig selv den største Tjeneste.

Mariane.

Det var blot af Rierlighed til mit Herskab —

Henriette

(driver hende aldeles ud af Dorren).

Lev vel, Gensfrue Mariane!

Mariane (udenfor).

O jeg vil ikke falde Deres Naade besværlig.

Fredie Optrin.

Frue von Darring. Henriette.

Darring.

Ikke længe mere see hende? — Hun vil altsaa reise bort.

Henriette.

Det skulde gjøre mig meget ondt.

Darring.

Harde du kun ladet Pigen tale ud.

Henriette.

Jeg fulgte Deres Lærdom, kiereste Mama!

Darring.

Der er Forskiel paa at udforske og at høre.

Henriette.

Jeg holder det for vor Pligt, endnu i Dag at aabenbare Baronessen, hvorvidt hun kan forlade sig paa den Pige.

Darring.

Det forbyder jeg dig. Sæt Drenningene i, Henriette! jeg maa se, hvorledes de klæde dig.

Henriette.

Kiere Mama!

Darring.

Skal man da tvinge dig til alting?

(Henriette tager dem i).

Darring.

Meget smukt! — usorlignelig — allerkiereste!

Fierde Optrin.

De Forrige. Jacob.

Jacob.

Grev Klingsberg vil opvarte Deres Naade.

Henriette.

Uden at kiende os?

Jacob.

Han har et Brev at aflevere.

Dar:

Darring.

Lad ham komme ind.

(Jacob gaaer).

Darring.

Jeg kiender ham af Navn; han er en meget riig Cavalier.

Henriette.

Jeg vil lade dem være allene.

Darring.

Hvorfor? maaskee kommer han blot for din Skyld.

Henriette

(i det hun gaaer).

Saa meget deshellere.

Darring.

Naar du vedbliver at være saa menneskesky, vil du aldrig faae en Mand.

Henriette (i Døren).

Min tilkommende Mand maae søge mig, og jeg ikke ham.

(Gaaer ind i Kabinettet).

Darring.

Altsammen Schönhelms Maximer; og dog handler hiin tvertimod hendes Lærdomme; hun tager imod Alle; har Elskere i Dofinviis, og bliver dog dydig.

Femte Optrin.

Frue v. Darring. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Ydmyge Tiener, Mam — Deres Naade!

Darring.

Hvad har De at befale, Hr. Greve?

Klingsberg.

Dette Brev vil underrette Dem derom. Jeg er et Sendebud fra den unge Holm, som anbefaler sig i Deres Bevaagenhed.

Darring.

Fra min Cousin? — hvorfor har han ikke ledsaget Dem hid?

Klingsberg.

Han har formodentlig Forretninger. (Sagte) Cousin! en smuk Cousin!

Darring.

Hav den Godhed at sætte Dem.

(De sætte sig og hun læser Brevet sagte).

Klingsberg (sagte).

Holm har Ret; Pokker skulde ansee dette Huus for hvad det er. Det glæder mig, at mine Landsmænd endog i denne Punkt faae Smag. (Skælende til Darring) Men den Gamle kan dog ikke stule den cara Mama.

Darring

(cefter at have læst).

Deres Navn allene, Hr. Greve, aabner Dem Adgang i ethvert Huus; men det Vidnesbyrd, som min retskafne Cousin gier mig om Deres Sæder og Hensigter, gjør mig Deres Besøgelse saameget behageligere.

Klingsberg.

Ydmuige Tiener — Kan jeg have den Være, at see den naadige Frøken?

Dar=

Darring (seende).

Ei, ei, Hr. Greve! en slet Kompliment for Moderen, naar man saa hastig spørger efter Datteren! — Jeg vil hente hende.

(Gaaer ind i Kabinettet.)

Klingsberg.

Enten er Pigen hellig, eller 30 Ducater er for lidt; det seer jeg af alle Anstalterne. Hvor jeg var hestodum, ikke at tage mere med mig. (Seer ind i Kabinettet, til hvilket Døren bliver staaende aaben) Drømmer jeg, eller er jeg vaagen! — Det er en Engel! et levende Billede paa Ukyldigheden! Oh! i elendige 30 Ducater! — Den Pige kan umuelig være frie — elle est sûrement entretenué!

Siette Dytrin.

Klingsberg. Frue v. Darring. Henriette.

Klingsberg

(Kysser Henriettes Haand).

Jeg begriber ikke, hvorledes jeg skal takke min Ven, at han har skaffet mig saadan en Engel at see?

Henriette

(trækker Haanden tilbage).

Hr. Greve!

Darring.

Behag at sidde.

Klingsberg

(sagte i det han henter en Stool).

Hvilken Ukyldighed! — Hvem Døkker vil lægge sig efter Dyden, naar Lasten seer saa indtagende ud. (sætter sig imellem dem, hoit) Har De været lange her i Staden?

Darring.

To Kar — Hendes Fader døde i vores Monarkes Tjeneste, der kiendte hans Mod, og af Edelmødighed ernærer os ved en Pension.

Klingsberg (sagte).

Den Gamle kan ikke skule sig. (Hoit) Tillad mig, min Engel, uden alle videre Omstændigheder at spørge: om De er frie?

Henriette.

Dette Spørgsmaal af en Mand, som jeg seer for første gang, kommer mig meget fremmet for.

Klingsberg.

Hvorledes det?

Darring.

Ei, ei, Hr. Greve, De gaaer meget iisfærdig til Verks.

Klingsberg.

Det kommer af min store Oekonomie; man maae ikke ødsle med Tiden. Og hvor kan jeg forklare mig nøiere, naar jeg ikke veed det?

Darring.

Deres Frimodighed fortjener, at jeg sætter Erisfættet lidt tilside, og besvarer Deres Spørgsmaal.

Henriette

(vil staae op).

Mama!

Klingsberg

(holder hende).

Stille, min Engel! Lad Mama svare; det er en klog Dame, hun veed nok hvad Skik og Brug er.

Dar-

Darring.

Min Datter er fuldkommen frie.

Klingsberg

(kysker Henriettes Haand).

Det er et fortryllende Svar!

Henriette

(vil staae op).

Tillad at jeg forsoier mig bort.

Klingsberg

(holder hende).

Ikke for alting i Verden!

Darring.

Bliv dog Henriette!

Henriette.

Saa beder jeg at forandre Samtalen.

Klingsberg.

Det var besynderligt, om jeg netop ikke skulde tale om Marsagen, som bringer mig til Dem.

Darring.

Ei nu, Hr. Greve! Ved den første Besøgelse pleier man sædvanlig kun at blive kiendt med hinanden, førend man taler om sine Hensigter.

Klingsberg.

Saa maatte Deres Datter ikke være saa fortryllende deilig, og jeg ikke være Klingsberg. (Bliver Henriettes Ørenringe vaer, sagte) Hvilke superbe Ørenringe! (Springer op) Med Tilladelse, jeg skal strax være her igien.

Da

Darring.

Hvorhen, Hr. Greve?

Klingsberg.

Jeg maae sende min Tiener hjem.

(Gæber ud).

Syvende Optrin.

Frue v. Darring. Henriette.

Henriette.

Lad mig gaae, kæreste Mama! Det Menneske er utaalelig frie.

Darring.

Det er intet ungt Menneske mere, mit Barn! det er en Mand; og med retskafne Hensigter kan man nok være noget friere end sædvanlig.

Henriette.

Selv retskafne Hensigter frietage ingen fra Højsægtelse og Bessedenhed.

Darring.

Hør dette Brev og døm. (Læser) "Agtværdigste
"Tante! omendskiønt jeg desto værre maae frasi-
"ge mig det Haab, at erholde min dyrebare Cousines Hierte
"og Haand, saa ligger hendes Lykke mig desuagtet ikke
"mindre paa Hiertet. Overbringeren af denne Billet er
"Grev Klingsberg, en Herre af mange gode Egenskaber,
"og som har 15000 Rdlr. aarlig Indkomster. Han
"tilbeder min Cousine, og har uroffelig besluttet at
"ægte hende. I Morges vilde jeg have underrettet
"min elskværdige Cousine herom; men jeg fik mit Brev
"ubrækket tilbage. Kommer denne Forbindelse i Stand,
"saa

"saa vil jeg prise mig lykkelig, at have bidraget noget
 "til saa fortræffelig en Paarørendes Lykke. Min naa-
 "dige Tantes underdanige Tiener, Louis von Holm."
 Du mit Varn?

Ottende Optrin.

De Forrige. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Her er jeg igien til Deres Tjeneste. — De har
 der et Par superbe Ørenringe!

Darring.

Hun har først i Dag faaet dem forærende.

Klingsberg.

Hvad? først i Dag?

Darring.

Det er endnu ingen Time siden.

Klingsberg

(sagte til Fru Darring).

Og De siger mig, at hun ingen Engagement har?

Darring

(sagte, leende).

Det er en Foræring af en Veninde.

Klingsberg.

Saa! (Sagte) Den Gamle forstaaer sit Haandværk.

Niende Optrin.

De Forrige. Jacob.

Jacob

(sagte til Fru von Darring).

Cancelleraad Seebart ønsker, at tale et Øieblik
 med Deres Naade

Dar-

Darring.

Nu skal jeg komme.

(Jacob gaaer).

Klingsberg (sagte).

Aha! hun lader sig kalde ud.

Darring.

Forlad, Hr. Greve, at jeg et Dieblisk forlader Dem.

Klingsberg.

Brug Deres Frihed.

Henriette (staar op).

Hr. Greven forunder os en anden gang sin
Nærværelse.

Klingsberg.

O, Jeg lader Dem sandeligen ikke gaae.

Darring.

Bliv, Henriette! jeg kommer strax igien. (Sagte
til Henriette) Vær ikke ubesindig, mit Varn! deslige
Partier findes ikke hver Dag. (Bliver ved at tale sagte
med hende).

Klingsberg (sagte)

Hm, hm! den Gamle instruerer hende; desto bedre!
Omendskönt jeg veed, at Pigens Sædelighed er Hyl-
lerie, saa indskyder den mig dog en Slags Tilbage-
holdenhed.

Darring

(sagte til Klingsberg).

Hr. Greve, min Datters Udsæd vil alt have
lært Dem, hvorledes man maae omgaaes med hende.

(Gaaer).

Tiende Optrin.

Henriette. Klingsberg.

Klingsberg (sagte).

Jeg forstaaer alle hendes Ord. Var min Tiener her kun med Ducaterne. (Høit) Saa ere vi da allene, mit Englebarn! og kan efter Hjertets Ønske forklare os aabenhjertet for hinanden.

Henriette.

Deres Udtrykke ere meget fortroelige, Hr. Greve! De behager at forglemme, at jeg er Oberste Darrings Datter.

Klingsberg.

De fortjener at være en Konges Datter. (Sagte) Og hvem veed! (Høit) O denne yndige, uskyldige Mine —

Henriette.

Deres Adfærd, Hr. Greve! er mig ubegribelig.

Klingsberg.

Saa snart min Tiener kommer tilbage, skal den blive Dem meget forstaaelig — Men Deres Adfærd er mig saa fremmed, da vores Ven —

Henriette.

Deres Ven er ikke min.

Klingsberg.

Nu, godt. — Min Ven og Deres Cousin har skrevet Dem til —

Henriette.

Mig ikke; min Moder.

Klingsberg.

Ei, for Pokker! — har altsaa skrevet Deres Moder til, hvem jeg er, og at jeg elsker Dem.

Hen-

Henriette.

Sandhed er ellers fremmet for Deres Ven; og Deres Adfærd kommer mig til at tvivle.

Klingsberg.

Kast kun et Die i Speilet, og kan De saa tvivle — brænder Ilden? elsker Hagerkarlen Guldet? Mini-
stre Emigrerier? — Tvivler De om disse Ting, saa forlader jeg Dem Deres Tvivl om min Kierlighed.

Henriette.

Jeg forfærdes over at høre Ord af Dem, som jeg kun holdt for at være unge Mennesker paa 20 Aar egne. — Beskedenhed kan allene behage mig.

Klingsberg.

O, for Pokker, min Engel! De taler —

Henriette.

Som et Fruentimmer af Stand. Dette Sprog lader at være fremmet for Dem. Vær saa lærvillig at lære, hvad der saa nødvendig mangler Dem, da vil Deres Besøgelse være mig behagelig — men før ikke. —
(Gaaer ind i Kabinettet og lukker Døren efter sig).

Ellevte Optrin.

Klingsberg

(Som stod bestyret, løber efter hende).

Hør dog! hør dog! Hun har lukket Døren
Laas — Nu, ved Himlen! det Optrin er temmelig
nyt hos en Pige af det Slags — Er hun fortrydelig
over, at jeg ikke talte med hende ved Guldbrønden i
Haanden? — Jeg kan jo ikke vove at byde hende de
lumpne 30 Dukater — Hvor den Skurk af Tiener
kan

kan blive af! — Hm! det kan dog ikke heller være det. — Jeg troer det er en listig Her, og denne Pænhed er en Snare for at holde mig desto fastere. — Jeg fører hen til Promenaden; Holm skal bringe Sagen i Rigtighed for mig. Pigen er fortryllende; men Fanden komme efter Omstændighederne! Det er mig sandelig kiert, at hun ikke er det, hun gier sig ud for; det vilde ellers være den første Pige, som kunde forlede mig til en Narrestreg! — Hun har en Maade — Sandelig! jeg finder, at det Skin af Erbarhed, som flige Piger gier sig, er Narsag i, at mange Damer sætte Erbarheden lidt tilside for ikke at staae i Paralel med dem.

(Gaaer, i Døren møder han Frue Darring).

Tolvte Optrin.

Klingsberg. Frue von Darring.

Darring.

Nu, Hr. Greve, alt bort? Hvor er min Datter?

Klingsberg.

Hisset i Kabinettet; hun gav mig aldeles ikke Tid til at forklare mig ret — om hun har forstaaet mig — eller ikke har forstaaet mig, det veed Himlen! — De er en klog Kone! gjør det fatteligt for hende, at denne Knipskhed hjælper ikke noget hos en Mand af min Erfaring. Jeg er riig, jeg vil gjøre hende lykkelig, og at De som Mama ikke skal komme til kort derved, forstaaer sig selv. — Jeg vil stikke Deres Cousin herhid, for at bringe alting i Orden. Adieu, Mama, adieu.

(Gaaer bort).

Trettende Optrin.

Frue Darring. Siden Henriette.

Darring.

Den egensindige Pige! at foragte saadan en Mand!
 just fordi han er saa aabenhiert og utvungen; — Mig
 staaer han overmaade vel an, hvormegret fortjener saas-
 dan en Mand ikke at foretrakkes de stedste unge Sietke.
 (Banker paa) Henriette! Henriette!

Henriette

(kommer ind).

Hvad befaler De?

Darring.

Hvorfor har du forladt Greven?

Henriette.

Fordi hans Ubestedenhed blev mig utaalelig.

Darring.

Henriette, stød ikke din Lykke fra dig — mere vil
 jeg ikke sige dig.

Henriette.

Aldrig saa jeg før en Mand af Stand, at være
 saa frie, saa fortroelig ved sin første Besøgelse.

Darring.

Det er saaledes hans Naade —

Henriette.

Jeg hader denne Naade.

Darring.

Han er ingen ung Spradebasse, en Greve med
 15000 Rdlr. Indkomster.

Hen.

Henriette.

Og kom en Prinds med en Million Indkomster,
saa vilde han med lige Sæder være mig uundstaelig.

Darring.

Sigr, hvad De vil, Mademoiselle!

Henriette.

O, kiereste Mama, vær ikke vred!

Darring.

Henriette, tænk paa vores Omstændigheder. Ved
vores Cousins Afviisning har du maaskee forspilt On-
kelens Gunst.

Henriette.

Selv min Onkel skal lære at kende ham.

Darring.

Jeg tvivler paa han har sin Lige i Sædelighed
og Orden — og Du! saa stor en Lovtaler for Be-
skedenhed.

Henriette.

Men ikke for Hyklarie —

Darring.

Gode, godt! jeg har saa tit ærgret mig for
hans Skyld, at jeg gierne afbryder Samtalen — Hvori
bestaaer da Grevens Ubeskedenhed? hvad har han sagt?
hvad har han gjort?

Henriette.

Han talte med en Fortroelighed —

Darring.

Saa, saa — Han fastede sig ikke for dine Fodder,
man maae, som jeg merker, kun nærme sig til dig
knælende!

Henriette.

Kiereste Mama!

Darring.

Skal da ogsaa det borgerlige Ordsprog træffe ind hos min Datter: at Fattigdom og Hofmod ere Sædskendebrødre — Schönhelm har med de bedste Hensigter gjort dig megen Skade.

Henriette.

Himlen give at jeg aldrig maae vige fra hendes Lærdomme.

Darring.

Himlen give, at hendes Lærdomme maae være dig gavnligere end din Moders.

Henriette.

Deres Lærdomme, bedste Mama, ere retskafne, som De er selv, men —

Darring.

Nu.

Henriette.

De kiender ikke denne Verdens Sæder, saaledes som Schönhelm — Grevens Diebstahls, hans Tone, hans Maade var saa fornædrende for os — —

Darring.

I Morgen vil vist nok en Fyrste frie til dig, og — Lev vel saalænge mit Barn.

(Hun gaar ind i Kabinettet).

Henriette.

Mama, kiereste Mama! De forstaaer mig urigtig.
(Gaar efter hende).

Fior:

Fiortende Optrin.

Skuepladsen forandrer sig til en Deel af Promenaden.

Capitain Selting. Louis v. Holm.

(Gaae frem og tilbage).

Capitainen.

Greven kommer ikke.

Louis.

Han kommer vist. Han er her i Naboelaugst,
og skal bringe mig Efterretning om en vis Expedition.

Capitainen.

De roste Greven saameget i Dag, og jeg har
megen Marsag til at holde ham for en Ertz Bindbeutel.

Louis.

De tager Feil. Hans Udvortes bedrager. Der
kommer han.

Capitainen.

Lad mig dog være et Dieblis med ham allene.

Louis.

Med ham allene, hvorfor det?

Capitainen.

Dersom De skulde vide det, vilde jeg vel ikke tale
med ham under fire Dine.

Louis.

Men —

Capitainen (breed).

Gaae dog!

Louis.

Godt, godt. (Sagte) Langt gaaer jeg vist ikke.
(Gaaer).

Sæmtende Dytrin.
Capitainen. Klingsberg.

Klingsberg.

Hei, Holm! Hvor hen? hvor hen?

Capitainen.

Lad ham gaae, Herr Greve, jeg har et Par Ord at tale med Dem.

Klingsberg.

Og jeg har sandelig ingen Tid Hr. Capitain! Skulde De desuden ikke være i bedre Humour nu end i Morges, saa frygter jeg for en kedsommelig Samtale.

Capitainen.

De er en lykkelig Mand, Herr Greve! stedse i samme Lune! Jeg troer intet i Verden kan gjøre Dem fortrædelig.

Klingsberg.

Kun en eeneste Ting, men som til al Lykke ikke er mueligt.

Capitainen.

Hvilken?

Klingsberg.

At min Fader skulde leve op igien, og gjøre mig arveløs.

Capitainen.

Sæt, at De havde mistet en Elskerinde.

Klingsberg.

Saa søgde jeg mig en anden.

Capitainen.

Men, om De fik Deres Afstæed af Deres Elskerinde, det vilde dog krænke Dem?

Klings-

Klingsberg.

Ikke det ringeste. Min Kierlighed er kun en
høi Grad af Taknemmelighed. Saalænge en Pige elsker
mig, elsker jeg hende igien, forandrer hun sig, saa op-
hører Forbindeligheden.

Capitainen.

Men dersom Baronesse Schønhelm gav Dem Af-
sæed — jeg sætter kun det Tilfælde — og De erholdt
denne Afsæed af mig.

Klingsberg.

At jeg skal være oprigtig i min Velsindelse, var
det uuelig! det vilde fortryde mig.

Capitainen.

Det synes Dem altsaa ikke troelig?

Klingsberg.

Nei, ligesaa lidt som min Fader igien kan blive
levende (sagte) Han er min Medbeiler og maaskee lyk-
kelig, men jeg vil pine ham for det.

Capitainen.

Behag at giennemlæse disse Papirer.

Klingsberg.

Er det maaskee Regimentslister, Herr Capitain?

Capitainen.

Nei, det er Regimentet selv, som i Paris stred
for Dem, og som nu uden al Naade bliver aftakket.

Klingsberg.

Tor jeg spørge, min metaphoriske Herr Capitain,
hvad De meener dermed?

Capitainen.

Læs, Herr Greve! Læs! det er Enbilliske Blade, som vil opdage Deres Skiebne. Bevæbn Dem, Herr Greve! med Standhaftighed.

Klingsberg.

Dersom det ikke er en falsk Haand som skiller mig ved min Formue, saa — (aabner Pafften) Hvad Dievlen! min Haand? A Madame la Baronne de Schönhelm — la Baronne de Schönhelm — la Baronne de Schönhelm (sagte i det han aabner et Brev). Aldrig har jeg skammer mig ved mit Navn, førend nu — det er for galt. Det fortjener jeg ikke af hende.

Capitainen.

Nu, Herr Greve! som intet i Verden kan gjøre fortredelig! Ha ha ha! stakkels Esker! — Balsamiske Læber, som han aldrig har rørt, assagde hans Dom — den blødeste Haand, som nogen Tid blev skabt af Rød og Blod, gav ham Afskæd — ulykkelige Coridon! hvis Breve man ikke engang agter værdige at glemmes! — hvad siger De dertil?

Klingsberg

(tvungen ligegyldig).

Man lader Hende vandre, hvorhen Hun vil.

Capitainen.

Deres Ligegyldighed er dievels tvungen. Ha ha ha!

Klingsberg.

Skulde jeg blive fortrydelig fordi et Fruentimmer har Luner? — Jeg har dog skrevet hende mange smukke Ting — ogsaa Vers? (vendende sig bort i det han seer paa en Billet.) Hvad er det? — Schönhelm — "Jeg har

har nyttet Leiligheden, at lade Dem sige ved Capitainen, at jeg boer paa det store Torv No. 30, og venter at see Dem hos mig i Aften, Schönhelm." (hoist) Ha ha ha! tusind Tak Herr Capitaine for Deres Uleilighed! Ha ha ha! (Vil gaae).

Capitainen.

Vie, Hr. Greve! jeg har ikkun forrettet det halve af mit Vrende.

Klingsberg.

Vist ikke, De har forrettet, hvad der var at forrette, ha ha ha!

Capitainen.

Bravo, Herr Greve! De veed temmelig vel at skule Deres Fortræd; thi jeg er overbevist om, at De er særdig at brikke, ha ha ha!

Klingsberg.

Ja, af Lutter, ha ha ha!

Capitainen.

De tvinger Dem. Ha ha ha!

Klingsberg.

J Sandhed ikke. Lutter Natur! Ha ha ha!

Capitainen.

Endnu et alvorligt Ord — De seer af disse tilbagestikkede Breve, at Hun for stedse frabeder sig Deres Besøgelse.

Klingsberg.

Det er meget tydelig, ha ha ha!

Capitainen.

Og da Hun har valgt mig til Overbringer —

Klingsberg.

Saa seer det for Deres Skyld —

Ringen.

Capitainen.

Det ikke, men —

Klingsberg.

O, Hun har handlet fortreffelig i at overdrage Dem denne Forretning; punktligere havde ingen kunnet forrette det.

Capitainen.

Fordi jeg ikke har aabnet Pakken?

Klingsberg.

Rigtig; thi der er saa et og andet deri, som De ikke maatte see. Ha ha ha!

Capitainen.

Derfor Deres Munterhed ikke er forstilt, saa er De i Sandhed en lykkelig Mand, at kunne sætte sig ud over deslige Ting. Lev vel! jeg vil gjøre en lille Tour.

Klingsberg.

Og beklage mig?

Capitainen.

Og beklage ethvert Menneske, som plages af en Lidenstid.

(Gaaer).

Sextende Optrin.

Grev Klingsberg.

Og jeg kunde af mit ganske Hierte beklage en brav Officer, som holdes for Nar af et Fruentimmer. — Naar jeg ret undersøger mig selv, saa er denne Indbydelse fra Baronessen — hvor smigrende den endogsaa er — mig ikke engang beleilig — den lille Henriette løber

løber mig om i Hovedet, og jeg frygter for — ogsaa i Hjertet. Desuagtet vil jeg dog ikke afflaae Baronessens Indbydelse — Ah! det vilde være contre le bon ton.

Syttende Optrin.

Grev Klingsberg. Louis v. Holm.

Klingsberg.

Det er vel, at De kommer.

Louis.

Nu, har De seet Pigen?

Klingsberg.

Ja, det forstaaer sig, og jeg er bange alt for meget. Men Pokker kan blive flog paa den Pige! Hun har holdt mig i saadan en Uresfrygt, som jeg til dette Dieblik ikke begriber. Den cara Mama er aldeles paa min Side, men Pigen er en lille Dievel.

Louis.

Nu, hvorledes er det egentlig gaaet?

Klingsberg.

Paa min Vre, jeg var saa beskedet som mueligt; desuagtet raadte hun mig at lære bedre Sæder, gik bort, og lukkede sig inde, i et Sideværelse.

Louis.

Og De gik ikke bag efter?

Klingsberg.

Gaae bag efter? Hun slog Døren i Laas, siger jeg Dem jo.

Louis.

Ei, hvor De er uerfaren! —

Klings-

Klingsberg.

Men —

Louis.

Hun tog altsaa ingen Penge?

Klingsberg.

Jeg havde kun 30 Ducater, og jeg skammede mig ved at hyde hende dem, da jeg saae, hun havde et Par brillante Ørenringe. Jeg fikkede min Tiener efter 100 Ducater, men Pigen gif bort, inden han kom tilbage. Desuden gad jeg gierne indgaae et længere Engagement med Pigen.

Louis.

Hum! hm! Brillante Ørenringe — Maaskee er der nogen kommen Dem i Forkiøbet; men det gier ikke; man vil ikke heller afvise Dem, naar De bærer Dem ret ad.

Klingsberg.

Og hvorledes da?

Louis.

De er for undseelig; styrk Deres Mod med et Par Boutellier Bourgogne; kast 100 Ducater paa Bordet, og man vil ikke mere løbe bort. Søg for alting at blive allene med Pigen.

Klingsberg.

Ven! — jeg kan ikke aldeles følge Deres Raad. Jeg er en meget maadelig Dranker, og gider ikke sæt mig i Klasse med de Umælende.

Louis.

Gaa tvivler jeg paa et godt Udfald; thi De er virkelig for frygtsom.

Klingsberg.

Klingsberg.

For frygtssom? Den Vebreidelse har endnu ingen gjort mig — Veed De hvad? jeg vil stille mig fuld an.

Louis.

Et herligt Indfald! Vi behøve ikke Skinnen af Vinen, men dens Virkning.

Klingsberg.

Nu, jeg vil see hvad jeg kan gjøre. Kun Skade at jeg i Dag neppe faaer Tid.

Louis.

Hvorfor ikke?

Klingsberg.

Jeg er bestilt hen til Baronesse Schönhelm.

Louis (iorsærdet).

Til Schönhelm?

Klingsberg.

Ha ha ha! Og paa den besynderligste Maade — Jeg har ikke taget Feil, Capitainen er min Medbeiler.

Louis.

Virkelig?

Klingsberg.

For at skade mig, har han fortalt Baronessen vores Samtale i Morges; men han er falden i den Grav, han gravede for mig. Med en Seiertvinders Anstand og Tone bragde han mig alle de Breve tilbage, som jeg i Paris skrev Baronessen til.

Louis.

Og han er falden i Graven?

Klingsberg.

Ja; thi blandt disse Breve, laae en Billet fra Baronessen, i hvilken hun bestilte mig til sig endnu i Dag.

Louis.

Louis.

Til hvad Tid?

Klingsberg.

Det siger jeg ikke, man maae være besejeden.

Attende Optrin.

De Forrige. En Opvarter.

Opvarteren.

Der er anrettet, naar Herr Greven befaler —

Klingsberg.

Nu kommer jeg.

(Opvarteren gaaer).

Louis.

De har ikke spist endnu?

Klingsberg.

Naar har jeg havt Tid dertil. Kom ind med.

Louis.

Jeg skal strax komme efter.

Klingsberg.

Vi sees altsaa.

(Gaaer ind).

Tittende Optrin.

Louis von Holm.

En allerkiereſte Opdagelſe! Klingsberg ſkulde være den lykkelige Elſker — Hvad betyder altsaa min Indbydelse til Kl. 7? Det kan Pokker blive klog paa! — Skulde jeg have taget ſaa meget Feil af Baronessen, og ſkulde denne ſkindybdige Dame endnu være mere end en Coquette? Nu, det ſaar jeg at vide endnu i Dag.

Kunde

Kunde jeg kun afværge, at Greven slet ikke kom derhen! — der er Capitainen — Ved Himlen! det gaaer an. Jeg vil aabenbare ham Grevens Indbydelse. Jeg kiender Capitainen; med det Gode gaaer det ikke af, og den der bliver tilbage maae tage Flugten. — Da Vren forbinder disse Folk til at agere Narrer og at brække Halsen paa hinanden; hvorfor skulde jeg da ikke af Nødvendighed paatage mig Spitsbuberollen.

Tyvende Optrin.

Louis von Holm. Capitainen.

Louis.

Kom, kiere Hr. Capitain, jeg har vigtige Ting at fortælle Dem. De er bedraget, skammelig bedraget — Men lover De mig at tie?

Capitainen.

Jeg lover intet forud.

Louis.

Siig blot, at De har hørt det i Forbigaaende.

Capitainen.

Hvad da? — Hvad da?

Louis.

Jeg burde ikke sige Dem et Ord; men Grevens haanlige Latier ærgrer mig.

Capitainen.

Til Sagen!

Louis.

De har bragt ham Schønhelms Breve!

Capitainen.

Ja.

Louis.

Louis.

Blandt disse Breve var en Billet fra Baronesse Schönhelm, ved hvilken hun har bestilt ham til sig i Aften.

Capitainen

(stamper med Foden).

Nu forstaaer jeg hans Latter. Hvor er Greven?

Louis.

Der inde; han spiser.

Capitainen (vil affied).

Louis.

De vil dog ikke nyde Klamerie?

Capitainen.

Lad mig være!

Louis.

Vist ikke, det gjør Opsigt.

Capitainen.

Saa kald ham ud.

Louis.

Med den Betingelse, at De ikke nævner mig.

Capitainen.

Det lover jeg Dem.

Louis.

Got, han skal strax være her. (affiedes) Det gaaer
herligt. (Gaaer).

Et og tyvende Optrin.

Capitaine Selting

(sefter at han nogle Gange er gaaet frem og tilbage i
Strid med sig selv).

Hvor svag Fornuften er i Strid med Kierlighed!
denne kække Fornuft, som fordrifter sig at udgranske
Almag-

Almagtens Værk, underkaster sig endda vores elendigste
Lidenskaber. Jeg tør ikke elske, og elsker. Jeg har
fornærmet, og vil ikke fornærmes igien. — Jeg tilgier
Baronessen; jeg fortæner denne Ydmygelse — Men
Grevens Spotlatter. — Hun har formodet at jeg
vilde aabne Brevene — saaledes maae det være. Hun
havde aldrig skrevet det dersom det skulde komme i hans
Hænder; men det er nu kommen der og jeg er beskiæm-
met ved hans Spot — Han kommer.

To og tyvende Optrin.

Capitainen. Grev Klingsberg.

Klingsberg.

Hvad Dievlen gaar af Dem Herr Capitain, at
De lader mig saa uilfærdig kalde fra Bordet?

Capitainen.

De har fornærmet mig; jeg fordrer Erstatning.
Følg mig!

Klingsberg.

Er det Alvor?

Capitainen.

Det skal jeg snart overtyde Dem om. Følg mig!

Klingsberg.

Naar jeg har asspist; thi jeg er først færdig med
Suppen.

(Vil gaae.)

Capitainen.

Ikke af Stedet, Hr. Greve! De maae følge mig.

Klingsberg.

Maae? — det Ord er mig noget fremmed. De
vil altsaa absolut duellere?

D

Capit-

Capitainen.

Saa lader det.

Klingsberg.

Jeg vil bevise Dem den Tieneste.

Capitainen.

Saa kom!

Klingsberg.

Men Ganden tage mig, hvis jeg trækker, sørend jeg veed, om det lønner Umagen, at jeg forsømmer mit Maaltid.

Capitainen.

Blandt Folk af vores Lige kommer Forklaringen Tids nok.

Klingsberg.

Om Forladelse! I Duell-Begivenheder, finder jeg, at vi to ikke ere Folk af et Slags — Det kan umueligt falde Dem saa tungt at forlade Verden, som mig. De har tabt Deres Formue, og jeg har 15000 Rigsdaler aarlig Indkomster.

Capitainen.

Er det en Cavaliers Sprog?

Klingsberg.

Ja, en rigtig Cavaliers. I øvrigt har jeg oasaa alle en fattig Cavaliers Egenstaber. Jeg kan dandse, ride, synge, fegte, skyde, forstaae allehaande Sprog — Eller bliver jeg en bedre Cavalier, om jeg jagede Dem Kaarden igiennem Livet?

Capitainen

(med Haanden paa Kaarden).

Herr Greve! Sæt Spøg tilside, eller jeg for-
glemmer, hvor vi ere.

Klings-

Klingsberg (alvorlig).

Hr. Capitain! Jeg er saa alvorlig, at jeg ikke vil forglemme det — Hvad angaaer Sagen?

Capitainen.

Et Fruentimmer.

Klingsberg.

Tag hende.

Capitainen.

Dermed er det ikke nok — min Ære er indviklet —

Klingsberg.

Med Fruentimmeret? — Tag den tilbage saasnart De kan. En Mand's Ære er ikke vel forvaret i et høert Fruentimmers Hænder.

Capitainen.

Herr Greve! driv mig ikke videre!

Klingsberg.

Gaaſte alvorlig, Herr Capitain — Sagen angaaer, efter al Anſeende, Schönhelm?

Capitainen (tvivlraadig).

Det er ikke min Naade, at nævne et Fruentimmer, for hvis Skyld jeg indlader mig i en Æresſag.

Klingsberg.

Men det er ikke heller min Skik at ſlaaes for et Fruentimmer, ſom maaskee boer i Maanen.

Capitainen.

Nu ja, det angaaer Schönhelm — Jeg hørte for Deres Samtale med Holm. —

Klingsberg.

De? — Og De er den Mand, ſom ikke ſtrax var traadt frem, for at gjøre det, De nu har i Sindet? Holm er et ſlet Menneſke, at han —

Capitainen.

Til Sagen; jeg vil vide, om jeg har bragt Dem en Billet fra Schönhelm?

Klingsberg.

Og jeg vil sige Dem det, dersom De vil love mig at være roelig. Paa min Vre! jeg er hellere Deres Ven end Deres Fiende! og det sandelig ikke af Frygt, men af Hviagtelse.

Capitainen (Opsparende).

Hgtelse? — og Deres Spot, Deres Latter —

Klingsberg.

Hvortil det opsparende Væsen? — Lad os undersøge Sagen med koldt Blod. De har vildet skade mig hos Schönhelm, i det De, efter al Sandsynlighed, har igien fortalt hende min Samtale i Morges. De bringer mig mine Breve med en Mine — akkurat saaledes maae Cæsar have seet ud, da han holdt sit første Triumph-Indtog i Rom. — Blandt disse Breve var en Indbydelse til mig; det er et tydeligt Beviis paa, at jeg er hende kær; at man opofrer Dem — og jeg skulde ikke lee? — sæt Dem i mit Sted!

Capitainen.

De er Grev Klingsberg, som leer over alle Ting; hvor meget mere ikke over en indbildt Seier. Men, saa vis som jeg er paa, at Baronessen vilde bestemme mig; saa vist som jeg har fortient denne Bestemmelse, som maaskee dog ikke skulde have gaaet saavidt — saa vis er jeg paa, at De ikke er den Mand, som besidder hendes Hjerte.

Klings-

Klingsberg.

Kiere Herr Capitain! Egenkierlighed er en fortræffelig Advocat — Saa meget som jeg agter Dem, og er overtydet om Deres Fortienester; saa vist er det, at De ikke duer for vore Modens Damer. Lad os gaae hen til hende; og De skal paa Stedet erkiende, hvem af os To der gielder meest hos hende — Tal De om de Saar, som De fik i Feldten; jeg taler om de Saar, Baronessens Dine har givet mig. Handel De beskedten og ømt; jeg forliebt og ubesindig. See De skolt ned paa mig, imidlertid skotter jeg til Baronessen. Suk De; jeg synger. Tal De om Trofskab og Bestandighed; imidlertid dandser jeg en Menuet. Og dersom hun ikke gier mig Fortrinnet, saa var min Dandssemester en Erh. Slubbet.

Capitainen.

Sig mig dog, hvorledes man skal bære sig ad, for at faae et alvorligt Svar af Dem?

Klingsberg.

Man maane give mig Tid — Naar jeg siger, at jeg staaer mig bedre hos hende, end De, saa følger endnu ikke deraf, at jeg har erholdt Gunstbeviisninger af hende —

Capitainen.

Men de balsamiske Læber —

Klingsberg.

Façon de parler — andet ikke. I Paris har jeg mangan Gang ønsket hendes Sædelighed Vokker i Vold. Men Willetten beviser mig, at hun nu gier bedre Riob.

Vilde jeg aldeles lade falde et Ord om Ægteskab —
hvor snart skulde den Knipske være i mine Arme!

Capitainen. —

Det tvivler jeg paa.

Klingsberg.

Fordi De ikke kender Fruentimmerne.

Capitainen.

De ikke heller — alle.

Klingsberg.

Der gives kun en Undtagelse hos Kønnet, og
hun lever ikke mere — Penelope.

Capitainen

(trækker paa Skuldrene).

Klingsberg.

Med den Betingelse, at De ikke forraader mig,
vædder jeg 1000 Dukater paa, at hun i Morgen bær-
rer en Ring af mig.

Capitainen.

Jeg har ingen 1000de Dukater at vædde bort;
men er det Dem om en ærlig Karls Nøielighed at gjøre,
saa bring det dertil, og jeg er helbredet.

Klingsberg.

Hiertelig gierne! — det maatte gaae til med Fan-
dens Konster, om Ægteskabs Andrag ikke gjorde hende
spagfærdig.

Capitainen

(Som om der faldt ham noget ind, tager en Ring
frem i et Gølteral).

Tilgiv min Mistillid, Herr Greve! for at saae
Leilighed til at lee, kunde De let udgive den første
den beste Ring af Baronessens, for Deres — Denne
Ring

Ring ønskede jeg, at see paa Schønhelms Fingre for at være vis derpaa.

(Gier ham Ringen).

Klingsberg.

Destobedre, saa koster den mig intet (stikker den ved sig) Og nu Adieu! kiære Kapitain! De har forstyret mig i mit Maaltid, og jeg er glubsk sulten — Glæde Schønhelm af Deres Tanker; saa brav en Officer maae ikke være til Spot for Fruentimmer.

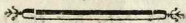
(Gaaer).

Tre og tyvende Optrin.

Capitaine Selting.

Klokken 7 skal jeg besøge hende! (sejrtænkende) Nei, jeg vil ikke igien see hende, førend jeg har talt med Greven — Skal jeg retfærdiggjøre mig mod et Fruentimmer, som maaskee ikke er min Agtelse værd? — Næsten ønsker jeg det! — — Desto lettere kan jeg trøste mig over dens Tab, som jeg holdt for den eneste; og som maaskee er slet ikke bedre end denne.

(Gaaer).

Fierde Optog.

Baronesse Schönhelms Bærelse.

Første Optrin.

Baronessen. Frue v. Darring.

Baronessen.

Nei, bedste Veninde! min Beslutning er uigien-
faldelig — jeg reiser i Morgen. Kan De være tient
med roelige Dage, med at være langt borte fra Ver-
dens Støi, saa følg med mig: hvad jeg har, vil jeg
redelig deele med Dem.

Darring.

Fortræffelige Kone! Deres Godhed bestiimmer mig
— Jeg skulde tage imod Deres Edelmødighed, der-
som jeg ikke først maatte oppebie Udsalget af en vis
Sag.

Baronessen.

Saa kom efter, De veed, hvor De kan finde mig! —
Lad mig ikke glemme det, her er Qvitteringen for de
betalte Drenringe; de ere fra Deres Paatrøende Herr
von Holm.

Darring.

Desmindre behøves en Qvittering.

Baronessen.

Man kan ikke vide det.

Dar=

Darring.

Skal Karsagen til Deres Reise ogsaa blive en Hemmelighed for mig?

Baronessen.

Nei — Jeg sagde Dem i Morges, at jeg havde søgt Noelighed i Udspredelse: og oprigtig! det har moeret mig i nogle Aar, at see en Hoben Daarer sværme omkring mig, som anvendte alle Forsførelsens Konster, og tilsidst saae sig bedragne. Jeg skammer mig derved, og føler nu hvor ubetydelig, hvor daarlig denne Tidsfordriv var; fordi jeg derved har fristet nogle til Uforskammanhed.

Darring.

Er der da ikke een blandt disse Tilbedere, som er Deres Haand og Hjerter værdig?

Baronessen.

I Fald jeg ogsaa kunde giøre mig igien? — Nei.

Darring.

De kan ikke giøre Dem igien? Baron Schønhelm er jo død?

Baronessen.

Og førend jeg blev fød.

Darring.

De spørger.

Baronessen.

Nei — det vil endnu falde Dem mere utroelig, naar jeg sværger Dem til, at jeg ikke vilde kunne kiende min Mand, om han stod for mine Dine.

Darring.

Det er ubegribeligt.

Baronessen.

Jeg kiendte ham kun i 24 Timer.

Darring.

Du forstaaer jeg — saa døde han?

Baronessen.

Saa rømmede han, den Nedrige! havde nær taget Livet af mig, og brædde min gode Onkel i Graven.

Darring.

Stakkels Kone! — O nu holder jeg ikke op, førend De aabenbarer mig Alting.

Baronessen.

Saa hør en af de besynderligste Hændelser i det menneskelige Liv — Mit Familienavn er Lindhold; jeg blev opdraget hos min Onkel paa hans Gods. Det var en fortreffelig Mand! men Ak! men tillige ogsaa en Mand af besynderlig Original:Lune. Ethvert aabent Ansigt erholdt hans Vensteb; ethvert første Indtryk blev fast i hans Siel; han kiendte ikke til Bedragerie; thi han var endnu aldrig bleven ført bag Lyset. Just denne hans Hjertes Godhed har gjort mig ulykkelig — De kan slutte sig fra hans Karakter til min Opdragelse. Naar jeg undtager mine Lærere, kiendte jeg ingen Mandspersoner. Mine Dage tilbragde jeg med at gjøre vel imod vores Bønder, og ved mine Øvelser, indtil jeg havde naaet mit 16 Aar. Min Onkel reiste paa denne Tid usædvanlig tit til Hamborg — endelig tog han mig med, førte mig under Latter og Spøg paa Promonaden, viste mig en ung Herre, som kun desto værre behagede mig alt for vel! Efter min Forkla-

ring

ring løb han hen til ham, talte nogle Ord, satte sig med mig i Bognen og førte tilbage til sit Gods.

Darring.

Sandelig et besynderligt Lune!

Baronessen.

Det koster mig mit Livs Lyksalighed. Paa Hjemveien fortalte han mig, at han allerede i nogen Tid kiendte Baron Telsing, saa heed den Forræder — at han var et Menneske af den bedste Karakter og Hjerter; men fattig, at han for hans Fattigdoms Skyld havde bestemt ham for mig, eftersom ikke allene Tilbøielighed, men endog Taknemmelighed vilde lade ham blive sine Pligter troe; at han derfor havde foranstaltet denne Sammenkomst saaledes, fordi Telsing vægrede sig ved at komme paa vores Gods — Med et Ord — i 14 Dage blev alting gjort i Stand til Brylluppet, uden at jeg i den Tid saa min Brudgom — Han kom, vi bleve viet den samme Dag, og Dagen efter forsvandt han.

Darring.

Gode Gud.

Baronessen.

Min stakkels Onkel fik et Slag og døde; og jeg laae ogsaa uden alt Haab. Da jeg var kommet mig igien, var jeg en rig Arving, men Adelighed og Tilfredshed var borte. Jeg gjorde Alting i Penge, og søgte den Forræder, som jeg ligesaa meget elsker som hader, i alle Lande; men forgieves — hans Navn var opdigtet.

Darring.

Hvad i al Verden kunde bringe den Mand til saaledes at forlade Dem?

Bar-

Baronessen.

Formodentlig var det en Bøllystig af høi Rang og stor Formue. Hans foregivne Fattigdom erhvervede ham min Onkels Venskab, uden Egtteskab torde han ikke haabe noget, han opnaaede sit Diemeed og forsvandt.

Darring.

Afskyeligt — Men hvorfor antog De Navnet Schenhelm?

Baronessen.

Maatte jeg ikke have et Navn, jeg, som hverken er Frøken, Kone eller Enke. Navnet Felsing var mig en Afskye, derfor tog jeg en Mands Navn, som var den sidste af sit Huus, og havde levet ubekiendt. Nu veed De mit Livs sorgelige Historie. Døm De nu, om jeg, som saa grusom er bleven ført bag Lyset; som kun fandt Bedragere, Narre eller Døsmere blandt Mandsfolkene, om jeg ikke bør søge det eneste overblevne Midel til Noelighed — Eensomhed!

Darring.

Kun endnu nogle saa Dages Opsættelse. —

Baronessen.

Hvorfor?

Darring.

For min Datters Skyld. Der har tilbudt sig et fortreffeligt Partie for hende; hun trænger til Deres Raad.

Baronessen.

Hun har en søn Moder. Hvad er det for et Partie?

Dar

Darring.

Grev Klingsberg.

Baronessen.

Klingsberg? — min gode Darring, det er just en af mine uforskammede Tilbedere, som jeg i Dag vil bestaae og ydmyge.

Darring.

Umueligt! — Er der maaskee ro af det Navn?

Baronessen.

Jkke saa vidt jeg veed — naar er De bleven kiendt med ham?

Darring.

I Dag.

Baronessen.

Og ved hvem?

Darring.

Ved min Cousin.

Baronessen.

Ved ham? — besynderligt! — Jeg maae ved denne Leilighed sige Dem, at Henriettes Had til ham er kun alt for vel grundet. Han er en Hykler og Bagvasker af første Klasse; men til Lykke for hans Bekiendtere, ligesaa dum som ondskabsfuld.

Andet Optrin.

De Forrige. Mariane.

Mariane.

Deres Naade, Grev Klingsberg —

Baronessen.

Nu maae jeg bede Dem, at forlade mig, nu begynder Skuespillet — Giv nu Agt, om det er den samme,

samme, saa vil jeg udforske hans Sindelag mod Henriette. (til Mariane) Lad ham komme

(Mariane gaaer).

Darring.

Skulde jeg ogsaa have taaget Feil af den Mand.

Baronessen.

Han har mange Fortjenester; men en Petit Maître, paa hans Alder lover at blive en Mand efter Moden, og da Vee Deres gode Henriette!

Tredie Optrin.

De Forrige. Klingsberg:

Klingsberg

(ilende til Baronessen).

Endelig, min smukke Baronesse, seer jeg Dem iagen! Lad mig for denne Lykke (bliver Fru Darring vaer) Hvad Dievlen! — jeg tager dog ikke Feil? — Nei, sandelig gjør jeg ikke (meget forundret) Vdmuyge Tiener!

Darring.

Undrer De Dem over, at finde mig her? Lev vel, Herr Greve! Jeg vil fortælle min Datter, at jeg har forladt Dem i et behagelig Selskab. (siger noget sagte til Baronessen og gaaer, Baronessen ledsager hende til Døren.)

Fierde Optrin.

Baronessen. Grev Klingsberg.

Klingsberg (sagte).

Ei, ei, min knipske Baronesse, er De kiendt med den Kone — og saa nøie? — Nu veed jeg hvorledes jeg er faren.

Bar.

Baronessen (sætter sig).

Sæt Dem, Herr Greve! — Jeg maae udbede mig Oplysning om adskillige Ting.

Klingsberg.

Jeg ogsaa, min smukke Baronesse. Jeg vil dog, om jeg blev saa bestyrtet den første Gang jeg saae Deres Skønhed, som nu, da jeg finder denne Kone hos Dem.

Baronessen.

Det troer jeg.

Klingsberg.

Hvor vel hun ogsaa forklæder sig, kan man dog let kiende hende igjen.

Baronessen.

Og naar man kiender hende?

Klingsberg.

Saa — men lad den gamle Mama fare.

Baronessen.

Til siden, jeg maae først tale med Dem om mig selv.

Klingsberg.

Jeg er jo ogsaa allene kommen her for det samme, min himmelske Baronesse.

Baronessen.

Hvorved gav jeg Dem Veilighed, Herr Greve! til at rose Dem af nogen Slags Fortroelighed med mig?

Klingsberg.

Jeg har en prophetisk Aand, Deres Naade, jeg saae ind i det Tilkommende, og gav det ud for det Nærværende.

Baronessen.

Baronessen.

Alvorlig, om jeg tør bede.

Klingsberg.

Saa alvorlig som mueligt. Jeg er tilfulde overbevist om, at De er feed af Deres Knipskhed og vil giengielde Kierlighed med Kierlighed.

Baronessen.

De er en ufordragelig Gief!

Klingsberg.

Fordi jeg efterkommer Deres Befaling, og indfinder mig til den herligste Rendezvous?

Baronessen.

Jeg har ladet Dem komme til mig, for at sætte Dem til Rette for de ubestødne Udtrykke, som De i Dag yttrede paa Promenaden.

Klingsberg.

Det troe, hvem der vil. Og i øvrigt — hvad har jeg sagt? at Deres Læber ere balsamiske? — overbevist mig om det Modsatte, om De kan. Jeg er endog sikker paa, at smage dem endnu i Dag.

Baronessen.

Virkelig?

Klingsberg.

Saa sandt, som jeg elsker Dem.

Femte Optrin.

De Forrige. Mariane.

Mariane

(Sagte til Baronessen).

Baronessen.

Herr Greve! jeg maae bede Dem at gaae et Dieblie Ind i dette Kabinet.

Klings-

Klingsberg.

Allene?

Baronessen.

Jeg faaer Besøgelse.

Klingsberg.

Og jeg skulde gjøre Plads? Nei, min Naadigste!
det gjør jeg ikke.

Baronessen.

Det er Fruentimmer.

Klingsberg.

Desto før bliver jeg for at forkorte Besøgelsen;
thi naar Damerne engang komme i Snak —

Baronessen.

Siden er den hele Aften Deres.

Klingsberg.

Ei, jeg vil nyde den fra nu af. De skal have
Deres Glæde af, hvor hastig jeg skal skaffe Damerne
bort.

Baronessen.

Enten gaaer De paa Dieblikket ind i et andet
Værelse, eller forlader mit Huus, uden Haab nogen
Tid at see mig mere.

Klingsberg (skaer op).

Saa alvorlig? — Nu godt, jeg gaaer; men med
een Betingelse.

Baronessen.

Nu?

Klingsberg

(tager Futteralet med Ringen ud afommen).

At De modtager denne Galanterie af mig, og bær
rer den i Morgen.

Baronessen.

De understaaer Dem? —

Klingsberg

(sætter sig igien).

Seg flytter ellers ikke en Fod ud af Bærelset.

Baronessen (sagte).

Hvad skal jeg begynde med den Nar! (høit) Got, jeg tager den (han gier hende Ringen med Futteralet) Men gaae nu!

Klingsberg

(knyser hendes Haand, og staaer op).

De vil dog snart afforte Besøgelsen?

Baronessen.

Meget snart.

Mariane.

Kom kun, Høivelbaarne Herr Greve!

Klingsberg.

Er det virkelig Fruentimmer-Besøgelse?

Baronessen.

Kan De tvivle?

Klingsberg (sagte).

Meget stærk.

Baronessen.

Gaae! gaae!

Mariane

(trækker ham bort).

Kom! kom!

Klingsberg.

Man voldfører mig! man voldfører mig!

(Gaaer med Mariane).

Giet.

Siette Optrin.

Baronessen. Siden Frands.

Baronessen

(Lægger Ringen paa Bordet, og ringer).

Saa usædelig var han dog aldrig i Paris.

Frands.

Deres Naade.

Baronessen.

Gjør nu, hvad der er Jer befaleet.

(Gaaer).

Syvende Optrin.

Mariane. Frands og Betientere.

Frands

(Kalder paa endnu tvende Tienere, som hjælper ham at trække Gardinerne for).

Mariane

(Kommer ud af Kabinettet).

Sagte og hastig.

(Hun gaaer ud af Hoveddøren; alting maae gaae yderst gesvindt — Theatret formørkes lit efter lit, Betienterne følge efter Baronessen).

Ottende Optrin.

Herr von Holm. Mariane med 2de Lys.

Holm.

Que diable! Hvorfor er Værelset saa mørk? det er jo endnu lys Dag paa Gaden.

Mariane.

Kun sagte, Deres Velbaarenhed, meget sagte!

P 2

Holm.

Holm.

Ikke et Handedbræt skal slippe ud af mig, og skulde jeg ogsaa quæles.

Mariane

(Sætter en Stool til ham).

Sæt Dem i dette Hjørne, og lad ikke Tiden falde Dem lang.

(Tager Lysene og vil gaae).

Holm.

Hvorfor tager Hun Lysene bort?

Mariane.

Efter Befaling.

Holm.

Jeg forstaaer — Ah que je suis heureux! — Tiens mon Enfant, prens cela!

(Gier hende en Bors).

Mariane.

Underdanig Tak velbaarne Herre! Men for alting stille.
(Hun gaaer med Lysene igiennem Hoveddøren).

Niende Optrin.

Herr von Holm.

(Sætter sig og efter en liden Pause, i hvilken han uroelig har seet sig omkring og lydet efter).

Jeg fryser! — det er dog lidt rædsom at være saaledes i Mørke — og naar man oven i Kjøbet ikke er paa gode Veie — (Det gøser i ham) Puh! — Gud hielp mig, der staaer nogen! — Nei, det er Skyggen igiennem Vinduet (Efter en Pause begynder han uvilkaarlig at sange). St! Nær havde jeg glemt mig selv — Puh! jeg er stiv og kold som Is — Sid jeg dog var hiem-
me! —

me! — hvad er det? — Noget rører sig. — Man kommer! — Puh!

Tiende Optrin.

Holm. Mariane. Louis von Holm.

Mariane (sagte).

Følg kun mig, gode Herre!

Louis

(skoder sig paa en Stool).

Mariane.

Stod Dem ikke!

Louis.

Hvorfor er Bærelset giort mørk?

Mariane.

Det maae De selv besvare. Mig synes, at denne Omstændighed skulde ikke være Dem ubehagelig.

Louis.

O mit gode Barn! Kun de onde søge Mørket, derimod —

Mariane.

O giem det Sprog til Deres Onkel; her er det ilde anbragt.

Holm (sagte).

Que Diable! min Fætter!

Louis.

De har Ret, Gomsfrue Mariane.

Mariane.

Veed De vel at Deres Onkel er farlig? at min Baronesse ikke veed hvem af dem hun skal give Forærinnet?

Louis.

Louis.

Er det mueligt? Min Onkel, den Bonde! —

Mariane.

Sm! den Bonde er rigtig, og altsaa —

Louis.

Jomfrue Mariane, dersom hendes Baronesses gode Navn og Rygte ligger hende paa Hjertet; dersom hun vil bevare hende for et betydeligt Pengetab, saa advar hende for denne Mand.

Mariane.

For Deres Onkel?

Louis.

Han taler meget ilde om hende; roser sig af forskrækkelige Ting; og da han besørger hendes Penge- sager, saa vil han vist snyde hende for en anseelig Summa.

Mariane.

Det er ikke mueligt.

Louis.

O, det er et Menneske uden Troe og Love — Han kom her til Staden i de ufsleste Omstændigheder; min Fader var en godherttet Mand, og satte sig i Gield for at hielpe denne ugle Broder. Han blev Mægler for Nagerkarlene, og lidt efter lidt fortiente han saa meget, at han trak denne affyelige Handel alene til sig. Lykken strømmede ind paa ham, og han fortiente utroelige Summer. I Stedet for at lade min Fader tage Deel i sin Lykke, godtgjorde han ham ikke engang hans Laan. Ved de nederdrægtigste Kunstgreb og den fiendigste Gierlighed er han bleven saa rigtig; og nu bliver den gamle Mand en Odeland og forsømmer sine Forretninger; fortærer

maa:

maaskee endnu inden han dør, en Formue, som egentlig tilhører mig.

Mariane.

Ah! dersom han dog kunde høre Dem!

Louis.

De vilde komme mig ilde til Pas.

Mariane.

Eller om nogen fortalte ham alt dette igien!

Louis.

Det maae gierne skee. Han vilde ikke engang troe det, om hans Skriftestader fortalte ham det, saa meget er han overtydet om hans Fatters Fromhed og Kierlighed — Men, min Engel, Tiden forløber.

Mariane.

De har Ret; nu er alting skeet, hvad der skal skee, nu vil jeg melde Dem (Hun fører ham hen i Hjørnet lige for Holm). Hold Dem nu ganske stille, paa det De ikke skal blive bemærket af Tjenerne.

(Gaaer ind i Kabinettet, hvor Greven er).

Ellevte Optrin.

Don Holm. Louis Holm.

Holm (agte).

Wie kun, Spitsbube! det skal du betale mig!

Louis (sagte).

Jeg haaber, at min Ufskilbring nok skal skaffe min Onkel bort herfra.

Holm (sagte).

Baronessen holder mig for Nar, det er reent. Gud give jeg kun var herfra med Wen; thi jeg be-

fruater endnu værre Optrin — Maaſkee jeg kan finde Udgangen.

(Gaaer omkring og ſoler ſig for).

Louis (ſagte).

Jeg tykkes jeg hører noget.

Holm (ſagte).

Kunde jeg kun uden at giøre Støi ſtaa Hovedet i Stykker paa den Skurk!

(Liſter ſig videre frem).

Louis (halv høit).

Hvem er der?

Holm

(ſtaaer ſtille og holder ſit Veir).

Louis (ſagte).

Det er intet, jeg har taget Feil.

(Holm liſter ſig videre).

Løste Optrin.

De Forrige. Grev Klingsberg. Mariane.

Mariane

(fører ham ind; ſiger ſagte)

Søg Deres Lykke, men tyſt.

(Hun liſter ſig til Baronessens Værelſer).

Louis (ſagte).

Jeg hører atter noget.

Holm (ſagte).

Jeg kan ikke finde den forbandede Dør.

Klingsberg

(gaaer omkring, ſøende ſig for).

Hvor er da min Lykke! (kommer til den gamle Holm og griber hans Haand) Ak! min himmeſke Baronesse!

Holm

Holm

(i den Tanke det er hans Fætter, staaer efter ham).
Wie du fordsømte himmelske Skurk.

Louis.

Min Onkel? jeg er forloren!

Klingsberg

(trækker Kaarden).

Død og Dievlen! hvem er der?

Holm.

En Fremmed! Himlen staae mig bi.

Klingsberg.

Svar! hvad for en Skurk understaaer sig at staae
efter mig?

Louis (sagte).

Det er Klingsberg! —

Holm

(undviger Blikke og sagte fra Klingsberg).

Klingsberg

(søgende, nærmer sig til den unge Holm).

Svar! eller du er dødsens.

Louis

(halv høit).

Klingsberg.

Klingsberg

(siger ham et Øreflgen).

Hvem er du?

Louis (halv høit).

O Bee! — Louis von Holm.

Klingsberg.

Og De har understaaet sig? —

Louis

(halv høit).

Vist ikke, her er endnu nogen — Gud veed hvad
det er for en Karl!

Klingsberg

(løger efter ham).

Den skal Fanden tage!

Holm.

Hielp! Mord! Hielp!

(Ved disse Ord befinder han sig ved den Dør hvor Baronessen kommer ud. Louis er ved Kabinets Døren hvor Greven var inde, og Klingsberg midt paa Skuepladsen).

Trettende Optrin.

De Forrige. Baronessen. Mariane og Betientere (med Lys, som de sætte paa Bordet).

Baronessen

(efter et lidet Ophold).

Nu, mine Herrer! er De tilfreds med Deres Nævnens?

Holm.

Jeg veed ikke, naadige Frue, hvormed jeg har fortient —

Baronessen.

At jeg har omgaaes Dem med saa megen Skaanfæl? Rigtig, min Herre! De har fortient en langt forligneligere Nævnelse. (Klingsberg kaster sig i en Stool og leer af alle Kræfter) Hvad kunde forlede Dem til den Galskab at gjøre en Rone af min Stand flige fornødrende Forslag? — Vær De min Herre! at der Trods Deres Formue endnu stedse er en stor Afstand imellem Dem og Adelen; at ligbt Adelen ingen Fortrin gier; at den, for at blive agtet af os, maae være Belønning for berømmelige Handlinger for Fædrelandet; Belønning for sande Fortienester. Veskedenhed aabner vore Døre for Folk af Deres Lige; Uforskammenhed sætter Dem

Dem i Klasse med Pøbelen. Tak mig i øvrigt, at De har lært at kiende Deres fortreffelige Fætter, og befrie mig strax fra den Ære af Deres Nærværelse.

Holm (forvirret).

Jeg — jeg — Ah Coquin! tu me le payera.
(Løber bort.)

Louis.

Naadige Frue! De har gjort mig ullykkelig!

Baronessen.

Kunns fattig, troer jeg; og Fattigdom for en Hykler, en Ondskabssuld, som De, er Leilighed til Bedring. Tak skee Himmelen, at den ikke gav Dem Forstand nok, til at understøtte Deres Ondskab, som neppe kan gaae videre. Sætte Klif paa sine nærmeste Naargrendes Ære; gjøre en Mand foragtelig, som trods sine Daarligheder, dog fører sig op mod Dem som den kjerligste Fader! — Gaae, min Herre! blandt alle skiændige Menneſker, er Hykleren den skiændigste. Gaae.

Louis

(Gaaer høist forvirret og nedslagen bort).

Giortende Optrin.

Baronessen. Klingsberg.

Baronessen.

Og De, min fine Herr Greve! —

Klingsberg

(Sætter sig i Bæve).

Aha! nu kommer min Tour.

Baronessen.

Hvis Fødsel skulde have Dem langt over disse Folk.

(Seer med Foragt paa ham).

Klings

Klingsberg.

Behag kun at blive ved.

Baronessen.

Ubeskedne, daarlige Gief, som 'roser sig af et
Fruentimmers Gunst, der aldrig beegnede ham ander-
ledes end ligegyldig, hvis Naragtighed er saa grænd-
seløs, at udlægge ethvert Høfligheds-Bevijs for Kier-
lighed, eller i det mindste for Coquerterie. — Jeg har
Medynk med end ung Nar, men en Nar af Deres
Alder, er mig foragtelig.

Klingsberg.

Men troer De da, min smukke Frue, at sende mig
bort paa samme Maade som de tvende Narre?

Baronessen.

Den lader virkelig til at være for lemsældig 'for
Dem. Gaae min Herre!

Klingsberg.

Ah! De spørger! —

Baronessen.

Jeg befaler Dem at gaae, eller —

Klingsberg.

Piano, min naadige Frue! Piano! — jeg adlyder
Deres Befaling. Jeg seer da nok, at jeg ikke er den
elskede Gienstand; og paa min Vre! det fortryder mig
ligesaa lidet, som den latterlige Rendevous. De er
deilig; derfor søgte jeg Deres Kierlighed. De viser
mig bort; derfor søger jeg en anden — nous voila
quite (noget sagte til hende) Men dersom De vil over-
tale Verden, til at troe, at De er Staal og Green
mod

mod det hele Mandfign — saa lad ikke den gamle
Mama gaee saa offentlig ud og ind hos Dem.
(Gaaer).

Baronessen.

Forklar Dem.

Klingsberg.

Ydmyge Tiener.

(Gaaer bort).

Femtende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Baronessen.

Hvad vil han sige dermed? den Uforskammede!
jeg troer, han taler om Darring — og frier dog til
hendes Datter — hvilket Menneske!

Mariane.

— Det var et herligt Optrin, Deres Naade! jeg
havde ondt ved at holde mig for Latter.

Baronessen.

Hvorvidt er Du kommen med Indpakningen?

Mariane.

— Ah, Deres Naade, jeg har jo neppe haft Tid —
Ei, der ligger jo endnu Grevens Present, Ringen.

Baronessen.

Hurtig Mariane! giv den tilbage; maaskee er han
endnu i Huset.

(Mariane løber).

Sextende Optrin.

Baronessen.

Jeg begriber ikke hvad der har affholdet Capitale-
nen fra at indfinde sig? — I Sandhed! trods hans
urede-

uredelige Hensigter, udmerker denne Mand sig meget fra hans Medbeilere.

Syttende Optrin.

Baronessen. Mariane.

Mariane.

Han er alt længe fløiten, Deres Naade! han soer afsted som en Vind.

Baronessen.

Send strax en Tiener hen med den i hans Huus.

Mariane.

Jeg maae dog først betragte denne Galanterie (aabner Kapslet) Hm! en meget mager Forøring! Jeg troer den er ikke 25 Rdlr. værd. Nei, da lover jeg den gamle Banquerer! hm! hm — der er Bogstaver — det er Franssk (læser med Moie) A-mour et hon neur —

Baronessen.

Hvad siger Du? — O, Gud! disse Ord opvække en sørgelig Erindring! — Lad see! (hun tager Ringen) Hvad seer jeg? — Skal jeg troe mine Dine? Det er den! — Retfærdige Himmel, hvorledes skal jeg forklare det? — Løb — send alle Tjenerne — han skal komme — paa Diebliffet — jeg maae tale med ham.

Mariane.

For Himmels Skyld! hvem Deres Naade?

Baronessen.

Greven — Grev Klingsberg. — Er han ikke hjemme, saa skal man søge ham op — En Tiener skal bide efter ham — jeg maae see ham endnu i Dag — endnu i Dag, og om det ogsaa var ved Midnat.

Mariane

Mariane (forfærdet).

Deres Naade.

Baronessen.

Løb — Skynd dig — gør som jeg siger.

Mariane (løber).

Aktende Optrin.

Baronessen.

Skulde det være mueligt? — Ja! hans Alder, hans Tilbøielighed til at forføre, hans Rigdom — Og er jeg ikke uløskeligere end nogensinde forhen hvis denne udartede Mand — Nei! det er ikke ham, ellers skulde mit Hjerte tale for ham. Gode Gud, hvilken Forvirring jeg befinder mig i! — Jeg skielver for at finde det, som jeg i 10 Aar saa uafslædig har søgt.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Fem-

Femte Optog.

Et Bærelse i Frue Darrings Huus, Lys paa Bordet.

Første Optrin.

— Henriette
(arbeidende).
Hvor min Moder bliver længe borte! — Klok-
ken er alt over otte. Jeg er saa uroelig, saa forvir-
ret, uden at vide hvorfor. (Efter en Pause) Grev-
en er rigtig, af stor Familie, har tillokkende Behageligheder
— men saa lidt Kærlighed i Følelse; saa lidt — Nei,
jeg vilde aldrig blive lykkelig med ham, aldrig —
Schönhelm maae lægge sig derimellem for mig, og
bringe min Moder paa andre Tanker.

Andet Optrin.

Henriette. Jacob.

Jacob.

Deres Naade, Grev Klingsberg vil gjøre sin
Opvartning.

Henriette.

Paa denne Tid? — Siig ham at min Moder ikke
er hjemme, og jeg ikke tager imod Besøgelse.

Jacob.

Han vil ikke lade sig vise bort —

Tre-

Tredie Optrin.

De Forrige. Klingsberg.

Klingsberg.

Nei, det vil han ikke, og gjør han ikke. Gaae, min Søn, gaae! (Jacob gaaer).

Henriette.

Søg min Moder! sig hun maae strax komme hjem.

Klingsberg.

Lad De kun Moderen blive borte; jeg kan for min Død ikke lide de gamle Mamaer.

Henriette.

Det er meget ubeskedent, Hr. Greve! at trænge sig ind paa Folk, ved denne Tid, og paa saadan en Maade.

Klingsberg.

Tilfriv den Riekhed Bourgogne-Vinens og Kierligheds Enevoldsmagt. I utroelig Hastighed har jeg tømnet 4 — jeg vilde sigte 24 fulde Glas paa Deres Velgaaende; og med hvert Glas sunket en Portion Kierlighed — Vinen steeg til Hovedet, og Kierligheden til Hiertet; — og jeg har gjort mig det til en Regel, stedse at følge mit Hoved og mit Herte.

Henriette.

Guldskab er en usel Undskyldning for Uartighed; thi Undskyldningen er ligesaa skændig som Forbrydelsen — Forglem ikke hvor De er, Hr. Greve.

Klingsberg.

Hvor? Hos den elskværdigste Pige jeg nogen Tid har seet — men, som er ligesaa fordømt egensindig som deilig.

A

Hen-

Henriette.

Jacob! Jacob!

Klingsberg.

O for Dievlen, gjør mig ikke vreed! Troer De, jeg er saa uersfaren, at jeg vil lade spille Komedie med mig? — Jeg er meget bevandret i Komedier og Romaner.

Henriette.

Hvilket Galskab, hvilket Naserie kan forlede Dem til, at begegne mig saaledes? See paa mig, min Herre, jeg haaber at min Siels Reenhed lyser frem i mit Ansigt, og burde drage Dem ud af den skammelige Vildfarelse, som De er udi, angaaende mig.

Klingsberg.

De har en herlig Hukommelse, min Engel! Det er et heelt Sted af et fransk Sørgeespil; Skade at det ikke var i rimede Vers!

Henriette.

Afskyelige Menneſke! Er Dydens Sprog Dem saa lidt bekiendt?

Klingsberg.

Ha ha ha! Dyden! Dyden! — Jeg veed Fanden hvordan det er! — Saasnart jeg forelsker mig i et Fruentimmer, bliver det dydigt. — Som det lader, mit Barn! er jeg ikke heller efter Deres Smag, derfor griber De til Dydens Trompet — Tag Dem i Agt; Deres Dyd, eller i egentlig Forstand, Deres Egenſindighed vil ſkade Dem forſkrækkelig. — Kan Deres Egenſindighed holde Dem Feſte og Bogn? Kan Deres Egenſindighed ſkaffe Dem et Huus? Kan Deres Egenſindighed

dighed give Dem prægtige Soupeer? Kan Deres Egen-
 sindighed forsyne Deres Kiølder med kostelige Vine?
 Kan Deres Egensindighed kigbe Dem Stads og smukke
 Klæder? Nei, Guden tage mig, om den kan! Men
 200 Dukater maanedlige Indkomster kan give Dem
 alt dette, ja endog en Air de Qualité — Altsaa, min
 Printsesse! er her 200 Dukater, som er min Kierlig-
 heds første maanedlige Told.

(Han gier hende en Børs).

Henriette

(kaster den for hans Fodder).

Uffe, nederdrægtige Menneske! Thi kun et saa-
 dant kan forglemme sig saa vidt. Du brændemerker
 det Navn, Du bær.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Frue von Darring.

Klingsberg.

Dievlen staaer i den Pige!

Henriette

(iler hendes Moder i Møde).

O, kiereste Mama! det er vel at De kommer!

Klingsberg.

Ja, ret vel, at De kommer! Nu vil vi see om
 Mama vil billige hendes Capriser.

Darring.

Hvad er der? Og hvad vil De her paa denne Tid?

Klingsberg.

Paa denne Tid? — Venter De maaskee anden
 Besøgelse? — Kort, Mama, den lille egensindige Print-

fesse har begegnet mig med den yderste Foragt, end-
skönt jeg omgikkes meget honet med hende.

Darring.

Hvorledes det?

Klingsberg.

Hvorledes det? (Tager Børsen op) Jeg har offer-
reret hende 200 Dukater maanedlig.

Darring (beskuffet).

I hvad Hensigt?

Klingsberg.

Ha ha ha!

Henriette.

Behøves der mere Tydelighed, min Moder!

Darring

(forfækket).

Er det mueligt? — Hvorledes, Hr. Greve! har
De forglemmt hvem vi ere?

Klingsberg.

Ha ha ha! Nei sandelig har jeg ikke! De er en
god tiensfærdig Mutter —

Darring.

Det gaaer for vidt, uforskammede Menneske!
Hvem gav Dem Anledning til denne skammelige Tanke
om os?

Henriette.

En ligesaa Nederdrægtig som han.

Klingsberg.

Bravissimo! — Det er som alle Fruentimmer
havde aftalt, at sige mig Gottiser i Dag. Mine
Printsesser! lad Holms Villet besvare Deres ikke al-
for høflige Spørsmåale.

Dar

Darring.

Hvad, Holms Villet?

Henriette.

Hvad, Holms Villet?

Klingsberg.

Sa; thi jeg er i Sandhed alt for besejdet, til at tale saaledes, som han skrev.

Darring.

Uden den ædle Tænkemaade, som min Cousin paadigter Dem i denne Villet, havde De aldrig kommet til at betræde dette Bærelse.

Klingsberg.

Ædle Tænkemaade? ha ha ha — han har læst Villetten for mig.

Henriette.

Hvor er den, Mama, hvor er den?

(Grue Darring søger efter den).

Klingsberg.

Ha ha ha! Nu, min Tænkemaade er i alle Tilfælde ædlere end hans. Han talte om 20 a 30 Dukatter, og jeg kommer med 200.

Darring

(gier ham Brevet).

Hold Maade med Deres Uforsammenhed, til De har læst.

Klingsberg (læser).

"Agtværdigste Tante!" For Dievlen han læste — han læste — God Morgen, gamle Mama! hm! — "omendskiønt jeg desto værre maae frasiqe mig det Haab, "at erholde min dyrebare Cousines Hjerte og Haand,

"saa ligger hendes Lykke mig desuagtet ikke mindre
 "paa Hjerte." — Hm, hm! (Kotter fra Siden til Fru-
 entimmerne) "Overbringeren af denne Billet er Grev
 "Klingsberg, en Herre af mange gode Egenskaber, og
 "som har 15000 Rdlr. aarlige Indkomster." Det har
 han læst — "Han tilbeder min Cousine, og har urok-
 "kelig besluttet at — ægte hende!" — Plager Fanden
 Mennesket! (han læser med den største Skamfuldhed, For-
 virring og stammende Stemme, saaledes at det sidste Ord
 bliver ham siddende i Halsen) "I Morges vilde jeg have
 "underrettet min elskværdige Cousine herom, men fik
 "mit Brev ubrækket tilbage. Kommer denne Forbin-
 "delse i Stand, saa vil jeg prise mig lykkelig, at have
 "bidraget noget til saa fortræffelig en Paargørendes
 "Lykke. Min naadige Tantes underdanige Tjener,
 Louis v. Holm."

Darring

(løfter en Pause).

Er De nu anderledes underrettet?

Klingsberg

(i den yderste Forlegenhed uden at slaae Pinene op).

Ja, naadige Frue!

Henriette.

Og igiennemtrængt af den os beviste Veskæmmelse?

Klingsberg (som før).

Ja, naadige Frøken.

Darring.

Saa vil De ogsaa vide hvad Erstatning os til-
 kommer?

Klingsberg.

Ja, naadige Frue.

Hen-

Henriette.

Foragte ham — det maae være vor Satisfaction.

Klingsberg.

Ja, naadige Frøken.

Darring.

Jeg æfter af Dem, at De skal bestemme den nederdrægtige Dagvaasker for hele Verden.

Klingsberg.

Ja, naadige Frue.

Henriette.

Og gjøre ham saa foragtelig, som De selv er i mine Dine.

Klingsberg.

Ja, naadige Frøken.

Darring.

En Mand af Deres Stand og Alder skulde anvende sin Tid til ædlere Forretninger

Klingsberg.

Ja, naadige Frue.

Henriette.

Ikke at gaae Veie, som gjøre Dem til en Affkye for ethvert dydigt Fruentimmer.

Klingsberg.

Ja, naadige Frøken.

Darring.

Bedre Deres Hjerte og Sæder.

(Gaaer).

Klingsberg.

Ja, naadige Frue.

Henriette.

De er bestoværre over de Kar, hvori man for-
bedrer sig.

(Gaaer).

Klingsberg.

Ja, naadige Frøken.

Femte Optrin.

Klingsberg

(Efter at have fattet sig, gaaer han heftig frem og tilbage).

Den Skurk! den elendige Karl! — saaledes at føre
mig bag Lysen! — at sætte mig blot for sliq Beskæm-
melse! den herlige Figur jeg har forestillet! — Jeg vil
søge ham op, jeg vil — (han gaaer nogle Skridt og
bliver igien staaende) Gaae bort, uden først her at have
erholdet Forladelse? — Først maae jeg skaffe dem Op-
reisning, siden kan jeg tale om Forladelse (Gaaer atter
nogle Skridt og vender om igien) Det er, som om nogen
holdt mig tilbage! — og en Tanke flyver mig igiennem
Hovedet — en Tanke — Jeg kunde aldrig bedre straffe
den Skurk, end naar jeg æg—te—de Pigen — Givte
mig? Sagte, Hr. Greve! gjør ikke en dum Stræg
godt, ved at begaae en endnu dummere — og dog
har jeg kun tvende Midler til at give Damerne Op-
reisning: enten at jage den Knægt en Kugle igiennem
Hiernen, eller at — givte mig — Og ved hvilken af
Delene jeg vover meest, det veed Himlen! Det Ind-
tryk hun har gjort i mit Hierte, vil neppe saa let
udslættes — det kommer af det Usædvanlige i dette
Optrin — det veed jeg — det veed jeg, og dog —
Hun

Hun er deilig, ung, dydig — men ikke munter, og efter al Anseelse meget herskesyg — Og en herskesyg Kone! — Klingsberg! Klingsberg! — enten er jeg meer nykter end jeg nogensinde har været, eller forførdelig besvænket af de fire Glas; thi saaledes har jeg endnu aldrig filosofheret.

Siette Optrin.

Hr. von Holm. Klingsberg.

Holm.

Que diable! Hr. Greve! hvorledes komme vi her igien sammen? Det lader næsten som De vilde gjøre Beslag paa alle muelige Fruentimmer. Har De forglemt Rendezvøuen hos Schønhelm?

Klingsberg.

Hr. von Holm! De finder mig i en forbandet Situation.

Holm.

Jeg var ikke heller saa vel om Hjertet da De søgte mig med den nøgne Kaarde. Jeg er just ikke frygtsom; men det var Nat, og Natten er intet Menneſkes Ven. Imidlertid er jeg Baronessen dog forbunden, fordi jeg ved den Rendezvøus har lært min Coquin af Neveu at kiende.

Klingsberg

(som stod i Lanker, opfarende).

Den elendige, den flette Karl! Jeg raader ham, at han aldrig lader sig see for mig.

A. 5

Holm.

Holm.

Ah le Fripon! Har han ogsaa spilt Dem en Streg.

Klingsberg.

Den affkyeligste man kan tænke sig. — Underret mig først noget om Fruentimmernes Omstændigheder her.

Holm.

Hm! Deres Omstændigheder ere just ikke de bedste, men de skal blive det.

Klingsberg.

Ikke det. — Jeg gad meget gjerne kiendt deres Familie-Omstændigheder.

Holm.

Fru von Darring er Enke efter den brave Oberste Darring og Stedsøster til min salige Kone.

Klingsberg.

Altsaa virkelig Deres Paarsørende?

Holm.

Min Paarsørende og Arving.

Klingsberg.

Hvorledes?

Holm.

Ikke Moderen, men Datteren. Derfor kommer jeg hid for at forkynde den gode Pige det.

Klingsberg

(Gaaer dybsindig frem og tilbage).

Holm.

Hvad fattes Dem, Hr. Greve?

Klingsberg.

Betænk den forbandede Streg, Deres snukke Fæter har spilt mig — I Morges paa Promenaden — Jeg skammer mig næsten ved at fortælle Dem det.

Holm.

Holm.

En Greve skulde skamme sig! Pah!

Klingsberg.

Det er den første gang jeg har Marsag dertil. Jeg forespurgte mig hos ham — om — om han ikke vidste en smuk Pige, som man kunde fordrive Tiden hos, og —

Holm.

Og?

Klingsberg.

Han viste mig til Deres Niece.

Holm.

Que diable!

Klingsberg.

Han gav mig en Billet, som skulde forskaffe mig Afgang, hvori der ligesom blev handlet om Egetskabs Andrag fra min Side — Mig læste han noget ganske andet for. — Jeg omgikkes Deres Niece — som — som man omgaaes med Skabninger, der tiene til Tidsfordriv, og just nu kom Sagen til Forklaring.

Holm.

Que diable! Den Spitsbube gjør det just allers værst med hans egne Paarsørende. Det bestyrker mig i mit Forsæt at gjøre ham arveløs, og at testamentere Pigen min hele Formue. —

Klingsberg

(Som atter gaar dybsindig frem og tilbage).

Hr. von Holm.

Holm.

Monsieur le Comte!

Klings-

Klingsberg.

Deres Niece er altsaa af god Familie?

Holm.

Parbleu! Hun har i det mindste 64 Ahner. Jeg var tilfreds jeg kun havde den ottende Deel.

Klingsberg.

Og er af ulastelige Sæder?

Holm.

En Nonne! Sur mon honneur.

Klingsberg.

Saa vil jeg bede Dem (vender sig bort) Klingsberg! Klingsberg!

Holm.

Que diable! Hvad fattes Dem, Hr. Greve?

Klingsberg.

For—son mig med Deres Niece.

Holm.

De tout mon coeur.

Klingsberg.

Og — Klingsberg! Klingsberg!

Holm.

Mais qu'aves vous donc?

Klingsberg.

Og siig hende, at jeg — at jeg, for at gjøre min Uforfæmmedhed godt igien — er beredt til —

Holm.

At bede hende om Forladelse — cela s'entend.

Klingsberg.

Beredt til — at ægte hende; saameget som jeg ogsaa frygter for Ægtestanden.

Holm

Holm (sagte).

Parbleu! Onkel til en Greve. — (Høit) Mais! vous plaisez!

Klingsberg.

Mit ramme Alvor! Vel veed jeg, hvormeget jeg vover ved mit Temperament, men jeg er i Snaren; jeg kan ikke trække mig ud af den — og vil ikke trække mig ud af den. — Jeg forlader mig paa Deres Bistand, at De tilfredsstiller hende igien.

Holm.

Smaating! det var jo kun en Misforstaaelse.

Klingsberg.

Vel sandt! — Men — et Menneske, som opsøger Nager af en vis Klasse, recommenderer sig just ikke derved til Egtestanden, og Deres Niece har saa delicate Begreb —

Holm.

Laissez moi faire.

Klingsberg.

Jeg ønskede ogsaa, at De ikke sagde hende noget om den Arv, som De tiltænker hende.

Holm.

Fort bien.

Klingsberg.

Kan jeg bygge paa, at De alvorlig vil tage Dem af mig?

Holm.

Oui, mon cher Neveu! Jeg vil strax gaae ind og bringe Sagen istand.

Klings-

Jeg frygter —

Holm.

Laissez moi faire, mon Neveu!

(Banker paa).

Syvende Optrin.

De Forrige. Frue von Darring.

Darring.

Ei see! De her, og saa siddig? (Til Greven) Og De er endnu ikke borte, Hr. Greve?

Holm.

Han har en vigtig Sag at aabenbare Dem. Bliv her hos ham, jeg maae tale allene med min Niece.

Darring.

Men —

Holm.

Entre nous — jeg vil forkynde hende —

Klingsberg.

Hr. von Holm! —

Holm.

Votre Oncle, mon cher Neveu! — Laissez moi faire.

(Gaaer ind i Kabinettet).

Ottende Optrin.

Frue von Darring. Klingsberg.

Darring

(seer efter ham).

Besynderlig! Nu, Hr. Greve!

Klings-

Klingsberg (forbittret).

Naadige Frue! — jeg — hav den Naade at sætte Dem.

(Sætter en Stool til hende).

Darring.

Jeg takker. (En Pause) Den Forvirring, jeg seer Dem i, gjør Dem Vre.

Klingsberg.

I Sandhed, naadige Frue! — I hvad De ogsaa troer om mig, saa er det den første Gang jeg er i den Forlegenhed, at gjøre en slet Sag god igien; om det vil lykkes mig, veed Himlen.

Darring.

Jeg tvivler selv derpaa.

Klingsberg.

Den Uforskamænhet, jeg beegnede Dem med, kan jeg, som jeg haaber, undskylde med Deres Coufins Skarnsstreg, men —

Darring.

Kun videre —

Klingsberg.

Men — men — at jeg overalt blev truffen paa en Vei, som ikke vidner om De fineste Følelser, det — det — det veed jeg paa min Vre ikke at undskylde, saa gierne som jeg ogsaa vilde.

Darring.

Fortreffelig!

Klingsberg.

Ehi, at man i min Alder med Rigdom og Uafhængighed jager efter Fornøjelser, og derved let taber For-

Forskiellen imellem de tilladelige og utilladelige af Sigte
— det retsfærdiggjør mig ikke.

Darring.

Nei, ganske vist ikke; og just i Deres Alder ikke.

Klingsberg.

Saa griber jeg da til mit sidste Middel, og dersom det heller ikke forskaffer mig Deres Forladelse og Afgølse, saa er jeg i Morgen ikke mere her.

Darring.

Nu?

Klingsberg.

Tillad mig at gjøre Indholdet af Billetten, som jeg bragte Dem fra Deres uærdige Fætter, sandt. Jeg var hidindtil en Fiende af Ægtestanden; men jeg føler — jeg havde endnu ikke elsket.

Darring

(Efter at have besindet sig).

Hr. Greve! saa behagelig som Billetten var mig, saa ligegyldig er mig nu Deres Forslag, jeg siger Dem det uforstilt. Hvad skal jeg tænke om en Mandes Andrag, der efter hans eget Udsigende hidindtil hadede Ægtestanden, og som i et Quarter forandrer sit System og anholder om min Datter. Var De ti Aar yngre — ei nu — men efter gode Aars Forløb forandrer man vanskelig sine Grundsætninger, om man endog vil overtale sig dertil. Maaden, paa hvilken vi bleve bekendte, indskyder mig og fornemmelig min Datter en billig Mistillid, som —

Klingsberg.

Som min Opførsel snart vil udrydde. Betag mig ikke alt Haab, naadige Frue! og betænk, at —

at

at — at jeg er den sidste af min Familie; at den uddør med mig, thi Deres Datter eller ingen —

Darring (leende).

En fortreffelig Bevæggrund for os!

Niende Optrin.

De Forrige. Jacob. Siden Schönhelm.

Jacob

(saabner Døren og siger).

Baronesse Schönhelm.

(Gaaer strax tilbage).

Darring.

Hvad betyder det?

Klingsberg (sagte).

For Dievlen! hun vil fordærve alting for mig!

Baronessen

(i heftig Bevægelse).

Ah! min Veninde! De seer mig i en Tilstand —
(Bliver Greven vaer, ude af sig selv) Ha! De her,
min Herre? — Jeg havde alt opgivet alt Haab, at see
Dem endnu i Dag.

Klingsberg.

Hvi saa, naadige Frue?

Darring.

Hvad fattes Dem, bedste Schönhelm?

Baronessen.

Mig — Lad mig dog være et Dieblif allene med
Greven.

Darring.

Meget gierne; men De er i en Bevægelse —

R

Bas

Baronessen.

Og det med rette.

Klingsberg

(til Frue Darring).

Jeg beder De ikke troer, naadige Frue —

Darring.

Jeg veed hvad De vil sige. (Til Schönhelm) Mye-
lig har Greven i ramme Alvor anholdt om Henriette.
(Gaaer ind i Kabinettet).

Tiende Optrin.

Baronessen. Klingsberg.

Baronessen (halv sagte).

Retfærdige Himmel! jeg huffer — (hoit) Er det
sandt hvad hun siger? Er det sandt?

Klingsberg.

Saa sandt som jeg ønsker at blive bønhart.

Baronessen (heftig).

Og tør De tænke paa at giøre Dem, De?

Klingsberg.

Nu for Pokker! jeg er dog vel gammel nok?

Baronessen

(visende ham Ringen paa Fingeren, med Estertryk).

Kiender De denne Ring?

Klingsberg.

O ja. Det er den, De havde den Naade at mod-
tage af mig for den sindrige Rendezvous.

Baronessen

(i heftig Bevægelse).

Af hvem har De faaet denne Ring?

Klings-

Klingsberg.

Den passer til en Damesfinger, og maae altsaa naturlig være kommen fra en fier Haand.

Baronessen (sagte).

Jeg skælver for at spørge ham videre. (Høit)
Hvortlænge har De eiet denne Ring?

Klingsberg.

Siden — (bliver hendes Urolighed vaer) Det er en Hemmelighed, naadige Frue.

Baronessen.

Hemmelighed? (Sagte) Hvad skal jeg gjøre?

Klingsberg (sagte).

Der stikker noget bag den Ring. Jeg vil føre mig hendes Ord til Nytte for at hevne mig for hendes devouen.

Baronessen.

Hr. Greve! — De maae forklare sig tydeligere. Mine Spørsmaal betræffer en Veninde, som — Har De aldrig været i Hamborg?

Klingsberg.

Jo. (Sagte) Kun frist sige ja.

Baronessen

(med tiltagende Bestyrkelse).

Er det længe siden?

Klingsberg.

Ja, temmelig længe.

Baronessen.

Si Har?

Klingsberg.

Saa omtrent.

Baronessen (sagte).

Retfærdige Himmel! (Høit) Kiendte De ikke der en vis Baron Lindholm?

Klingsberg.

Jo.

Baronessen.

Og De fik denne Ring af hans Niece?

Klingsberg.

Jeg kan ikke nægte det.

Baronessen (sagte).

Store Gud! det er ham. (Høit) Elendige, neddrægtige Menneske! De understaaer Dem at overtræde alle guddommelige og menneskelige Love, og anholde om en Pige, da De allerede er gift?

Klingsberg.

Gift?

Baronessen.

Over Du at nægte det? — Jeg kiender det ulykkelige Slagtoffer for din Ondskab —

Klingsberg.

For Djeveln, det bliver alvorlig!

Ellevte Optrin.

De Forrige. Von Holm. Frue v. Darring.

Holm.

Entrez, mon Neveu! — Ah Serviteur tres humble, Deres Naade! Jeg takker endnu engang for Aendevouen, og for Dreuringenes rigtige Besorgelse.

(Trækker Greven asside)

Baro-

Baronessen

(til Klingsberg).

Bliv, jeg beder!

Klingsberg.

Jeg kan ikke, min naadige Baronesse! Fat Dem; jeg skal siden forklare Dem alting. (I det han gaar)
Det var kun Spøg.

Holm

(i det han trækker ham bort).

Kendebouen? Pokker heller!

Tolvte Optrin.

Baronessen. Frue v. Darring.

Baronessen.

Nedrige!

Darring.

For Himlens Skyld, hvad fattes Dem?

Baronessen.

O min Veninde! jeg er den ulykkeligste Kone paa Jorden.

Darring.

Min Gud!

Baronessen.

Den Elendige, som i dette Dieblis frier til Deres Datter, er min Mand.

Darring.

Deres Mand?

Baronessen.

Her er Bevist. Denne Ring — som han gav mig i Dag, fik han af mig paa vores Forlovelsesdag —

Desuden hans Tilstaaelse — det er ham — det er ham!

Darring.

Fat Dem, kæreste Schønheim — det kan ikke være — han sagde jo i det han gik ind: det var kun Spøg.

Trettende Optrin.

De Forrige. Capitain Selting.

Capitainen

(forfærdes da han ser Baronessen).

De her, naadige Frue! (Til Frue Darring) Om Forladelse! en besynderlig Misforstaaelse forleder mig til denne Frihed. Jeg saae her udenfor Grev Klingsbergs Equipage.

Darring.

Han er her.

Capitainen.

Jeg havde ikke understaaet mig at søge ham her; men den uforkammede Karl, hans Tiener, sagde: at han var hos Fruentimmer, hvor man gierne kunde gaae lige til.

Darring (smilende).

Det er ikke den første Misforstaaelse i Dag af det Slags.

Capitainen

(seer efter Baronessen Hænder).

Jeg beder endnu engang om Forladelse! — Jeg var utaalmodig efter at faae en Erklæring af Greven, som — (nærmer sig til Baronessen) Hvad seer jeg? — Saa, nu er alting opklaret for mig.

Baro-

Baronessen

(som ved Capitainens Ankomst havde sat sig, vendende Ansigtet bort, seer sig om).

Darring.

Hvad fattes Dem?

Baronessen.

Hvad skulde han opklare? Hvorved er alting blevet opklaret for Dem?

Capitainen

(med et Slags foragtelig Blik).

Ved denne Ring paa Deres Haand.

Baronessen.

Ha! den Uforskammede! han har aabenbaret Dem —

Capitainen.

Uden Brede, naadige Frue! han har helbredet mig for en stor Daarlighed — Jeg veed nu, hvorledes man skal omgaaes med knipske Damer.

Baronessen.

Er De fra Forstanden, Hr. Capitain? — Gaae!

Capitainen.

Paa Diebliffet. Jeg udbeder mig kun først denne Ring tilbage. Den Haand, som har den, er alt for meget forskiellig fra den, som nu bærer den.

Baronessen

(yderst bestyrtet).

Denne Ring?

Capitainen.

Er min; jeg gav den til Greven, for at overtyde mig om Deres Naades Dyd — jeg er nu overtydet.

Baronessen (som før).

Denne Ring hører Dem til?

Capitainen.

Mig, Deres Naade, mig.

Baronessen

(ude af sig selv, omfavner Grue Darring).

O min Veninde! (Til Capitainen) Kaldre De sig nogentid Telsing. (Capitainen forkræfles og seer stift paa hende, Baronessen siger) Og fik denne Ring paa hendes Bryllupsdag af Frøken Lindholm.

Capitainen.

Retfærdige Himmel! lever hun endnu? Lever min Amalie endnu — Tael! tael! og gjør mig til det allerlykkeligste Menneske.

Baronessen.

Til det lykkeligste —

Capitainen.

Ja, til det lykkeligste, dersom hun endnu lever. Hvor skal jeg finde hende? Hav Medlidenshed med mig, og tael.

Baronessen.

Her er hun den Ulykkelige, som De saa skammelig forlod.

Capitainen.

De? De? (han vil omfavne hende, hun stoder ham tilbage, han kaster sig for hendes Fodder) O henrykkende Glæde! min Kone! min dyrebare Kone!

Baronessen.

Bort Gruesomme! Deres Flugt har kostet min stakkels Onkel Livet, og mig —

Capis

Capitainen (staaer op).

Min Flugt? — Anklag Skiebnen, ikke mig. Aldrig har noget Menneske maattet både dyrere for en lykkelig Dag, end jeg. En ulykkelig Duel, i hvilken jeg nedlagde en Generals Søn, nødte mig til at flygte. Derfor opholdt jeg mig i Hamborg. Det var ikke nok for den Drabtes Slægtninge, at deres overmodige Paarsvende havde skilt mig ved Formue og Fædreneland — De udspionerte mit Opholdsted; jeg blev greben og bragt til Hovedstaden. Kongens Raade reddede mit Liv; han forandrede Dødsdommen til evig Fængsels-Straf. Saaledes tilbragte jeg fire Aar, indtil, rimeligviis efter høiere Befaling, der blev mig givet Midler i Hænderne til at tage Flugten. Jeg har i de usselste Omstændigheder giennemvandret Tydskland, saameget som jeg turde vove, for at søge Dem. Utallige Breve vare forgiæves, forgiæves enhver Efterspørsel. Da jeg havde opgivet alt Haab, gik jeg her i Tjenesten. Min Ligegyldighed mod Livet har jeg at takke for, at jeg er Capitaine. Jeg elskede Dem, trods mine Grundsetninger, trods min Fornuft! men, om jeg har forglemt Amalia, om alle Lykkens og Kierligheds Fordele have kundet bevæge mig til et andet Egetskab — det, min dyrebare Kone, maae De slutte af vores Samtale i Dag.

Baronessen.

Arme Ulykkelige! — Disse Glædens Taarer maae sige Dem, hvad jeg føler. Jeg har ogsaa henlevet et bittert Aar, og havde jeg endnu troet Dem uskyldig, saa var jeg fortvivlet.

R 5

Dars

Darring.

Eviqvarende Lykke! min kiereſte Veninde! — og Dem ogſaa Hr. Capitaine! De veed ikke, hvilken Skat De ſaaer i Deres Kone.

Capitainen.

Den er ſaa ſtor, at jeg ikke er den værd.

Fiortende Optrin.

De Forrige. Bon Holm. Henriette.
Grev Klingsberg.

Holm.

Venez Madame, venez! Sæt Deres Datter tilrette. Selv min hele Formue kan ikke gjøre Pigen fornuftig.

Darring.

Jeg har lovet Henriette, at lade hende handle efter eget Godtbefindende.

Henriette.

Og De ſkal aldrig fortryde det, kiereſte Mama. Hr. Onkel! Frue Baronessen ſkal gjøre Udſlaget heri; jeg underkæſter mig hendes Dom.

Baronessen.

Hvori?

Henriette.

Hr. Greven bevifer mig den Vre at anholde om mig — Jeg afſlaaer ikke hans Haand; men jeg kan ligesaa lidet antage den ſtrar. Jeg forlanger Betænketid for mig og ham, fordi jeg deſtoværrer lærte at kende ham fra en Side, ſom kommer mig til at ſkiælve for det Tilkommende.

Baro:

Baronessen.

Formodentlig fra Sommerfuglesiden?

Henriette.

(Aaer Vinene ned).

Darring (smilende).

Sa, ja.

Baronessen.

Henriettes Afsærd er saa fornuftig, at jeg ikke begriber — hvor Greven kan misbillige den, — der som han har forandret sine Grundsætninger.

Klingsberg.

Det forstørrer min Høiagtelse, og trods min Kierlighed, finder jeg mig heri.

Holm.

Ce sont des Caprices, intet andet. Hun kiender Egestanden ikke uden af Bøger, og saadanne Bøge-Egteskaber gives der ingen af i den virkelige Verden.

Baronessen.

De tager feil, Hr. von Holm. Der skee Ting i den virkelige Verden, som man i Bøger vilde holde for opdigtet. For Exempel: der gives et Par Egtesfolk, som ikke kiendte hinanden.

Holm.

Ikke kiendte hinanden?

Baronessen.

Ikke kiendte hinanden. Efter 10 Aars Forløb finde de hinanden. Manden elsker sin Kone, og bliver hende utro; Konen elsker sin Mand, og hader ham, fordi han elsker hende. En lille glat Ring — Jeg takker Dem, Hr. Greve, ved denne Leilighed for det lille Eventyr.

Klings

Klingsberg.

Deres Naade vilde allene behage at tænke paa
Rendevouen!

Holm.

Stille om Rendevouen. (Til Baronessen) Nu, en
lille glat Ring! —

Baronessen.

En lille glat Ring lærte dem at kiende hinanden,
og forene dem for evig. — De elske hinanden, som
paa deres Bryllupsdag —

Holm.

Nu, dette Egtepar gad jeg nok kiende!

Baronessen.

Her staaer Konen.

Capitainen.

Her staaer Manden.

Holm.

Mais, c'est curieux!

Klingsberg.

Et tres curieux!

Den Kinsge Kone.

Et Lystspil i fem Acter,

Colmann.

Personerne.

Mist. Oakly.	Mad. Preisler.
Sir Oakly.	Hr. Elsberg.
Major Oakly.	— Musted.
Carl Oakly.	— Rosing.
Lady Frelove.	Hfr. Astrup.
Lord Trinket.	Hr. Preisler.
Squire Ruffet.	— Schwarz.
Sir Harry Beagle.	— Gielstrup.
Mis. Mr. Ruffet.	Hfr. Northorst.
Capt. Terents O. Cutter.	Hr. Kemp.
Thom, Sir Harrys Karl.	— Knudsen.
Parris, Oaklys Kammerdiener.	
Toilette, Mist Oaklys Kammerpige.	
Lady Freloves Tiener.	
Oaklys Tienere.	
En pige i Vertshuset.	
John, Gaardskarl.	

Første Akt.

Første Scene.

En Scene i Daklys Huus.

Mistr. Dakly

(inden for).

Ikke et Ord meer — Jeg veed det hænger saadan sammen. Det er skammelig, og jeg lider det ikke.

Sir Dakly

(ogsaa inden for).

Men, min Bedste!

Mistr. Dakly.

Ja ja! (De komme begge ind) Siig du hvad du vil, saa faaer du mig aldrig til at troe, at det ikke er en af dine gamle Streger.

Sir Dakly.

Jeg kan forsikre dig, min Bedste —

Mistr. Dakly.

Din Bedste! Kiender jeg dig ikke — Jeg beder dig, siig mig paa Dieblicket alting om det Brev.

Sir

Sir Dasky.

Hvad skal jeg sige dig, naar du vil ikke engang saameget som lade mig see det.

Mistr. Dasky.

Jeg maae sige Dem, Herr Dasky, det er ikke at holde ud; du gjør dig en Glæde af at misbruge min Kierlighed og Sagtmodighed — Allertider er du paa Jagt, over hele Byen, ja over hele Landet efter dine Duffer — Kom jeg ikke selv over, du stod i Forstaaelse med min egen Kammerpige — Hvordan levede du ikke med Madam Keemar? — Kom jeg ikke efter din Forbindelse med Lady Wealthy? — Har du ikke!

Sir Dasky.

Men Kone! den tyrkiske Sultan kan jo ikke have større Serail, end du tillægger mig; du betager mig al min Taalmodighed — Kiender jeg nogen Siel andre end vore fælleds Venner? — Kommer der nogen til mig, som ikke ogsaa kommer til dig? — Gaaer jeg nogensteds hen, uden at du er med? — og hænger jeg ikke altid ved Siden af dig, som jeg var en Verloft i dit Uhr?

Mistr. Dasky.

Gaae, gaae! — du er en utroe Mand! — Har jeg ikke grebet dig hundrede gange, og har jeg ikke her et Brev i min Haand, der overbeviser mig om din Nederdrægtighed? — Siig mig den hele Ting, eller jeg vil —

Sir Dasky.

Sige dig det? — Siig du mig, hvad du vil have af mig. Du snapper mit Brev op før det kommer

mer i mine Hænder, og endda forlanger Du, jeg skal vide hvad der staaer i det.

Mistr. Dasky.

Ja, til min Lykke snappede jeg det op — Jeg har alt i nogen Tid havt Formodning om saadant noget — Men af dette Brev faaer jeg at vide, hvem hun er, og hun skal komme til at betale mig det rets skaffen. O Du falske Mand Du er!

Sir Dasky.

Jeg beder Dig, min bedste Kone! styr dog dit hestige Sind. Lad mig see Brevet, og jeg vil overtyde Dig om min Uskyldighed.

Mistr. Dasky.

Uskyldighed! — vil man høre! — Uskyldighed! — men jeg lader mig ikke saa let binde noget paa Hermet — jeg er overbevist om din Troeløshed, og er fuldkommen vis paa —

Sir Dasky.

Død og Ulykke! Du er jo reent ude af Dig selv! Vil Du høre mig?

Mistr. Dasky.

Nei! Du er en slet Mand, og jeg vil ikke høre Dig.

Sir Dasky.

Nu da, min Bedste! siden Du hverken vil selv tale fornuftig, eller lade Dig snakke tilrette af mig, saa vil jeg sige Dig Farvel til Du er bedre oprømt! Vds myge Tienere.

(Vil gaae).

Mistr. Dasky.

Ja gaae kun! gaae kun! grusomme Mand! gaae til Deres Qvinder, og overlad Deres arme Kone til hendes

hendes Kummer! Hvad jeg er en ulykkelig Kone! —
jeg tager min Død af Sorg.

(Kaster sig i en Stool).

Sir Dakly.

Der har vi det — Du tør jeg ikke gaae et Skridt
længer — Byder jeg mig til at gaae, saa besvimer hun
mig paa Diebliffet. — Der har vist aldrig været no-
gen Kone, der har været saa hestig, og dog havt saa
svag en Constitution som min — Hvad skal jeg nu sige
for at faae hende god? — Naa! quæl Dig ikke selv
saadan, min Bedste! — Kom! kom! Du veed jeg hol-
der af Dig! Kom! Du skal faae Troen i Hænderne!

Mistr. Dakly.

Jeg veed, at Du hader mig, og at din flette og
grusomme Opsørsel vil bringe mig i Jorden.

Sir Dakly.

Plag Dig dog ikke selv over ingen Ting! — Jeg
elsker Dig høiere end alt — det gior jeg! — Her maae
være en Feiltagelse.

Mistr. Dakly.

O! jeg ulykkelige Kone.

(Grædende).

Sir Dakly.

Græd ikke, min Bedste! giv Dig tilfreds! — Du
skal selv see, at jeg er ganske uskyldig! — Kom lad
mig see det Brev! — Naa! nægt mig det ikke.

(Tager det).

Mistr. Dakly.

Der, tag det! jeg er vis paa, Du kiender Haanden.

Sir Dakly.

Til Carl Dakly Esquire! (Læsende) Haanden! det
er en Skrivershaand! tilforladelig skionne runde Bogsta-
ver, og det har vist aldrig noget Fruentimmer prikket.

Mistr.

Mistr. Dalky.

Ja, ja! lee Du kun af mig!

Sir Dalky.

Forlad mig det Kone, jeg sagde det ikke for at
belee Dig. — Men hvad siger det Brev? (Læser) "Min
Datter løbet bort — De maae vide af det at sige —
skiændig — vanærende — Satisfaction — Hævn —
Hum hum hum, fornærmede Fader Henrich Ruffet.

Mistr. Dalky

(staaer op).

Godt Sir! — De seer, jeg har fanget Dem —
Siig mig nu paa Dieblikket, hvor De har hende.

Sir Dalky

(ved sig selv).

Saa! saa! — Det er affkyeligt — det ærgrer mig.

Mistr. Dalky.

Hvor han nu staaer der og skammer sig — Har
jeg da endelig grebet Dig?

Sir Dalky

(alt ved sig selv).

O den nedrige Karl! lokke et ungt Fruentimmer
ud fra hendes Slægt paa Landet! Hvor dog de unge
Mennesker nu omstunder ere fordærvede!

Mistr. Dalky

(ved sig selv og taarefuld).

Carl! lad mig see — Carl! — nei det er ikke
mueligt! det er altsammen Kneb.

Sir Dalky

(ved sig selv).

Han har vist gjort den arme Pige ulykkelig!

Mistr. Dalky.

Lift! Lift! lutter Lift! Det fik han hastig dreie
— Jeg seer, Du har et godt Hoved til Intriguer.

Sir Dalky

(ved sig selv).

En saa nedrig Handling! — Jeg vilde ønske, jeg aldrig havde taget mig af ham.

Mistr. Dalky.

Bravo, Herr Dalky! bliv ved! bliv ved! — Jeg seer Deres Hensigt. — Din Fræthed forbitterer mig endnu meer end din Falskhed selv! — Saa Du tænker, Du skal slippe fra det med denne paatagne Forvirring, og ved dette fattige Indfald, at skyde Skylden paa Carl. — Har man seet Magen til den Uforstømmelighed? — Men jeg er paa min Post mod alle dine Streger — jeg er belavet paa alle dine sorte Kunster — jeg lader mig ikke fange ved dine suedige Anlæg!

Sir Dalky.

Vil man nu see! kan noget være ærgerligere! — Du bliver ved i det latterlige — Bedste Kone, lad mig for Himlens Skyld være i Fred! Du seer, hvor urolig og fortrædelig jeg er over det, en ung Knecht, som hans Fader, min egen Broder, paa sin Døds seng gav mig Opsigt over, skulde gjøre sig skyldig i saa nedrig en Handling! Du seer jo selv, hvor bekymret jeg er herover, og endda kan Du være saa svag og saa grusom at —

Mistr. Dalky.

Ypperlig, Herr Dalky! det gjør De fortræffelig — Nei bliv saa ved, lad Dem ikke forbløffe! De kan aldrig gjøre bedre! — O du listige Bedrager! — men jeg er ikke saa let at stille tilfreds. Sir! jeg troer ikke et Ord af alt det — Giv mig Brevet! (river det fra ham)

ham) De skal komme til at fortryde denne hele Sag, for jeg har sat mig fast for, at jeg vil vide den til Punkt og Prikke!

Anden Scene.

Sir Dakly (allene).

Det er ikke at holde ud! — den Kone kan gjøre En gal! — hendes urimelige Mistænkelighed lægger alting galt ud. Hun gjør sig en Glæde af at gjøre mig Livet suurt, da hun seer, hun har mig ganske i sin Magt, og hun betiener sig af min Omhed og Kierlighed for hende, til at pine mig med. — Men dette ulykkelige unge Menneske! — hvormegen Forvirring vil han ikke styrte baade sin og Pigens Slægt i! — Jeg havde aldrig troet, han var saa ryggesløs. — Ah! der kommer han. —

Tredie Scene.

Majoren. Carl. Dakly.

Carl Dakly.

God Morgen, Onkel!

Majoren.

God Morgen, Broder! god Morgen! — Jeg merker, Du har været ved det gamle Arbeide. Jeg hørte Jer, det gik kling klang! Hun har ringet artig for dine Ørne, ikke sandt? — Men hvad nu? Hun maae have gjort Dig Helvedet forbandet suurt, for saa fortræden pleier Du dog ikke at see ud.

Sir Dakly.

Jeg er ogsaa fortræden, Broder! og det kan jeg takke den unge Herre for, der. Tag Dig vare Carl!

Du kan let blive kaldt til et slemt Ansvar for det, Du har gjort. En Families Ære er ingen Smaating.

Carl Dalsly.

Uncle!

Majoren.

For en Ulykke! læser Du altid Moral for andre, naar din Kone har holdt en Skarlagenspræken for Dig? Hvad er alt det?

Sir Dalsly.

Et slet Hierte kan maaskee finde saadant noget behageligt i Begyndelsen — men skælver Du ikke for Følgerne?

Carl Dalsly.

Jeg seer, Uncle er fortrydelig paa mig; men jeg kan paa ingen Maade giette mig til Aarsagen.

Sir Dalsly.

Siig mig, hvor er Miss Henriette Russet?

Carl Dalsly.

Miss Henriette Russet? Hvad vil De sige?

Sir Dalsly.

Har Du ikke loffet hende ud af hendes Faders Huus?

Carl Dalsly.

Jeg loffet Henriette ud? — Jeg vilde hellere døe, end volde hende eet ubehageligt Dieblik.

Majoren.

Naar alt kommer til alt, skal man see den Knegt er dog Mester for det.

Sir Dalsly.

Jeg havde haabet, at Du havde havt en anden Tænkemaade, Carl! men der er kommen i dette Dieblik et Brev fra hendes Fader —

Carl

Carl Dasky.

Hvad for et Brev? — Et Brev — Kiere Onkle
lad mig see det — En Efterretning om min Henriette!
Major! — Brevet, kiere Onkle! jeg beder Dem, o!
lad mig dog strax faae det at see.

Sir Dasky.

Tænker Du ved denne Hæftighed at bevise, Du er
uskyldig, Carl! saa —

Carl Dasky.

Bedste Onkle undskyld mig — Jeg vil bevise al-
ting — Lad mig bare see det Brev, saa vil jeg —

Sir Dasky.

Lad Dig see det — Jeg kunde knap selv faae det
at see — Min Kone har det.

Carl Dasky.

Har hun faaet det! — Major! jeg er paa Vies-
blikket hos Dem igien. — (Gaaer hurtig bort).

Majoren.

Holla! Dievlen staaer i Knekten! Hvad det er
mig for fyrige Folk; jeg troer den hele Familie er gjort
af Svovel og Salpeter.

Sir Dasky.

Jeg glæder mig over hans Hæftighed. Den klæder
ham godt. Den kan og tiene til at overbevise min Kone
om, hvor taasset hendes Mistanke er. Og gid jeg kunde
reent curere hende for den Syge.

Majoren.

Men med Forlov, min kiere sielmske Herr Broder!
hvad har Du da gjort for en Ulykke i Morges? Hvad
har Du nu igien givet din Kone for Grund til Mis-
tanke? — Jeg kan tænke, Du har kaldt paa een af Vi-

gerne, at hun skulde stryge dine Manskietter ud, eller Du har seet ud af Vinduet i det samme der gik en fign Pige forbi, eller —

Sir Daktly.

Hvor kan Du spørge med min Kummer, Major? — Jeg har jo sagt Dig, det kom over et Brev.

Major.

Et Brev! hum — ja det er ogsaa en forbandet mistænkelig Omstændighed. Og det var vel forseglet med et Par Duer, som nebbedes, eller et brændende Hjerte! eller kanske endnu behændigere med et Fingerbøl, eller med en Aflat, der var prikket igiennem med en Knappenaal, og saa en allerkiereste ulæselig Udskrift, saa kunstig bogstaveret, at Handen ikke kunde stave sig til, hvad det skulde hedde; ha ha ha!

Sir Daktly.

Men min Broder da! — Du hører jo Brevet var om Carl, og ikke om mig — Denne fortærende Skinsyge er en Dievel.

Majoren.

Det er lutter Hjertesands Glæder og huuslig Lyksalighed, min Broder! Skinsyge er det sikkerste Tegn paa Kierlighed.

Sir Daktly.

Kierlighed! ja, det er just den selvsamme Kierlighed, der har gjort os begge to saa ulykkelige. — Hendes Kierlighed til mig har gjort mig til en Statsfange i mit eget Huus, der ikke har Lov til at see sine Venner, eller have Pen, Blæk og Papir; og min Kierlighed til hende har gjort mig til saadan en Nar, at jeg aldrig kan have det Hjerte at sige hende imod.

Ma

Majoren.

Ja! ja! der har Du det! Mistris Dasky vilde blevet en herlig Kone, naar Du bare forstod at styre hende.

Sir Dasky.

Ja, Du er mig ogsaa den rette, der skal sige os hvordan man skal styre en Kone — en forsvoret Perversvend — en vild ryggesløs Svirebroder — der har samlet sine Sentenker om Fruentimmerne i Vertshuse og i Leiren; hvis sidste Omgang med Rignet har beslaaet i, at snakke Landebye-pigerne for, hvor han laae i Kvarter, eller gjøre Erobringet hos Citrontøser og Vaskerpiger.

Majoren.

Saameget desbedre! — saameget desbedre! Alle Fruentimmer høie og lave, giorte og ugiorte, fornemme og gemene ere i det Væsentlige eens. Saadan har jeg funden dem alle fra Hertuginde af indtil Vaskerpiger.

Sir Dasky.

Din ryggesløse Tænkemaade er latterlig. Hvad kiender Du til en Vgtemands Hierte? Du, der ikke bryder Dig om andet end din Vre, som Du kalder det! — død for alleomme Kælelser, og ikke istand til at have andet end den allergroveste Tilbøielighed til et Fruentimmer — Det er de fine Begreber, den dybe Kiendskab til Verden, I bryste Jer af! Fruentimmer skiere I alle over een Kam, og see dem an som et Regiment, hvor alle bære eens Mundering.

Majoren.

Ket saa, min Broder! det kalder jeg at prøve og hevne sig paa eengang. Men vent Dig nu herefter ingen Kvarter af mig. — Jeg siger Dig da eengang for

alle, jeg kiender Kionnet bedre end Du. Alle vil de gierne give sig Ansæelse og have Herredømmet — Hvert Fruentimmer er i Grunden en Tyran; men de har aldrig fundet faae mig til deres Nar — Nei aldrig skulde noget Fruentimmer faae mig under Pidsken, enten hun saa var min Kiereste eller min Kone.

Sir Dakly.

Det er noget Ugivte ikke kan dømme i — Saa-
dan noget kiendes i hvert Huus — men naar det gaaer
saa vidt — at see en Kone bekhvret — især en Kone
man elsker — Ens egen Kone — hvem kan udholde
det? Du tænker og taler, som en Mand, der aldrig
enten har elsket eller været givet, Major.

Majoren.

Jeg vilde ønske, en vis givt Mand kunde tænke
og tale som jeg — Jeg er Ungkarl, det er sandt;
men derfor kan jeg dog ret godt dømme om din For-
fatning. Jeg kiender baade dit og din Kones Sinder-
laug paa et Haar. Hun er lutter Fyr og Flamme —
hun er et ordentlig Krudttaarn. Du er ogsaa hidsig
nok imellemstunder, men saa er det over igien paa Dies-
blikket. Kierlighed og Egeteskab's Omhed, som Du kal-
der det, rykker ind, det er at sige, Laabelighed og Svag-
hed, og Du trækker dine Tropper bort just naar Du skulde
fordobble Angrebet, og forfølge din Fordeel. Gaae rast
løs paa hende, Broder; og Du har Spillet vunden.

Sir Dakly.

Broder! jeg maae sige Dig, Du forstaaer det reent
galt. Et suurt Ansigt, Besvimelser, Taare — det er
det, og saadant noget, der gjør en om Mand Summer.

Hendes

Hendes Brede og Hefstighed bryder mig ikke halv saa meget.

Majoren.

Du, saa kan Du ogsaa være vis paa, hun lader altid de Barterier spille mod Dig, som hun merker der gjøre bedst Vi kning. Men Du maae holde Stand mod alting. Er hun forbittret, saa sæt Du Brede mod Brede; Merker Du, hun har Krigspuds for, saa maae Du bruge List mod List, og slaae hende med hendes egne Vaaben. Det er dit Spil, Broder!

Sir Dakly.

Hvad vil Du da have jeg skal gjøre?

Majoren.

Du skal en heel Maaned gjøre alt, hvad Du selv vil, enten hun vil have det eller ikke; saa lover jeg Dig, hun skal aldrig forbyde Dig noget meer i sine Dage.

Sir Dakly.

Ja, det er let at sige; men Du tænker ikke paa, det er vanskeligt, at —

Majoren.

Du maae overvinde alle Vanskeligheder. Staae paa din Ret som en Mand! besael Du selv over dine Tjenestefolk, og hold over, at de gjøre, hvad Du siger; læs dine Breve selv, og lad hende aldrig faae dem at see; naar Du bliver buden ud, saa siig selv Ja eller Nei, og lad Dig aldrig overtale til at sige af, hvor Du havde lovet at komme; hold Omgang med hvem Du vil; gaae ud, naar Du selv vil; kom hjem, naar Du vil, og lad hende ikke forlange Regnskab af Dig, hvor Du har været. Med eet Ord, viis Du er en Mand, Broder!

Lad

Lad være at være om Elskov og Omhu og saadant Hviis-
hvas, saa er alting rigtig.

Sir Dakky.

Jeg troer Du har Ret, Major! ja! jeg seer Du
har Ret. Det vil jeg, det vil jeg tilforladelig! —
men det skærer mig dog i Hjertet, at tænke paa hvad
Bekymring jeg vil volde hende. Saa snart hun merker
mit Forehavende vil hun falde af een Besvimelse i en
anden, og bliver jeg ved, er jeg bange for, det kan
have stemme Følger.

Majoren.

Besvimelse! ha ha ha! Besvimelse! — Ingen for-
staaer sig bedre paa hysteriske Tilfælde end jeg; desuden
er min Broder-Kones Tilfælde ikke saa farlige. Har
Du nogentid hørt, hun har besvimet, naar Du ikke var
tilstæde? Kommer det nogentid over hende, naar hun
er ene paa sit Kammer? Nei! nei! jo meer Du bekym-
rer Dig om disse Tilfælde, jo meer vil det Onde tage til.
Lad dem passe sig selv, og jeg staaer Dig inde for, de
holde snart op.

Sir Dakky.

Rigtig! fuldkommen rigtig! Du har tilforladelig
Ret — Jeg vil følge Dit Raad. Hvor spiser Du til
Middag? jeg vil lade spænde for, saa følges vi ad.

Majoren.

Ah Bravo! saadan maae Du blive ved, saa er Du
hiulpen.

Sir Dakky.

Nu skal Du see, Major! (Han kalder) Kom ind
En af jer!

Fjerde

Fjerde Scene.

En Tiener. De Forrige.

Sir Dalky.

Lad Rudsken spænde strax for. Jeg spiser ikke
hiemme i Dag.

Tjeneren.

Spænde for, Herre? — Nu strax, Herre?

Sir Dalky.

Ja strax paa Diebliffet.

Tjeneren.

Nu, Herre — spænde for? — Hvad jeg vilde
sige — Fruen —

Sir Dalky.

Gior, hvad jeg siger. De skal paa Diebliffet
være færdig.

Tjeneren.

Ja, Herre! ja!

Femte Scene.

Sir Dalky. Majoren.

Sir Dalky.

Nu, hvor spise vi til Middag?

Majoren.

Til Beaufeu's eller hvor Du vil. Vil Du kun
blive saa ved, saa gaaer det nu brav.

Sir Dalky.

Jeg har sat mig for, jeg vil raade mig selv.

Majoren.

Det saa!

Sir Dalky.

Jeg er saa haard som en Flint.

Mas

Majoren.

Bravo!

Sir Dakly.

Som Staal!

Majoren.

Bravissimo!

Sir Dakly.

Just som Du vil have mig.

Majoren.

Du lover godt, men vil Du ogsaa holde det?

Sir Dakly.

Det vil jeg!

Majoren.

Du gjør det ikke.

Sir Dakly.

Jeg skal gjøre det. Jeg vil ikke længer være hendes Nar. Men hør Major, min Hat og Kaarde ligge i min Stue. Jeg vil gaae hen og stiale dem bort, medens hun snakker med Carl.

Majoren.

Stiale dem? Sy! Tag dem rask, send op efter dem og lad dig dem bringe herhen, og gaae dristig ud for Næsen af hele Huset.

Sir Dakly.

Nei, nei! det gaaer ikke an — lad hende knurre, naar jeg er borte, og naar jeg kommer hjem, seer Du selv, jeg kan bedre kaste Masken af, naar jeg saa aabenhjert har trodset hendes Myndighed.

Majoren.

Godt, gjør som Du vil.

Sir Dakly.

Ja, ja! — lad kun mig styre det, lad kun mig styre det.

Siette

Siette Scene.

Major Dasky (allene).

Styre det! ja Du er paa min Værelse en rar Styre-
mand! Det er farligt, siger man, at lægge sig imel-
lem Mand og Kone. Jeg er alt ikke synderlig i Raade
hos Mistris Dasky, og jeg venter, det varer ingen otte
Dage, inden Døren bliver slaaet i for min Næse!

Syvende Scene.

Carl Dasky. Major Dasky.

Majoren.

Nu, hvad Nyt, Carl?

Carl Dasky.

Jeg er ulykkelig! Hun er borte! Henriette er
tabt for evig!

Majoren.

Er hun løbet bort med En? — Det tænkte jeg
nok! — Saadan ere de alle.

Carl Dasky.

Nei! nei! Hun er flygtet, for at undgaae det fore-
satte Givtermaal med Sir Harry Buaglo.

Majoren.

Det kalder jeg en klet Pige! Til Lykke! Carl! til
Lykke! Hun er din min Dreng! en Nar og et stort
Guds! — Det var dog en forbandet Fristelse!

Carl Dasky.

En Elendig! Jeg var vis paa, hun aldrig vilde
tænke paa ham.

Majoren.

Ikke! nu paa min Værelse! Du er mig en besfeden
Herre! at aflaae 5000 Pund aarlig og en Baronet
for

for den unge Herr Carl Oskovs Skyld! — Det er sandt nok, det Fæe veed ikke af der er anden Ting til, end Jagthunde, Heste, Stutterier og Vedde'øb! men han er riig, og det bøder skönt paa hans Dumbhed; Penge kan give En forbandet meget Forstand! Men hvoraf veed Du alt det?

Carl Oskov.

Al et forbittret Brev fra hendes Fader — Hvad jeg er ulykkelig. Havde jeg nu ikke fortørnet min Hensriette! fortørnet hende saa usigelig med min rasende Svir og Drik paa deres Gods, havde hun sikkert nu taget sin Tilflugt i mine Arme.

Majoren.

Det var sandt at sige ogsaa en smuk Tilflugt for en ung Pige, .og overmaade anstændigt.

Carl Oskov.

Jeg er i yderste Uroe. Sagde hun mig ikke selv, at hun zittrede ved den Tanke, hun havde skienket et saa vilde Menneske sit Hierte. Hvad jeg dog begif Daarligheder!

Majoren.

Sa det maae Du nok sige, Du unge Toffe! Du vilde med Dievels Vold og Magt lægge Dig ud med hendes Fader, til Trods for al min Umage. Der sad Du, saa fuld som en Lord, og fortalte den gamle Russet alting, og svoer paa, Du vilde jage Sir Harry Buagle af Landet; jeg sad og nikkede og vinkede, jeg trak Dig i Riolen og traadde Dig paa Foden, for at faae Dig til at tie, men ligemeget hialp det.

Carl

Carl Dalky.

Hvem veed, i hvad Nød hun i dette Dieblis er?
ene uden Forsvar — Hvor, hvor kan hun være?

Majoren.

Hvad har hun for Slægt eller Venner her i Byen?

Carl Dalky.

Slægt? lad mig see! — Ja, nu har jeg det!
— er hun her i Byen, vil jeg vædde ti mod een, hun
er hos hendes Tante, Lady Freelove; jeg vil strax gaae
derhen!

Majoren.

Lady Freelove? Hold, hold! Carl! kiender Du den
naadige Frue?

Carl Dalky.

Jeg kiender ikke meget til hende; men jeg vil
springe over alle Formaliteter for at komme til min
Henriette.

Majoren.

Jeg kiender hendes Naade.

Carl Dalky.

Vel! og hvad veed De da om hende?

Majoren.

Oh! ingen Ting! — Hendes Naade er en Kone,
der har Levemaade, det er alt — hun vil føre Henriette
i de allerbedste Selskaber.

Carl Dalky.

Hvad vil De sige dermed?

Majoren.

Jo! jo! jeg vilde ogsaa betro min Kone, eller min
Datter, eller min Kiereste til Lady Freelove, det vilde
jeg vist! Jeg vil sige Dig noget Carl, Du er en god
Dreng, men Du kiender ikke Verden. Fruentimmer

blive tyve gange fordærvede af Omgang med deres eget Rign mod de blive det eengang ved deres Forbindelse med et Mandfolk. En Frier, der har gaaet Skolen igiennem, fører tusinde uerfarne Piger an. Denne Lady Freelove er En af de rette — Apropos! var det ikke hende, der forrige Sommer gjorde Henriettes Fader formeligt Forslag fra Lord Trinker?

Carl Dalky.

Jo! men de bleve modtagne med yderste Foragt. Det lader som den gamle Herremand ikke kan lide de Store, og det sagde han hende reent ud.

Majoren.

Men det Had til de Store er kanskee ikke arveligt i Familien. Jeg vedder med Dig, Pigen har intet mod dem. Men hvordan det saa er, saa hold nøie Øie med hende, hvis hun er der, Carl! Lady Freelove er saa ond som en Ube, og ligesaa lumsk. Tag Dig vare for hende, jeg raader Dig det, tag Dig vel vare for hende.

Carl Dalky.

Er hun der, vil jeg inden en halv Time have hende ud af Huset, eller jeg sætter Ild paa det!

Majoren.

Naa! det var et fornuftigt Indfald! — Du er alt for hidsig — Vi lidt, saa vil vi overlægge, hvad her er ved at gjøre.

Ottende Scene.

Sir Dalky. De Forrige.

Sir Dalky.

Rom! er Vognen der? Lad os komme afsted! Rør Carl med?

Carl

Carl Dasky.

Jeg! — hvad kan jeg gjøre? jeg er saa fortun-
let og forvirret, og der løber mig saa meget om i Ho-
vedet, saa jeg ikke selv veed, hvor jeg vil hen.

Mistr. Dasky, indensfor.

Boguen! — Spiser ikke hjemme? — Hvor er jer
Herre?

Sir Dasky.

Død og al Ulykke, Broder! der er hun!

Tiende Scene.

Mistr. Dasky. De Forrige.

Mistr. Dasky.

Hvor kommer det sig Mand, at Du ikke spiser
hjemme i Dag?

Sir Dasky.

Bliv ikke vred, min Bedste! — jeg har noget at
giøre af med min Broder; og saa vilde jeg bare tage
hen, og spise med ham og Carl i et Kuberger.

Mistr. Dasky.

Hvorfor kan Du ikke ligesaa godt gjøre det af her
som i et Kuberger? — Men jeg kan tænke, det er en
af deres Amouretter de har for, saa Du maa se at
komme ud fra mig — og det er meest Deres Skyld
Herr Major.

Majoren.

Min Søster! hvad vil det nu sige, om en Mand
spiser hjemme eller ude?

Mistr. Dasky.

Jo, det siger meget, Herr Major, og jeg lider
ikke —

Majoren.

Lad De ham gaae, Søster! lad De ham gaae, saa er han ti gange saa munter, naar han kommer hjem igien. Jeg vil sige Dem noget, Søster! — I sidde her hjemme, og hænge evig over hinanden, saa blive I fede af det, og saa blive I ærgerlige, og skændes. Vare I bare sommetid fra hinanden, saa vare I desmere fornøjet, naar I kom sammen igien.

Mistr. Dakly.

Jeg maae bede Dem, Hr. Major, at De vil være saa god og passe Deres eget — og jeg maae sige Dem at —

Sir Dakly.

Nu, min Ven! bliv ikke saa vred paa Majoren, det er ikke hans Skyld; og jeg skal komme snart hjem igien.

Mistr. Dakly.

Komme hjem igien — skal Du da endelig ud? o! jeg veed det ret godt, naar Du vil bedrage mig, saa hedder det alletider, Du skal spise hos Sir John, eller hos Mylord den og den; men naar Du nu siger mig, Du vil spise i et Vertshuus, det er en saa aabenbar Fornærmelse.

Sir Dakly.

Er det da saadant noget uhørt! — Tie, min Bedste! jeg vil bare —

Mistr. Dakly.

Vare løbe efter hende i Brevet, kan jeg tænke.

Sir Dakly.

Godt, godt! saa vil jeg blive hjemme — kan det overbevise Dig! Jeg vil blive hos Dig, min Ven! er Du saa fornøjet?

(Ma)

(Majoren og Dakly, affides).

Majoren.

Skam Dig for en Ulykke! hold Stand, hvis Du er en Mand!

Sir Dakly.

Hun har alt havt saa megen Betyrning i Morgen, saa jeg maae s ie mig lidt efter hende nu.

Majoren.

Fy! fy! Gaae ud, ellers er Du klar!

Sir Dakly.

Du seer jo jeg kan ikke. (Til Mistr. Dakly) Jeg vil spise hjemme hos Dig, min Bedste!

Mistr. Dakly.

Oh ja! — min Ven! g r det — tænk ogsaa! at spise i et Bertshuus! (Hun gaaer).

Sir Dakly

(kommer tilbage).

Du kan være vis paa, jeg gaaer en anden Gang med, Major.

Majoren.

Som Flindt og Staal — Hahaha!

Mistr. Dakly

(kommer igjen).

Min Bedste!

Sir Dakly.

Ja, min Ven!

(De gaaer bort).

Tiende Scene.

Major Dakly. Carl Dakly.

Majoren.

Hahaha! Det kan man kalde et Mynster paa Standhaftighed! Der gaaer en Philosoph! — Ha, Carl!

Carl Dalky.

Jeg er ikke stemt til at lee nu.

Majoren.

Saa! jeg er ret godt faren mellem Dig og min Broder. Vil Du møde mig Kloffen to, og spise med mig hos Beaufeu! Vi vil drikke Henriettes Skaal, og tænke Sagen efter.

Carl Dalky.

De skal ikke vente mig vist; jeg vil søge om min Henriette hele Byen over; jeg har tænkt paa hvad De sagde mig; men jeg vil dog først gaae lige til Lady Freeloves; finder jeg hende ikke der, saa veed Dievelen, hvad Bei jeg skal tage.

Majoren.

Hør, om Du nu finder hende, Carl, saa er Du i Knibe, hvor Du skal hen med hende; bring hende hjem til mit, jeg har et affides Kammer, og —

Carl Dalky.

O jeg beder Dem, Onkle, skaan mig nu for deres Spøg!

Majoren.

Nu da ret alvorlig! mit Huus er til din Tieneste.

Carl Dalky.

Jeg takker Dem; men jeg maae skynde mig.

Majoren.

Ja, ja! bring Du mig hende hjem til Mit, saa skal vi bringe Jer den hele Sag i Rigtighed. Du skal putte hende i en Postchaise, tage vor Feltpræst med, rusle af med hende til Skotland, og naar I kommer hjem igien, sende Bud til hendes Fader, for at afgjøre hendes Medgift; det er den nyeste Mode at giue sig paa, Carl!

Un-

Anden Akt.

Første Scene.

Et Kammer i den forgylbte Dre.

Sir Harry Beagle. Tom.

Sir Harry.

Ti Guineer for Mæren, og en Krone til Karlen!
Hei, Tom!

Tom.

Naadig Herre!

Sir Harry.

Og Du er vis paa, Tom, at der ingen Feil er
ved den.

Tom.

Det er saa godt et Væst, og saa vis til Veens,
som noget Væst kan være. Her har jeg ogsaa Væstets
hele Slægtregister, naadig Herre!

Sir Harry.

Er det ogsaa attesteret?

Tom.

Det er prægtig attesteret, naadig Herre! Lord
Stortal har skreven det under, og Jack Spur, der ikke
kan skrive, har sat sit Kors under det.

Sir Harry.

Lad mig see det — (læser) Tag den, det var et Føl af den berømte Letfod, og Sir Aron Drivers Hvidsok. Hvidsoks Moder var Lord Hatchers Skieggede, kisdelig Søster til Proserpine, og hans Fader Thomas Jones; hans Mormoder var den irlandske Hertuginde, og hans Morfader Squire Sportelys Trayan; hans Oldemoder og Tipoldemoder var Newmarkets Jegg og Schwartzkopf; og hans Oldefader og Tipoldefader var Sir Rolf Wliys Regelus og den berømte sorte Print.

John Stortal. Spur.

Tom.

Lutter Kionne Bæster og prægtige Væddelsøbere. Et Føl af den og naadig Herres Ramskop Venus', løb alle de Heste sønder og sammen som til er.

Sir Harry.

Naa godt! jeg vil tænke paa det — Men Dieveslen komme efter det, Tom, jeg har vist nok redet min stakkels Brune til Skamme paa denne dievleblændte Vildgaaasejagt, de ti Mil —

Tom.

Den hænger, kan jeg troe, forbandet med Dreene, naadig Herre! og jeg er bange for, vi er tilsidst paa et galt Spor. Frøkenen er vist nok gaaet ind ad Landet til, isteden for at søge til London.

Sir Harry.

Nei, nei! vi har havt Lugten af hende hele Veien igiennem. Men hør nu, Tom, see Dig lidt om her i Staldene, og hos Hæsteprangerne, om Du kan snue mig en Reischoppe og et godt stærkt Væst op, der kan slæbe en Vadsæk.

Tom.

Tom.

Sir Rogers Væster skal sælges. Jeg vil see til om der er en stærk Kleppert derimellem. Men jeg kan tænke, naadig Herre vil have en der var lidt stærkere end Snip — Jeg synes ikke det Væst er stærk nok til Deres Naade.

Sir Harry.

Stærk nok! Snip er en prægtig Vallak; den kan bære hundrede Pund mere end jeg veier; dersom Snip kommer sig, vil jeg ikke sælge den for hundrede Pund. Det arme Væst! gaae ned i Stalden, Tom, og see til, de give ham noget varm Værme, og see ham til Ørene og til Høverne. Men hvor er Sir Ruffet?

Tom.

Da jeg gik, sad han i Risikkenet, og aad sig en kold Duepostei til Frokost, og spurgte sig for om Frøken Henriette. Jeg vil sige ham, naadig Herre vilde gierne have den Være at tale med ham.

Sir Harry.

Ja gjør det, Tom! men lad mig for alting see, Du passer Snip.

Tom.

Det kan naadig Herre være vis paa.

Sir Harry.

Jeg kommer selv ned i Stalden imellem, og seer til den.

Anden Scene.

Sir Harry (allene).

Lad mig see — af den berømte Letfod ved Hvidsof. Hvidsofs Moder var kjædelig Syster til Proserpine, og

Faderen — Dievlen slaae det! hvad det dog er en Ulykke, at den Satans Streg just skulle træffe i Newmarkets ugen! — Jeg vil sætte ti mod en, at jeg taber mit Bæddemaal med Lord Choakjade, for det jeg ikke kan ride selv, og jeg kan nu heller ikke komme til at holde paa en andens Haand. — Hvad det er mig et dievels Arbeid. Jeg har skamredet min stakkels Snip, jeg taber mit Bæddemaal, og med Henriette, det er endnu det galeste, det gaaer ogsaa ad Helvede til. — Det er mig en lille skye Rakker! men saaer jeg hende engang i Tøilen, skal hun ogsaa dandse mig for det. — Naar jeg saaer hendes Gods til mit, skal jeg saae mig det bedste Stutterie og de prægtigste Kobbelhunde i hele Engeland. — Men der kommer hendes Fader, og puster og stønner som en angbrystet Hæst, der gaaer op af en Bakke.

Tredie Scene.

Sir Russet. Sir Harry.

Russet.

Nu, Sir Harry! har I hørt noget til hende?

Sir Harry.

Ja! jeg har spurgt Tom om hende; han siger, I kan saa hende for 500 Guineer.

Russet.

500 Guineer! Er I fra Forstanden? Hvor er hun? hvad Bei har hun taget?

Sir Harry.

Først gif hun ad Epsom, og derfra til Lincoln, saa til Nottingham, og nu er hun i York.

Russet.

Russet.

Hvad siger J! hun kunde jo ikke komme halv saa langt i den Tid — Hvem Djevelen taler J om?

Sir Harry.

Jh! om den Hoppe, J før sagde, J saa gierne vilde købe.

Russet.

O gaae ad Helvede med jer Hoppe! — Hvem kan tænke paa den nu, da jeg er gal i Hovedet over noget, der er saa meget vigtigere?

Sir Harry.

For kort siden lod det til, J var saa gridst paa den. Det er et deiligt Væst, har en deilig Reising og fire prægtige Been.

Russet.

Gid Fanden havde baade Jer og jer Hoppe! — Sette! min gode egenfindige Sette! hvor kan hun være henne? har J saaet noget Nys om hende?

Sir Harry.

Jeg har aldrig hørt det mindste: jeg synes vi ere reent kommet af Sporet her! — Men jeg har dog sagt til Tom, han skal see til, om han ikke kan faae noget at høre om hende hos Karlene her i Gaarden.

Russet.

Skulde J ikke selv spørge om hende? Skulde J ikke løbe Byen rundt efter hende? Den anden unge Knegt veed vist, hvor hun er, det vil jeg love Jer. — Hvad det dog er en Plage at have en Datter, naar man holder af hende, det man maae blive gal! og plager og piner sig for at gjøre hende lykkelig, saa vil det utaknemmelige Skarn heller gaae sin egen Gang, og gaae til Helvede! — Men hun skal have ham — jeg vil gjøre hende lykkelig,

lig, om hun saa skal crepere ved det. — Det egensindige Dyr — render mig bort, og gjør hendes stakkels Fader saadan en Sorg, som holder saa meget af hende. — Jeg vil aldrig see hende meer for mine Dine! — Sir Harry! hvor skal vi faae Spor paa hende? hvorfor snakker I ikke? — hvorfor vil I ikke sige mig det? — For en Ulykke! I lader mig saa ligegyldig, som I brød Jer Fanden om hende.

Sir Harry.

Ligegyldig! Ja! det maae I nok sige — Den Sarrans Jagt efter hende kommer mig paa tusind Pund! — Havde det ikke været for hendes Skyld, jeg havde ikke forsømt Bæddeløbet denne Uge, om det havde giældt min hele Slægtes Liv — Jeg vil sætte ti mod en, at —

Ruffet.

For en Ulykke! hold jer Mund, eller snak mig mere fornuftig — Hun er noget for god til Jer. I er ikke saadan en Kone værd — en allerkiereste deilig vakker sød Tøs. — Jeg tager min Død over hende! — Hvor skal jeg finde hende? — O, Sir Harry! kiære Ven! kom tænk Dig dog om, hvor vi skal faae at vide, hvad Bei hun har taget.

Sir Harry.

Kan I ikke lade lyse efter hende i Aviserne, hvordan hun var tegnet, hvor gammel hun var, hvor høj hun var, og hvor hun er kommen bort. Paa den Maade har jeg engang faaet en brun Hoppe igien.

Ruffet.

Lyse efter hende? hvad! beskrive min Datter, og love en Douceur i Aviserne til den, der bringer hende tilveie, ligesom man lyser efter Hæste, der ere bortkomne

ne

ne eller bortstiaalne! — Jeg har faaet en brun Hoppe igien! — Dievelen rider ham skindbarlig! han har intet andet i Hovedet end Væddelsøbere og brune Hopper og Hingster. For Satan! Jeg vilde ønske —

Sir Harry.

Jeg vilde ønske En havde hende fat, det vilde spare os begge megen Uroelighed.

Russet.

Hvor skal jeg hen? Jeg er færdig at blive gal! — Gaaer jeg hen til den unge Riøter, har han vist puttet hende et Steds hen, hvor jeg ikke kan faae Fingere paa hende. — Sender hun ikke Bud til mig i Dag, vil jeg reent slaae Haanden af hende — Men hun kunde jo være kommen noget til, og hun har ingen, der kan hielpe hende — Nei, hun er vist nok hos den unge Knegt! Jeg var tilfreds hun var i Jorden, og jeg med. Jeg skal slaae Hovedet istykker paa den unge Dasky!

Fjerde Scene.

Tom. De Forrige.

Sir Harry.

Naa, Tom! hvordan er det med den stakkels Snip?

Tom.

Lidt bedre, naadig Herre! siden den har faaet lidt Varmt i Livet; men Støderen Lady, som er løbet med naadig Herre, er ganske lam.

Russet.

Gid Fanden havde baade Snip og Lady! Har Du hørt noget til min Jette?

Tom.

Tom.

Ga jeg kom just for at lade min Herre og Deres Naade vide, at Gaardskarlen John sagde mig, at just saadan en Dame, som jeg sagde ham Frøken Jette var, var kommen her i en Chaise med fire for, og var strax bleven hentet af en fornemme Frue i en Karet.

Russet.

Var hun kommen ene?

Tom.

Mutters allene, naadige Herre! Hun havde, med Forlov at sige for Deres Naade, bare en Pige med.

Russet.

Og hvor tog de hen her i Byen?

Tom.

John Gaardskarl sagde: De sagde til Kudskene, til Grosvenor Square.

Sir Harry.

Toho! — Puds! puds! such!

Russet.

Hun er vist taget til den unge Rakker — Han har faaet sin Tante til at hente hende af — eller ogsaa er hun hos hendes egen Tante Lady Freelove — De boer der begge to. Jeg vil gaae hen til hende, og I maae imedens gaae til Lady Freeloves, Sir Harry! Jeg lover Jer, vi skal finde hende — Jeg skal lære den lille Frøken at gaae paa sin egen Haand. Hun skal vies til Jer i denne Aften. Kom, Sir Harry, kom! vi vil ikke give et Dieblif bort — Kom med.

Sir Harry.

Toho! Toho! Hei saa! Hoho!

(De gaar).

Femte

Femte Scene.

Daklys Huus.

Mistr. Dakly (allene).

Naar jeg overveier alting, var Brevet ganske vist til min Mand. Jeg seer tydelig nok, de har alle sammentvoret sig mod mig. Min Mand har sine Intriguer, Majoren muntre ham op til at gjøre mig imod, Carl kender sig ved hans Breve, og saadan trække de alle paa en Løst — Jeg merker, de holde mig for en Toffe; men jeg skal dog være dem for klog. Jeg har forlangt at tale med Hr. Dakly, og han kommer nok paa Dieblikket. Han er aabenhjertet af Naturen, og troer han, jeg er ikke vred længer, og at min Mistanke er dyttet i Søvn, saa røber han sig vist ved sin Opførsel. Jeg vil tage mig et muntret Væsen paa, og lade som jeg troer den pyntelige Historie, de smeddede sammen; gjøre ham godtroende, og saadan lokke Hemmeligheden ud af ham. — Der kommer han — Hvor det er dog tungt, at ikke lade sig merke med, man er vred. Oh! jeg kunde læse ham en dygtig Præken; men jeg vil nu holde min Forbittrelse hos mig selv, saa tungt det endogsaa er mig.

Siette Scene.

Sir Dakly. Mistr. Dakly.

Mistr. Dakly (mildt).

O min Ven! det skal Du have Tak for, Du kom; kom og sæt Dig. (de sætte sig) Jeg længtes ret efter Dig. Det kom mig for som et heelt Aar inden jeg fik Leilighed til at snakke med Dig om den dumme Sag fra i Morges.

Sir

Sir Dakly.

Ja sandt at sige, min Bedste! —

Mistr. Dakly.

Naa! nu maae Du ikke see saa suurt. Kom — det er jo altsammen forbi. Carl og Du har bragt mig af Drømmen. Jeg er fuldkommen roelig.

Sir Dakly.

Er Du? Det glæder mig. Du gør mig lykkeligere end jeg ventede at blive. Og vor Lyksalighed staaer fast, naar Du tænker saa. Vilde Du bare lægge den ubillige Mistanke af, saa skulde der aldrig komme et ondt Ord imellem os.

Mistr. Dakly.

Det begynder jeg virkelig ogsaa selv at troe. — Jeg vil stræbe at faae Magt over den; og den er sommetider rigtig ogsaa meget latterlig — For Exempel min Bekymring i Morges, hahaha! at blive saa uroelig over et Brev, som, naar alt kommer til alt, er om noget ganske andet. — Var jeg ikke meget opbragt imod Dig? Hahaha!

(Noder sig til at lee, dog saa at Evangen ei er for fiendelig).

Sir Dakly.

Lad os ikke tale om det; det vil vi glemme begge to. Din Munterhed gjør alting godt.

Mistr. Dakly.

Jeg kan let blive for heftig — Jeg holder for meget af Dig til, at jeg ikke skulde være lidt uroelig imellem. (kierlig) Nu godt! det vil vi ikke mere tænke paa — Hvor er Carl henne?

Sir Dakly.

Den arme Fyhr! han er paa Jagt; han løber hele Byen om, og søger den unge Miss.

Mistr.

Mistr. Dakly.

Hvor er han da gaaet hen, min Bedste?

Sir Dakly.

Jeg tænker han er først gaaet til hendes Slægt.

Mistr. Dakly.

Hendes Slægt! Hvem er det? hvor boer de?

Sir Dakly.

Her i Nabolaugget boer en Tante af hende, Lady Freelove.

Mistr. Dakly.

Lady Freelove! haha! til Lady Freelove er han gaaet; og tænker Du da, han faaer der nogen Esterretning om hende?

Sir Dakly.

Jeg kan ikke vide det, men jeg haaber det af mit ganske Hjerte.

Mistr. Dakly.

Du haaber det af Dit ganske Hjerte? Hvorfor haaber Du det?

Sir Dakly.

Ja jeg haaber det! — Hvorfor haaber Du det ikke? (Forundret).

Mistr. Dakly.

Ja vist! (fatter sig) Tilforladelig haaber jeg det ogsaa! Du veed, min Ven! det maatte være baade Dig og mig en Glæde, at see Carl vel forsynet!

Sir Dakly.

Det troer jeg, og jeg vidste tilforladelig heller aldrig, hvor han kunde træffe bedre. Det er en fortræffelig Vige, det kan jeg forsikre Dig!

Mistr. Dakly.

Du er altsaa meget bekendt med hende?

Sir Dakly.

Ja vist er jeg, min Bedste! jeg saa hende jo saa tidt forrige Sommer, baade paa Majorens Gaard, og til hendes Faders.

Mistr. Dakly.

Saa tidt?

Sir Dakly.

Ja! meget tidt! — Det passede Carl nok — næsten hver Dag! —

Mistr. Dakly.

Saa! — Men, min bedste Mand — hvad jeg vilde sige — (Forvirret).

Sir Dakly.

Hvad vilde Du sige, min Kone?

Mistr. Dakly.

Jeg vilde sige, (stammende) er hun kion?

Sir Dakly.

Overmaade kion!

Mistr. Dakly.

Overmaade kion! og holder man hende for en fornustig Pige?

Sir Dakly.

Det et saa fornustig, artig og takkelig en Pige, som jeg har kiendt. Kiendte Du hende, Du vilde ret holde af hende. Du kan aldrig forestille Dig, hvor megen Fornøielse jeg fandt i hendes Selskab. Den arme Carl! han var hastig flude! og det var heller ingen Under! Hun har saa mange fuldkomne Egenskaber! er saa god og saa munter! Hun er hele Egnens Afgud!

Mistr. Dakly.

Bevar os vel! Du bliver jo ganske henrykt af at tale om hende?

Sir

Sir Dakly.

Henrykt! — Net ikke! jeg vilde bare beskrive Dig den unge Piges Caraktet. Jeg tænkte, det vilde være Dig tiert at høre Carl havde gjort saa fornuftig et Valg, og at han rimeligviis bliver lykkelig!

Mistr. Dakly.

O Carl! ja! det har Du Net i, Carl vil blive grumme lykkelig.

Sir Dakly.

Vener Du ikke?

Mistr. Dakly.

Det er jeg vis paa. Stakkels Carl! det gjør mig saa ondt for ham, han maae være ret bekymret for hende. Jeg tænker paa, om vi ikke kunde være ham til nogen Tieneste heri.

Sir Dakly.

Giorde Du det, min Engel? Du er dog en meget god Kone! Ja! vi maae virkelig see at hielpe ham. Men lad os see! hvordan kunde det bedst gaae an? rigtig — nu har jeg udfunden det! (Efter nogen Pausen) Det var et lykkeligt Indfald, og vil være Carl en stor Tieneste!

Mistr. Dakly.

Nu hvad er det da? — (bestigt) Du veed, for at tiene Carl, og fornøje Dig, gjør jeg alting. (Kierlig).

Sir Dakly.

Du er Gudheden selv! vilde Du bare altid see Tingene i deres rette Lys, og blive ved at være saa god, blev vi det lykkeligste Par, der —

Mistr. Dakly.

Det troer jeg ogsaa; men hvad er dit Forslag?

Sir Dakly.

Jeg er vis paa, Du bifalder det. Du veed, Carl kan maaskee være saa lykkelig at finde sin Donna!

Mistr. Dakly.

Ja! —

Sir Dakly.

Du tænkte jeg, han kunde, med Din Tilladelse, min Bedste! —

Mistr. Dakly.

Du!

Sir Dakly.

Bringe hende her hjem?

Mistr. Dakly.

Hvordan?

Sir Dakly.

Ja, min Bedste! bringe hende her hjem! — Det vil være Carl saadan en Glæde! og Du kan tage hende under Din Beskyttelse, til hendes Fader kommer til Byen! —

Mistr. Dakly.

Det er forfærdeligt! det er endnu mere end jeg kunde forestille mig!

Sir Dakly.

Hvad? Hvilket?

Mistr. Dakly.

Har man seet Magen til den Uforsammenhed? Tage hende under min Beskyttelse! Hvad! vil Du have hende lige for min Næse?

Sir Dakly.

Jeg har aldrig tænkt — Jeg tænkte Du vilde give Dit Minde —

Mistr.

Mistr. Dakly.

Hvad! giøre mig til jeres Skiermbret! — Var der intet andet Sted til jeres Streger end mit eget Huus?

Sir Dakly.

Men det er den største Feiltagelse! Jeg er ganske forbauset!

Mistr. Dakly.

Forbauset! ja — beskæmmet, råbet, forraadt ved det I bilder Jer ind ved den falske Fortrolighed at fange mig! Du holder mig nok for en Toffe, et Gaar! — Carl! ja Carl er tilforladelig et herligt Skalkheds-
skul for Jer! Brevet fra i Morges, Herr Dakly! Brevet!

Sir Dakly.

Brevet! nu det er tilforladelig!

Mistr. Dakly.

Det er nu tilstrækkelig forklaret! Du har gjort mig det meget begribeligt. Nu er jeg overtydet. Jeg har ingen Tvivl om Din Troelsighed. Men jeg takker Dig for en og anden Advarsel, Du gav mig, og Du kan forlade Dig paa, jeg skal føre mig dem til Mytte. Jeg skal heller ikke hvile, før jeg har fuldkommen Beviis, og kan overvælde Dig med uimodsigelige Prøver paa Din slette Opsørsel mod mig.

Sir Dakly.

Men —

Mistr. Dakly.

Gaae, gaae! Jeg har ikke mindste Tvivl om Din Troelsighed! Gaae Du kun.

(Hun gaaer).

Syvende Scene.

Sir Dakly (allene).

Har man seet Magen? Kan nogen forstaae sig paa den Opsørsel? Opbragt! jeg veed ikke hvorover, skinsyg, jeg veed ikke over hvem. Stiller sig rolig an blot for at lokke mig i Garnet, og skaber saa selv indbildte Beviser af en uskyldig Samtale! — Advarster! Advarster jeg gav hende! — Hvad hun kan mene med det!

Ottende Scene.

Toilette. Sir Dakly. Siden John.

(Toilette gaaer over Skuepladsen).

Sir Dakly.

Hvor skal hun hen, Toilette?

Toilette.

Hen at sige Portneren, han maae ingen tage imod. I Dag vil min Frue ikke see et Menneske.

(Gaaer).

Sir Dakly.

Hvad den Kone dog er ulykkelig! nu sidder hun hele Dagen og nærer sin Mistanke til hun har overbevist sig selv om den er grundet.

(John gaaer over Theatret).

Hvad vil I, John?

John.

Jeg skal sige til Kudsten, han spænder for. Fruen vil strax ud.

(Gaaer).

Sir Dakly.

Ud? Hvad er alt det? — Men hun gjør mig ulykkelig paa alle Maader. Hun er vild og uregierlig
som

som Hav og Storm, er sammensat af Torden og Lyn-
ild. Jeg kan ikke udholde det, og jeg vil paa en eller
anden Maade have Ende paa det.

(Gaaer).

Niende Scene.

Til Lady Freeloves.

Lady Freelove (kommer ind med en Visitbillet).
En Tiener.

Lady Freelove

(Læser i det hun kommer ind).

Og vil have den Vre, at opvarte Deres Naade
en Cavalier, som han kommer fra Manegen. Er den
derude, der har bragt det?

Tieneren.

Lord Trinkets Tiener er udenfor, Deres Naade!

Lady Freelove.

Min Compliment! og det skulde være mig en For-
nøielse at see Wylford — Hvor er Miss Russet?

Tieneren.

Paa hendes Bærelse, Deres Naade!

Lady Freelove.

Hvad gjør hun der?

Tieneren.

Jeg troer hun skriver, Deres Naade!

Lady Freelove.

Haha! Det er latterligt! jeg kan tænke, hun
smører noget til hendes Dally (ved sig selv). Lad hende
vide, jeg ønskede den Fornøielse at see hende her.

(Tieneren gaaer).

Det er en meget besværlig Sag, at styre en ensfoldig
Pige, som intet kiender til Verden. Henriette er lige

som alle andre Piger, forkrækkelig forgabet i det unge Menneske, hun selv har valgt sig; hendes første Kierlighed, det er at sige, den første Mandsperson, der viser hende meer end almindelig Høflighed, den første, der giver en ung Pige Anledning til at troe hun betyder noget. — Stakkels Toss — men den Døgly maae ingenlunde have hende. Et Givtermaal med Lord Trinset vil forøge Familiens Anseelse. Det maae jeg faae hende til. Jeg vil saa tidt mueligt bringe hende og ham sammen, og overlade det til ham at søge sin Fordeel, saa godt han kan! Men der har vi hende!

Tiende Scene.

Henriette. Lady Freelove.

Lady Freelove.

Nu, Henriette! altid Skyer paa Deres Himmel! Jeg beder Dem, min lille Flygtling, vær mere munter! Man faaer Vapeurs af at see paa Deres evigvarende Melankolie.

Henriette.

Bedste Tante! De maae undskyld mig; hvor kan jeg være munter i denne Forsatning? Jeg kender min Faders Tænkemaade, og jeg er vis paa, det Skridt jeg har gjort, volder ham megen Bekymring. Jeg ønsker mange Gange at jeg var bleven hos ham, hvad der endog var fulgt deraf.

Lady Freelove.

Nu! lidt rast har Pigen været, det er vist nok, men Hun behøver heller ikke at være saa bekymret for hendes Papa. De veed jo, jeg har skrevet ham med

sidste

sidste Post, at hans forlorne Faar var i Behold, og at De er færdig til at adlyde enhver af hans Befalinger, kun ikke at ægte det Kræ, Sir Harry. — Himmel! hvad der dog er Forskiel paa en Londonst- og en Landesbye: Opdragelse! En Pige her af Byen havde sprunget ud af Vinduet i Armene paa hendes Elsker, og havde aldrig tænkt paa hendes Fader, uden saa var hun havde havt nogle Bexler at trække paa ham, havde inden tolv Timer været en Snees Mile borte, og inden 24 Timer lauskee ude af England.

Henriette.

Jeg frygter, jeg har alt været for fremsfusende. Jeg skælver for Følgerne.

Lady Freelove.

Jeg kan forsikre Dem, min Pige, De er en af de Hellige! Jeg saaer Spleen over Deres Tale, den er jo saa fuld af Kierlighed og Pligt og Verbødighed, som en Liigprædiken. Og dog kan den fromme Siel elske! Godt! men jeg undrer mig over Deres Smag! en taabelig slet og ret Adelsmand, der ikke har en Titel engang, og, saavidt jeg veed, kunde De have en Mand af Stand i Morgen.

Henriette.

Kan være. Deres Naade maae forlade mig det; men mangen Mand af Stand vilde jeg blive ulykkelig med.

Lady Freelove.

Ma foi ma chere! Med denne Tænkemaade fra Methusalem's Tid kommer De ingen Veie i disse Tider, og dog midt under disse smukke Senteuzer tale disse smaa skielmske Dine et ganske andet Sprog. De

har virkelig smukke Dine, Niece! og disse smukke Dine
har gjort en smuk Ravage i Lord Trinkets Hjerte.

Henriette
(foragtelig).

Lord Trinket!

Lady Freelove.

Ja! Lord Trinket! det veed De ligesaa godt som
jeg; og dog, lille Ondskabssulde, vil De ikke skænke
ham et Smil. Men De maae give det arme Hjerte
lidt Opmuntring, det maae De endelig!

Henriette.

Det kan jeg ikke, naadige Tante! for af alle
Mennesker er Lord Trinket mig den Modbydeligste.

Lady Freelove.

Hvordan da, Niece? Han har Ord for en ung
Cavalier, der besidder Forstand og Levemaade, og alle
Fruentimmer holde ham for smuk.

Henriette.

Ja! han har just saa megen Levemaade, at han
kan være inderlig uartig med en heel Deel Levemaade;
han er just saa kion, at han kan have overmaade høie
Tanker om sin egen Person; og har just Forstand nok
til at være en fuldkommen Spradebasse; lutter Egen-
skaber, der er meget almindelig hos dem, Deres Naade
kalder Mænd af Stand.

Lady Freelove.

Ogsaa satirisk! Jeg maae sige Dem, ma chere!
den Affectation klæder Dem inderlig slet! Folk af
Stand maae have noget fremfor andre i deres Opførsel.

Henriette.

Rigtig har han noget fremfor andre; thi i hans
Naades Omgang er der noget saa anstødelig gemeent,

at

at man snart skulde troe, han bad mig om ganske andet end om at forbinde mig med ham for steds.

Lady Freelove.

Ufkyldige Friheder, min Pige, som ethvert smukt Fruentimmer venter, man skal tage sig hos hende, for at hylde hendes Skønhed.

Henriette.

Det er Friheder, som i mine Tanker intet anstændigt Fruentimmer kan tilstøde.

Lady Freelove.

Romansk i høieste Grad! Troer De, De er endnu paa Landet, Niece?

En Tiener kommer.

Mylord Trinket, Deres Naade!

(Han gaaer).

Lady Freelove.

Jeg sværger Dem til, jeg havde ret Lyst at sige ham alt hvad De har sagt.

Ellevte Scene.

Lord Trinket (i Ridedragt). Lady Freelove.

Henriette.

Lady Freelove.

Underdanige Tienerinde! Mylord!

Lord Trinket.

Deres Naade viser mig for stor Ære! De see mig her en Vottes ligesom jeg kommer fra Manegen. Miss Risset! jeg er deres Slave! Det bringer min Lyksalighed paa det høieste at finde Dem her begge! (Til Henriette) Sur mon honneur Madame! Jeg begynder at fatte store Forhaabninger om Dem: og Dem, Lady Freelove, kan jeg ikke noksom rose for deres Om-

sorg

sorg for deres deilige Eleve. Hun besad før al den Naade, Naturen kunde synkke hende med, og ingen under Solen er saa vel flippet til at give hende Bon Ton, som Deres Naade!

Henriette.

Complimenter og Uartigheder i et Mandedræt. — Meget forbunden, Mylord. Men tillader De mig, uden at tilfidesætte min Erkiendtlighed, at spørge Dem, om Naturen og le Bon Ton, som De kalder det, ere to saa forskiellige Ting, at man ikke kan faae det ene uden at opofre det andet?

Lord Trinket.

Forfskiellige? fuldkommen stridige, Miss! — Hovedhensigten af le Bon Ton er at stille Personer af Stand fra gemene Folk, som rigtig nok Naturen flikker sig ypperlig for. Der har derfor været Tider, hvor det var gemeent, at kunne see, høre, gaae, være frisk, og have hundrede andre affkyelige fuldkommenheder af Naturen. Naturen gjør vist nok sommetider noget meget vakkert: den dannede Dem for Exempel, og den Gang frembragte den noget meget elskværdigt; og vilde De nu tillade os Folk af Stand at give Dem Ton, saa vilde De blive fuldkommen guddommelig! men nu mig — Miss! mig! Naturen gjorde aldrig en Ting som mig.

Henriette.

Jeg troer heller ikke, Deres Naade har Naturen synderlig meget at takke.

Lord Trinket.

Troer De virkelig, det er altsammen mit eget? Jeg maae bekiende, det var en overordentlig stor Compliment! Bravo! Begynder De allerede at smigre, saa
er

er De kommen vidt. Sur mon honneur, Lady Free-
love; jeg troer, vi kan med Tiden gjøre noget af hende!

Lady Freelove.

Der er ingen Tvivl om det. Det staaer i Deres
Naades Magt, at gjøre hende til en fuldkommen Dame.

Lord Trinket.

Hum! Ja!

Henriette.

De maae forlade mig det, Mylord. Jeg er af
en grumme smagløs Tænkemaade. Jeg vil aldrig lade
mig overtale til at aflægge Naturen!

Lady Freelove.

Nu aflægger De den, Henriette! Jeg er vis paa,
De er det eneste Fruentimmer, der nogentid har vægret
sig ved at lade sig føre blandt Personer af Stand.
Skulde De troe det, Mylord! her har hun været en
heel Uge i Byen, og har aldrig vildet ladet mig bringe
sig paa Redoute-Assemblee, eller Concert, eller til
Hove, eller paa Opera engang; ja hun vilde neppe saa
meget som indlade sig med en eneste af dem, der har
besøgt mig!

Lord Trinket.

Det er ingen Under, Miss, at De ikke antager
vor Ton, naar De ikke engang vil værdige Folk af
Ton den Ære af Deres Omgang. Vilde De blot være
med i vore smaae Cotteries, vi skulde snart gjøre Dem
fied af de flodsede Herremænd, paa det fiedsomme Land.
Apropos! Jeg mødte i Morges et Monstre paa Rides-
huset, som gav mig nogle Efterretninger angaaende
deres Familie.

Henr.

Henriette.

Hvad for Efterretninger?

Lady Freeslove.

Hvad var det for et Monstre, Deres Naade talte om? et eller andet vildt Dyr?

Lord Trinket.

Det Monstre, Myladi, var i forrige Tider min Ridesknekt, og havde Opsigt over mine Bæddeløbere; men da han blev alt for afskyelig uforkammet og lidelig, som De veed alle de Slyngeles gjør, jog jeg ham bort; og siden den Tid har min Broder Slouch Trinket havt Inspection over mine Hæste, rider selv mine betydeligste Bæddeløbere, og —

Henriette.

Oh hav De dog den Godhed, Mylord, ikke at tale om deres Hæste og deres Broder, men at sige mig den Efterretning. Har De hørt noget fra min Fader?

Lord Trinket.

Deres Fader, Miss, er her i Byen. De maa vide, den Knekt er nu Staldkarl hos Sir Harry Beagle, deres søde Landsbye-Coridon, og han sagde mig, at hans Herre og deres Fader løb hele Byen om og søgte Dem, og han havde selv Ordre at høre om Dem; og derfor kan jeg tænke, han søgte til Ridehuusstaldene, da han vist nok holdt det for et Sted, hvor han rimeligviis maatte træffe Dem. Deres Fader søger Dem formodentlig ved Tower eller de kongelige Begravelser, som er nok alt det han veed af at sige i London, og deres troe Hyrde er formodentlig heime i et Alhuus, og kjober sig en Høst og drikker en Kande stærk Øl paa deres Sundhed.

Lady

Lady Freelove.

Der har vi den hele Klok fortræffelig fordeelt.

Henriette.

Underrettede Deres Naade ham ikke om, hvor jeg var?

Lord Trinkel.

Ingenlunde, Sur mon honneur! det overlod jeg til deres egen Skarpsindighed at udfinde.

Lady Freelove.

O sig mig dog, Mylord, hvor har dette artige Selskab taget deres Boepæl her i Byen?

Lord Trinkel.

Af alle Steder i Verden, Myladi, har de valgt den forgyldte Ore til deres Resideng.

Lady Freelove.

Hahaha! den forgyldte Ore! usorlignelig! Har de bragt Høe eller Fæe til Byen?

Lord Trinkel.

Bravo! Lady Freelove! Bravissimo! Der er de blandt alle de andre Hesteprangere, og der har de, som det lader, faaet at vide, at Miss tilforladelig er i London.

Henriette.

O, bedste Tante, vil De ikke strax lade min Fader vide, hvor jeg er, og at det vilde være Deres Naade tiert, at see ham her. Jeg tør ikke vove at komme for hans Dine, for De har stilt ham noget tilfreds. Men beed ham for Himlens Skyld, han ikke tager den forhadte Karl med.

Lord Trinkel

(ved sig selv).

Forhadte Karl! heho! Courage, Mylord Trinkel!

Lady Freelove.

Jeg vil strax skikke til ham.

(Ringer).

En

En Tiener

(kommer ind og kvidsker til Lady Freelove).

Sir Harry Beagle er nede.

Lady Freelove

(affides til Tjeneren).

Jeg er ikke hjemme! Har de taget imod ham?

Tjeneren.

Ja, Deres Naade!

Lady Freelove.

Hvad det dog er en affølgelig Ulykke! Før ham
dog ind i mit Cabinet; der skal jeg komme til ham.

(Tjeneren gaaer).

Lord Trinket.

Lady Freelove! De er dog ikke engageret? sur mon
honneur, vi vil ikke af med Dem.

Lady Freelove.

Det affølgeligste Engagement af Verden, et Par mors-
groede gamle pøne Duffer. Lady Formal og Miss Prate.

Lord Trinket.

O, de Dyr. Saa ælle, saa ælle som Ipecacuanha
sur mon honneur.

Lady Freelove.

Ja! hvad skal jeg gjøre ved dem? Hvorfor skulle
ogsaa de kiedsommelige Creature nu komme mig til
Plage? Jeg maae tage imod dem i mit Kabinet, og
De maae undskyld mig med at skrive til deres Fader,
Niece, til jeg er sluppen den Vist. Jeg skal stille
mig af med dem, saasnart jeg kan; men Himlen veed
naar det bliver, for de er begge to uendelige Gladder-
banker, skiont Ordene drippe saa sagte fra den naadige
Grue, som Draaber af en Vistap, og Frøkenen derimod

over:

oversvømmer os med en Strøm af Dumhed. Henriette, De holder Mylord med Selskab saa længe!

(Gaaer).

Lord Trinket

(ved sig selv).

Hun gif! Sagerne begynde min Siel at blive critiske her — Faderen i Byen! — Frieren i Byen! — omringet af Fiender! — hvad skal jeg gjøre! — Her hjælper intet andet end et Coup de main. (Til Henriette) Sur mon honneur! jeg er slet ikke bedrøvet over, at de to gamle Ubekatter kommer, og jeg er hendes Naade meget forbunden, at hun ved sin Vortgang forskaffede os et saa chermant Tete a tete.

Henriette.

Deres Naade vil kun finde maadeligt Selskab i mig!

Lord Trinket.

Jungelunde, min Deiligste! Jeg forsikkrer Dem, vi skal nok finde noget at moere os med! Jeg holder det Parbleu for en allerkiereffe Leilighed til, vi kan blive bedre kiendt med hverandre.

Henriette.

Jeg forstaar Dem ikke.

Lord Trinket.

Saa vil jeg tale tydeligere: (tier og seer hende fræk i Dinene) Sid jeg faae en Ulykke, om jeg faae en kyskeligere Pige i mine Dage!

Henriette.

Er det Deres fornemme Samtale, Mylord, saa vil jeg gaae fra Dem, og lade Dem moere Dem selv med en Monolog!

Æ

Lord

Lord Trinket.

Nei! nei! det seer ikke! — Jeg vil give Dem Prøver paa, jeg mener, hvad jeg sagde! (hindrer hende) Stedet, min Kierlighed, den gode Leilighed forener sig.

Henriette.

Hvordan, Sir! De vil dog ikke bruge Magt?

Lord Trinket.

Sur mon honneur! Jeg maatte bruge megen Magt mod mig selv, hvis jeg ikke gjorde det. De maae forlade mig.

Henriette.

Hielp! Hielp!

(De brudes).

Lord Trinket.

Det hjælper ikke, De raaber. Der kommer dog ingen!

Henriette.

For Himlens Skyld! Sir! Mylord!

(Allarm udenfor).

Lord Trinket.

For en Mykke! Hvad er det for en Støi! saa maae jeg skynde mig!

Henriette.

Hielp! Hielp! Mord!

(De brudes bestandig).

Lovte Scene.

Carl Dalkh. De Forrige.

Carl Dalkh (hurtig).

Hvad hører jeg? min dyrebare Henriette raaber om Hielp! (han seer dem) Er det mueligt! Kom til mig! Nedrige! jeg skal give Dig noget at gjøre.

(Trækker Raarden.)

Lord

Lord Trinket.

J er en uforfhammet Slynge! jeg skal fur mon
honneur —

(De segte, Henriette løber ud og raaber Hielp).

Trettende Scene.

Lady Freelove. Hendes Tiener. Sir
Harry Beagle. De Forrige.

Lady Freelove.

Hvad er det? — dragne Raarder i mit Huus! —
Skil dem ad (det skeer) Det er overmaade uforfhammet!

Lord Trinket.

Godt, Skurk! vi sees en anden Gang! Jeg kien-
der Herren.

Carl Dally.

Jo før jo hellere! Jea kiennder ogsaa Deres Naade!

Sir Harry.

De skulde ladet dem bleven ved! Jeg havde holdt
hundrede Guineer paa den unge Herres Haand.

Lady Freelove.

Hvad vil det sige? Med Tilladelse, Sir, hvorfor
kommer De i mit Huus, og gjør al den Støi? Hvad
tager De mit Huus for?

Carl Dally.

De skulde heller spørge, Myladi, hvad Hans Naade
tog det for?

Lord Trinket.

Uforfhammede Skurk!

Lady Freelove.

Sir! Deres Tale er ligesaa grov som Deres Op-
førsel! Hvem er De? Hvad vil De her?

Carl Daksly.

Jeg er En, der er stedsse færdig at trække Kaarde, for at forsvare den forfulgte Uskyldighed, og særdeles den Dame, som jeg friede fra Mylords Røsenhed; og det var for at søge hende, jeg var saa dristig at betræde Deres Naades Huus!

Lady Freelove.

Hendes Elsker kan jeg tænke, eller Dretteur!

Carl Daksly.

Hendes Elsker, til Deres Naades Tieneste, skönt jeg er ikke stet saa voldsom i min Kierlighed, som Hans Naade der!

Lord Trinket.

Uforskammede!

Lady Freelove.

J skal komme til at fortryde denne Uforskammenhed!

Lord Trinket.

Det kan Deres Naade overlade til mig.

Carl Daksly.

Hahahaha!

Sir Harry.

Men hvor er Frøkenen bleven af imedens? Hvad, Myladi? De sagde mig, hun var her ikke; og jeg var paa Veie at ville tage en anden Kaas, havde jeg ikke hørt give Hals her.

Lady Freelove.

De skal strax see hende, Sir — (hun ringer, en Tiener kommer ind) Hvor er Miss Ruffet?

Tieneren.

Ikke hjemme, Deres Naade!

Lady

Lady Freelove.

Ikke hjemme? Hvor er hun da henne?

Tieneren.

Jeg veed ikke, Deres Naade! men hun løb ned af Trapperne, og skreeg om Hielp; gik grædende gienem Forsalen, og tog en Hnevogn ved Døren.

Lady Freelove.

Dummehoveder! Skal I lade hende ligge ene ud? — Gaae og søg strax efter hende!

(Tieneren gaar).

Sir Harry.

Borte er hun! Hvad Dievelen havde jeg just støvet hende op, og nu skulde det lille Dyr dog smutte fra mig.

Lady Freelove.

Sir, hvis De behager at trine ind med Myslord og mig, kan De maaskee faae at høre fra hende, skönt det rimeligste er, hun er taget til hendes Fader. Jeg veed ikke, hun har andre Venner her i Byen.

Carl Dalky.

Det er mig inderlig kiert, hun er borte. Hvor hun saa er, er hun altid sikrere end i Deres Huus.

Lady Freelove.

Ypperlig, Sir! ypperlig — Myslord! Sir Harry! Jeg skal have den Ære at komme efter!

Lord Trinket.

De skal spørge fra mig med det allersørste, Sir.

Carl Dalky.

Godt, Myslord!

Sir Harry.

Fløiten! Fløiten! Diavlen komme efter det!
(Sir Harry og Lord Trinfet gaar).

Lady Freelove.

Førend jeg følger Selskabet, maae De tillade mig at sige Dem, Sir, at De her har opført Dem saa besynderlig —

Carl Oakly.

Mylabi! man har virkelig her omgaaedes mig temmelig besynderlig.

Lady Freelove.

Virkelig godt! Intet videre! tillad mig at sige Dem, Sir, at Deres Vei gaaer der ud, og at den største Artighed, De kan vise mig, er paa Dieblikket at forlade mit Huus!

Carl Oakly.

Det kan Deres Naade være vis paa. Siden De har forjaget Miss Ruffet, kan De være sikker paa, jeg skal ikke komme til Uleilighed. Jeg vil strax søge hende; jeg kan ikke være roelig, før jeg faaer at vide, hvor hun er bleven af.

Lady Freelove.

Har hun mindste Agtelse for sit gode Navn, giver hun sig vist aldrig i Deres Hænder.

Carl Oakly.

O, Madam! der kan aldrig nogen tvivle paa, hun har Agtelse for sit gode Navn, siden hun ikke blev hos Deres Naade!

Lady Freelove.

Af mit Huus!

Carl

Carl Dalky.

I Diebliffet! Et deiligt Huus, og en deilig
Huusfrue ogsaa! Hahaha!

Lady Freeslove.

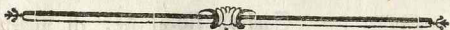
Gemene Karl!

Carl Dalky.

Høisornemme Frue!

(Gaar hver sin Vej ud).

Fredie Akt.

Første Scene.

Lady Freelove og Lord Trinket

kommer ind til Lady Freeloves.

Lord Trinket.

Doucement! Doucement ma chere Lady Freelove! — De maae undskyld mig. Jeg meente intet ondt med det, sur mon honneur.

Lady Freelove.

Nei! Mylord Trinket! Nei! det kan jeg aldrig tilgive! at være uartig mod et Fruentimmer i mit Huus! Hvad vil Verden sige dertil!

Lord Trinket.

Alt hvad den behager! — Det siger ikke det allermindste, hvad Verden siger — Men jeg beder dog om Forladelse! Men jeg troede, Parbleu, det var den bedste Maade.

Lady Freelove.

Skam Dem! Skam Dem! Mylord! Jeg kan aldrig forlade Dem Deres Mangel paa Discretion. — Du maae De overlade til mig at arrangere den hele Affaire, eller ogsaa vil jeg slet ikke have med Dem at giøre. Hvor sært De har ført Dem op! Der gaaer jeg fra Dem blot for at tiene Dem, og Kille os af med den plumpe Sir Harry, og hindre ham og den gamle

gamle Ruffet fra at faae Pigen at see, til vi kunde finde Leilighed til at faae hende paa vor Side. Og saa falder De paa at giøre Alarm, og kaster mig det alt overende.

Lord Trinket.

Dievelen tage baade Sir Harry og den anden Slynge! — at de ogsaa skulle komme drivendes herhid just i saa kritisk et Dieblis! — og at saa det lille vilde Dyr just skulde tage Garten og løbe bort, Satan veed, hvorhen!

Lady Freelove.

Sa! og der var De igien utilgivelig indiscret! Siger mig hende, at hendes Fader var i Wien, og oven i Kibbet hvor han var at finde. For der er jeg vis paa hun er taget hen; hun kiender jo ellers ikke en levende Skabning i London.

Lord Trinket.

Sa jeg maae tilstaae, en Fader er i slige Tilfælde en Pisaller. Sur mon honneur, Lady Freelove! jeg kan neppe troe, denne egenfindige Pige har den Dre at være af Deres Slægt. Saadanne snevre Begreber! Jeg vil sværge paa, det er lettere at blive færdig med 10 Damer de la premiere volée, end at faae Bugt med de Skrupler, man møder hos en ensfoldig Pige, som har inddruffet den borgerlige Tænkemaade!

Lady Freelove.

Kom, Mylord! lad os afbryde de Reflections over min Niece, og tænke efter, hvad her er ved at giøre!

Lord Trinket.

Netop alt hvad Deres Naade befaler! — Jeg for min Part er tout a fait derangé!

Lady Freelove.

Vil De da lade Dem styre af mig?

Lord Trinket.

Jeg vil være Lydigheden selv! — Deres Naades
Slave, sur mon honneur.

Lady Freelove.

Na da! siden det dog egentlig mere er en stem
Sag for mig end for Dem, og kan gjøre nogen Op-
sigt, saa holder jeg det for uundgiængelig nødvendigt,
blot for at give Tingen en bedre Anseelse, at De gjør
hendes Fader en Opvartning, giver Sagen saa godt et
Ansæg, De kan, og igien formelig begierer hende.

Lord Trinket.

Deres Naade har fuldkommen Ret — De er ganske
au fait de l'affaire. Det skal skee strax, og derved bli-
ver Deres Navn frelst, og min Opførsel justificeret for
hele Verdens Dine — Men skulde den gamle Vonde blive
ved at være ligesaa stædig som hans Datter, haaber jeg
Deres Naade har intet imod, jeg bruger et lille Krigs-
puds; for have hende maae jeg, sur mon honneur.

Lady Freelove.

Det har jeg ikke det mindste imod.

Lord Trinket.

Eller ifald der fandtes en god Leilighed, og Pigen
blev ved at være haardnakket!

Lady Freelove.

Gjør hvad De vil, jeg toer mine Hænder. Hun
er nu ikke mere under min Opsigt, veed De. — Men
De maae have Die med Deres Rivaler — Den ene er
i Huse med hende, og den anden vil ingen Leilighed
forsomme at komme til hende.

Lord

Lord Trinket.

Hvad Sværdridderen angaaer, ham skal jeg give lidt at giøre de sa facon. I Morgen tidlig sender jeg ham en petit Billet, og at raade med den Ladefoged, hun har til Fader, og Baronetten, det er ingen stor Hæxerie.

Anden Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tieneren.

Capitain O Cutter vilde have den Ære at giøre sin Opvartning.

Lady Freelove.

Ah! den stygge Karl! den Svemand fra Island, som jeg bad Deres Naade skaffe et Patent som Hver, vercapitain. Jeg kan tænke han kommer at plage mig med sine forhadte Taksigelser. Jeg vil ikke pines med ham nu.

Lord Trinket.

Lad De ham for alting komme ind. Hele Naturen eier ingen kosteligere Skabning til at lee af. Det er et reent Marsvin, og han seer ud, og snaffer bestandig, som han stod paa Dækket. Desuden har jeg et herligt Indfald — Han kan være at bruge!

Lady Freelove.

Godt! — Skik os da det Monstrum herop! — Men hvad er det for et herligt Indfald?

Lord Trinket.

Et Coup de maitre sur mon honneur! jeg vil — men tys! der er Dyret!

Tre-

Tredie Scene.

Capitain O Cutter. De Forrige.

Lady Freelove.

Tienerinde! Herr Capitain! Det er mig kiert at see Dem.

O Cutter.

Takker mangfoldig Deres Naade! I Dag kan jeg sige, Vinden er mig favorable! — Knap duver jeg an her, for at hilse Deres Naade, for jeg er saa lykkelig, at jeg kan praie Hans Naade min høie Patron med det samme! Jeg haaber naadig Herre er frisk og vel!

Lord Trinket.

Guldkommen vel! jeg takker Capitainen! Men De synes at være bleven gæstet i Tienesten? Hvad betyder det Plaster paa Deres høire Dje?

O Cutter.

Et lille Forfud paa min Gage i min nye Vost, naadig Herre! At presse, gaaer ikke af uden Sportler, skönt de fylde forbandet lidt i Pungen.

Lord Trinket.

Og i hvad for en farlig Rencontre har De saaet den Skramme?

O Cutter.

I et fremmed Element, Deres Naade! i et Søeslag til Lands! For et Par Dage siden snusede jeg tre stoute Knøse op, som soer med en Koffardiemand; de gjorde klart Skib; jeg gav paa Timen mine Junger Signal at gjøre Jagt, og vi laae lige ned paa dem; de brasede op, og laae os paa Siden; vi gav dem et
glat

glat Lav om Styrbordsiden, og det sorte de paa som Karle, og den ene af dem greb til Haandgeværet, som tog Mikel Gages Bagbordsiden bort af hans Hat; jeg æntrede ham paa Diebliffet, og fik en Lusing af hans Pistolkolbe over mit Styrbords Die; men vi bragte dem dog op allesammen, og nu ligge de i Lage paa St. Giertrud.

Lord Trinket.

Brav, tappre Capitain; men De maae dog snart faae en bedre Plads. Jeg tænker det næste Vas, fra den Post De nu har, er et Skib.

O Cutter.

Jo før jo heller, Deres Naade! Jeg lover Dem, den ærlige Terenz O Cutter skal ikke stryge, og er saa skout en Svemand, som nogen i Kongens Flaade!

Lord Trinket.

De kan forlade Dem paa alt hvad jeg kan gjøre for Dem, Capitain! — men De kan ogsaa for nærværende Tid vise mig en Villighed.

O Cutter.

En Villie! Mylord! Deres Naade gjør mig en stor Ære! Jeg vil seile Verden rundt fra den ene Ende til den anden, baade ved Dag og ved Nat, for at tiene Deres Naade, eller den naadige Frue.

Lord Trinket

(til Lady Greelove).

Mylladi! det lykkeligste Indfald af Verden! — (Høit) Den Villighed, jeg vil bede Dem om, Capitain, staaer ind i Deres egen Metier. Den hele Sag bestaaer i, at der er et Par uforkammede Knegte i et Bercehuus i Holborn, som har forløbet sig mod mig,

og

og jeg vilde være Dem uendelig forbunden, hvis De kunde presse Dem til Kongens Tjeneste.

Lady Freelove
(til Lord Trinket).

Nu forstaaer jeg Dem! Fortræffelig!

O Cutter.

Hjertelig gierne, Deres Naade, og Tak til! men jeg vil dog haabe, det ikke er Borgere, eller boesiddende Folk. Det er nogen Gændens Menneſker at have med at gjøre. De gjør En charolſt i Hovedet, med at ſtrige paa Deres Frihed, og Eiendom, og Privilegier, og hvad det Lapperie hedder. Forleden Dag blev endnu Jack Trowſer kaldt ind for Lordmajoren, og maatte spytte et Mars Gage i Bøſſen for ingen Ting!

Lord Trinket.

Jeg ſkal nok mage, De ingen Uleilighed ſkal komme i. De Knegte har for tient mig for Staldkarle. Vilde De komme til mig i Morgen tidlig, vil jeg viſe Dem derhen.

O Cutter.

Jeg ſkal komme, og tage en fire eller fem Udhælere med mig, og det ſaa flinke Knegte, ſom nogen vil lyſtes ved at ſee!

Lord Trinket.

Meget forbunden! Men jeg har endnu en lille Villighed at bede Dem om, Capitain!

O Cutter.

Den Onde tage mig! om jeg ikke gjør det!

Lord Trinket.

Og det ſor De veed, hvad det er?

O Cutter.

Vaade ſor og eſter, naadige Herre!

Lord

Lord Trinket.

En vis Herre har fornærmet min Dre!

O Cutter.

En Kaarde igiennem ham!

Lord Trinket.

Vil De bringe ham et Brev fra mig?

O Cutter.

Min Siel vil jeg saa, og to tilbage om det gøres
nødig.

Lord Trinket.

Vil De da komme lidt før i Morgen, Capitain,
at De kan gaae med mit Brev, sørend vi lægge Haand
paa det andet!

O Cutter.

Vær ikke bange, Mylord! Underdanige Tiener!
Underdanige Tiener, Deres Naade!

Radh Freelove.

Tienerinde, Capitain! Min Compliment til Mis-
tris O Cutter! Hvordan befinder hun sig?

O Cutter.

Takker for god Efterspørgsel, Deres Naade! Hun
er i tyk Velgaaende!

Lord Trinket.

Hvor mange Børn har De, Capitain?

O Cutter.

Fire, og med Deres Naades Tilladelse, et paa
Stabelen!

Lord Trinket.

Naar det er løbet af, staaer jeg fadder, Capitain.

O Cutter.

Deres Naade er alt for naadig!

Lord Trinket.

Mu godt, De kommer i Morgen tidlig?

O

O Cutter.

O jeg skal ikke glemme det, Mylord! Den lille Terenz O Cutter forsømmer sig aldrig, hvor det gielder at vove Træien.

(Han gaaer).

Lady Freelove.

Hahaha! Men De har dog sikkert ikke i Sinde at lade hendes Fader og Frieren gjøre en liden Reise til Indien?

Lord Trinket.

Ingenlunde! De skal bare see dem om indvendig i et Skib et Par Dage.

Lady Freelove.

Godt! men med alt det er det et meget dristigt Foretagende, Mylord! jeg troer aldrig De sætter det igiennem.

Lord Trinket.

Ingen Ting kan være lettere — sur mon honneur! at presse en Mand af Stand, en af os — vilde ikke være saa let, det har De Net i; men de to Herrer, veed De, har ikke selv saa fornemt et Væsen, som en af mine Tienere; og efter deres Opsørsel, Tale og Klædedragt kan man let tage dem for Rudske og Staldkarle.

Lady Freelove.

Det er der rigtig nok noget i; men hvad Fordeel venter De af det Krigspuds?

Lord Trinket.

Al muelig Fordeel. Dette Kunstgreb maae i det mindste skaffe dem af Veien for nogen Tid, og imidlertid gjør man sine Anlæg at blive Eier af Pigen.

Gierde

Fjerde Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tjeneren.

Mistris Dakly holder nede, Deres Naade, og vilde have den Ære at tale med Deres Naade om en Sag af Betydning.

Lord Trinket.

Mistris Dakly! hvad kan den Argus vilde Dem?

Lady Freeslove.

Det er det samme, hvad hun vil; jeg kan ikke udstaae hende. Hun skal være velkommen.

(Tjeneren gaaer).

Lord Trinket.

Hvad for en Vind men der blæser hende herhid?

Lady Freeslove.

En Vind, som blæser os noget godt til.

Lord Trinket.

Hvordan det? — Jeg forundrer mig overmaade, at De tog imod hende!

Lady Freeslove.

Hvor kan De være saa fortsynet? — De kan være vis paa, hun kommer i Anledning af Henriette, hvad hun saa vil; maaskee for at tiene den unge Dakly, stille mig tilfreds, hente Underretning, og saaledes bringe Sivtermaalet i Rigtighed; men jeg skal gjøre Indsigelse, det lover jeg Dem — Hvad hun saa vil, saa skal jeg nok vide at bringe en lille Ulykke udaf det — Men gaae! gaae! — jeg troer, jeg hører hende — Løst Dem ned af Bagtrappen — eller bие; det er bedre, gaae den Vej ud, mød hende, og gjør hende endelig en dyb Compliment, naar De gaaer ud.

Y

Lord

Ord Trinket.

Hys! Her er hun.

(Han bukker dybt for Mistr. Dakly, og gaacr).

Femte Scene.

Mistr. Dakly. Lady Freelove.

Mistr. Dakly.

Jeg beder om Forladelse, at jeg gjør Deres Naade Uleilighed!

Lady Freelove.

Det er mig altid en Glæde at have den Ære at see Mistris Dakly.

Mistr. Dakly.

Der er just kommen et Brev fra Landet, der har gjort nogen Uro i vor Familie. Det er fra Sir Ruffet.

Lady Freelove.

Sir Ruffet?

Mistr. Dakly.

Ja fra Sir Ruffet, Deres Naade! og det er fornemmelig om hans Datter. Da hun nu har den Ære at være i Slægt med Deres Naade, tog jeg mig den Frihed, at gjøre min Opvartning.

Lady Freelove.

Hun er rigtig nok af min Slægt, Madame, som De behager at sige, men efter det der er foresalden, veed jeg neppe om jeg kan kiendes ved hende.

Mistr. Dakly.

Er hun da saa meget at dadle?

Lady Freelove.

Saa meget at dadle! — Jeg vil lade Dem selv dømme Madame! — Uagtet hun har været saa ube-

tænk.

enksom, for ikke at sige noget værre, at løbe bort fra hendes Fader, haabede jeg dog, jeg skulde faae den Sag dyttet ned, for Familiens Vres Skyld; men hun er ogsaa løbet fra mig, Madam! Det er ingen Time siden, hun stial sig uformodenlig bort.

Mistr. Oakly.

Det er forunderligt. Hendes Fader synes virkelig ogsaa i sit Brev at frygte for de værste Følger. — Men troer da Deres Naade, det er virkelig saa slemt?

Lady Freelove.

Jeg kan ikke sige det — vi vil haabe det Bedste — men en besynderlig Pige er det — De veed selv, Madam, et ungt Fruentimmer kan aldrig være forsigtig nok i sin Opsørsel. Hun er — det gjør mig ondt, jeg maae sige det — en meget farlig Person at bringe ind i et Hus.

Mistr. Oakly.

Er hun det?

(Uroelig).

Lady Freelove.

Vilde jeg sige alt det, jeg vidste.

Mistr. Oakly.

Deres Naade veed vel ikke, om der blev hemmelig handlet noget sammen mellem hende og Hr. Oakly?

(Ganske forvirret).

Lady Freelove.

Herr Oakly?

Mistr. Oakly.

Herr Oakly — nei ikke Herr Oakly, det er at sige, ikke min Mand — ham mener jeg ikke, ikke ham, men hans Brodersøn, den unge Oakly.

Lady Freelove
(ved sig selv).

Skinsyg over hendes Mand! — Saa saa! Nu veed jeg min Rolle!

Mistr. Oakly.

Men De maae forlade min Dristighed, Mysladi! Har da Deres Naade merket noget urigtigt i hendes Opførsel, medens hun var her i Huset?

Lady Freelove.

Nu, da hun neppe var en Uge her i Huset, var hendes Opførsel snarere hemmelighedsfuld. Breve og Bud frem og tilbage mellem hende og jeg veed ikke hvem — Jeg tænker, De veed Herr Oaklys Brodersøn har været her, Madam?

Mistr. Oakly.

Jeg vidste det ikke for vist. Har han alt ved den Leilighed gjort Dem sin Opværtning?

Lady Freelove.

Giort mig sin Opværtning! Det Navn er meget for fint til at passe paa hans Besøg — Mylord Trin-ker, den Herre, De mødte, da De kom ind, havde Tanke til min Niece, maae De vide, og da det vilde været et fortræffeligt Partie! saae jeg det gierne! men jeg tænker, efter den Scene han var Vidne til i Morges, vil han slaae det reent af Hovedet.

Mistr. Oakly.

Det gjør mig ondt, En af min Slægt skulde saadan glemme sig selv —

Lady Freelove.

Det siger intet — rigtig nok var baade hans og Frøkenens Opførsel temmelig besynderlig — Og dog med alt det troer jeg ikke, han er den, hun elsker.

Mistr.

Mistr. Dakly

(meget uroelig).

Ha!

Lady Freelove.

Vist nok har hun forgabt sig i En, og det retskaffen; men baade Mylord, som var hele Tiden tilstede, og jeg var overbevist om, at Herr Daklys Brodersøn var snarere en tjenstagtig Ven, en Art Mellembud, end Elskeren — Bevar os vel, Madam! De skifter Farve! De synes uroelig — befinder De Dem ikke vel?

Mistr. Dakly.

Guldkommen vel, Deres Naade! fuldkommen vel — det smerter mig kun, min Mand skulde føre sig saadan op.

Lady Freelove.

Deres Mand, Madam?

Mistr. Dakly.

Hans Brodersøn vilde jeg sige — hans utilgivelige Grovhed — Men jeg er heller ikke ganske vel! — Det gjør mig ondt, jeg har gjort Deres Naade saamegen Uleilighed. Jeg vil have den Ære at recommendere mig.

Lady Freelove.

Jeg kan forsikre Dem, Madam! De gjør mig bekymret. Jeg er ganske uroelig over at see Dem i saadan Forsætning. Jeg haaber dog ikke, jeg har sagt noget, der — Jeg troer virkelig ikke Deres Mand er skyldig. Sandt nok er det, de gode Mænd tage sig særdeles Friheder til — men jeg troer, jeg er vis paa, det er ikke mueligt — det kan ikke være. Lad det jeg har sagt, ikke have nogen Virkning hos Dem.

Mistr. Dakh.

Ikke det allermindste. Jeg tænker ikke paa sigt — Deres Naades underdanigste Tienerinde! (vil gaae, og vender om) Men Deres Naade har dog ikke hørt noget, eller veed noget om det?

Lady Freelove.

Rom, kom Mistris Dakh, jeg seer hvordan det er sat, og det var ikke sigt af mig, om jeg vilde sige alt det, jeg vidste. Jeg tør ikke fortælle Dem, hvad jeg har hørt; kun maae jeg bede Dem være paa Deres Post — det kan ikke skade. Lad Nigen ingen Medhold faae, og see hvad deraf kommer.

Mistr. Dakh.

Det vil jeg! Jeg er Deres Naade uendelig forbunden! — Men syntes da Deres Naade, at Herr Dakh —

Lady Freelove.

Nei! ingenlunde! der er intet om, det tør jeg sige. Jeg vilde ikke bringe Misforstaaelse i en Familie — men jeg er selv Fruentimmer, har selv været gift, og kan ikke andet end tage Deel i Deres Tilstand. Men vær ikke uroelig, der er intet om, det tør jeg sige.

Mistr. Dakh.

Det troer jeg ogsaa — Deres Naades underdanigste Tienerinde!

Lady Freelove.

Tienerinde, Madam! — Vær nu ikke uroelig! De maae endelig love mig, De ikke vil være bekymret!

Mistr. Dakh.

Glet ikke uroelig! ikke det mindste bekymret! — Deres underdanige Tienerinde! (Gaaer).

Lady

Lady Freelove

Hahaha! Der gaaer hun, fuld af Brede og Skinsyge, for at se det altsammen ud over hendes Mand! Himlen være den Stakkels naadig!

Slette Scene.

Lord Trinket. Lady Freelove.

Lady Freelove.

Bevar os vel! Mylord! jeg troede De var gaaet.

Lord Trinket.

Jeg var kun i næste Etue. Min Nysgierrighed vilde ikke lade mig komme et Skridt længer. Jeg har hørt hvert Ord, og aldrig moeret mig bedre i mine Dage, for mon honneur! hahaha!

Lady Freelove.

Hvor det stakkels Dyr beed paa Krogen! hahaha!

Lord Trinket.

Hahaha! Min uforslignelige Lady Freelove! det falder jeg at have Forstand og Bittighed, for mon honneur!

Lady Freelove.

En lille Bombe imellem de fiendtlige Arbeidere, intet andet!

Begge.

Hahahahaha!

Lady Freelove.

Men jeg maae forlade Dem. Jeg har 20 Visiter at giøre! De lader mig vide, hvordan Deres hemmelige Anlæg falder ud.

Lord Trinket.

Det kan De forlade Dem paa!

Lady Freelove.

De glemmer dog ikke, jeg venter Dem i Morgen
Formiddag — Nu har De den Godhed at have mig
undskyldt.

(Mylord Trinfet gaaer. Lady Freelove ringer,
og siger til Dieneren)

Lad Epingle komme op! jeg er ved Toilettet.

Syvende Scene.

Scenen forandres til Daskys Huus.

Henriette og John kommer ind.

Henriette.

Ikke hjemme? — Ved han vist at Madam Dasky
ikke er hjemme.

John.

Hun er nys taget ud, Madam!

Henriette.

Jeg har noget af Vigtighed — Kan jeg ikke bie
her til hun kommer igjen?

John.

De fik hende dog ikke i Tale. Hun har udtryk-
kelig befalet, at hun vil være ene i Dag.

Henriette.

Men dersom han vilde være saa god at sige hende,
jeg havde noget af Vigtighed at sige —

John.

Jeg tør ikke vove at sige hende det, Madam!

Henriette.

Hvad det dog er ulykkeligt! Hvad kan jeg gjøre?
— Kan jeg da saae Herr Dasky i Tale?

John.

Ja, Madam! Jeg vil sige det til Herren, om
De befaler!

Hen-

Henriette.

O vil han være saa god?

John.

Maae jeg tage mig den Frihed og spørge om Deres Navn, Madam?

Henriette.

Vær saa god og sig Herr Oakly, et Fruentimmer vilde have den Ære at tale med ham.

John.

Det skal skee, Madam!

(Gaaer).

Ottende Scene.

Henriette (allene).

Jeg vilde ønske, jeg havde faaet Madame Oakly i Tale! Hvor er min Forsætning dog ikke ulykkelig? Hvad vil Verden dømme om mig? Og hvad kunde jeg dog andet gjøre? At blive til Lady Freeloves var umueligt. Carl, maae jeg tilstaae, har i Dag opvakt meget af min Kierlighed til ham igien, og dog er jeg bange for hans vilde Tænkemaade. Jeg maae udbede mig Mistris Oaklys Beskyttelse; et Skridt, som, naar man ret betænker alting, er meget ubehageligt for et ømt Hierte, og som blot den yderste Nødvendighed kan undskyldes. Himmel! hvilken Mængde Sienvordigheder og Betyrninger er jeg styrket i, ved det min Fader saa haardnakket bliver ved at vilde tvinge mig til et Givtermaal, som min Siel affkyer.

Niende Scene.

Sir Dakly. Henriette.

Sir Dakly

(i det han triner ind).

Hvor er den Dame? (Da han ser hende, ved sig selv)
Himmel! Miss Russet! er det Dem? Kan man tænke
noget Ulykkeligere? (høit) Er det mueligt det er Dem,
jeg ser?

Henriette.

Det er alt for virkeligt, Sir! og den Marsag,
jeg nu har til at gjøre Dem Uleilighed, behøver saa
meget en Undskyldning, at —

Sir Dakly.

Jeg beder Dem, ingen Undskyldninger! (ved sig selv)
Om nu min Kone kom hjem, inden jeg kan faae hende
bort igierr.

Henriette.

Jeg tør sige, Sir, den Godhed, Deres Neveu
har for mig, kan ikke være Dem ganske ubekendt!

Sir Dakly.

Den veed jeg, og jeg vil ikke haabe, Carl har
ført sig slet op mod Dem; havde han det, skulde han
aldrig komme for mine Dine mere.

Henriette.

Jeg har ingen Grund at klage over ham — Men —

Sir Dakly.

Men! — Miss, maac jeg ikke bede Dem, skynde
sig! (ved sig selv) Der var ingen, jeg mere nødig vilde
see her end hende.

Henriette.

De synes uroelig, Sir!

Sir

Sir Dakly.

Nei! aldeles ikke! — Jeg beder Dem, Miss! bliv ved —

Henriette.

Jeg er for nærværende Tid i en meget ulykkelig Forsarning, Sir! ved det der er skødt mange besynderlige Hændelser sammen, og hvis De ikke hjælper mig, veed jeg ikke hvad der skal blive af mig!

Sir Dakly.

Jeg vil gisre alt, hvad der staaer i min Magt, for at tiene Dem. Jeg veed af et Brev, jeg har faaet fra Deres Fader, at De har forladt ham. Maae jeg bede Dem fortælle mig det øvrige af Deres Historie?

Henriette.

Min Historie er temmelig kort, Sir! Da jeg gik fra min Fader, tog jeg lige til London, og søgte Tilflugt hos En af min Familie! hvor jeg, isteden for at finde den Beskyttelse, jeg ventede, saae mig udsat for den uanstændigste Begegnelse. Det er ingen Time siden, Deres Neveu reddede mig ud af en nedrig Voldsmands Hænder! Jeg skælver, naar jeg betænker, jeg forlod ham i en Duel.

Sir Dakly.

Han fattes intet. Han har i dette Dieblis sendt Bognen hjem fra Beaupais, hvor han spiser i Dag. Men hvad har De at befale, hvori jeg kunde tiene Dem?

Henriette.

Gud ske Lov! ham intet fattes! — Den Gudhed, jeg vilde udbede mig af Dem, Sir! er, at De vilde tillade mig at blive nogle saa Dage i Deres Huus.

Sir

Sir Dakly.

Miss Ruffet!

Henriette.

Og at De tillige vilde gjøre alt, hvad De kunde, for at faae min Fader til at tilgive mig, uden at nøde mig til at tage Sir Harry Beagle.

Sir Dakly.

Jeg er i yderste Forlegenhed! — Men hvorfor har Carl ikke besørgt Dem et anstændigt Opholdssted?

Henriette.

Det var noget, jeg formodentlig neppe havde samtykket i; Verden er saa alt for villig til at laste, om man ogsaa aldrig giver mindste Anledning til det. Og ifald De har den Godhed at give mig et Fristed i Deres Huus, maae jeg bede Dem, det maae være mig tilladt blot at omgaaes Sir Carl som Deres Neveu; i min nærværende Forsætning har jeg mine vigtige Anseger til det.

Sir Dakly.

Hvor ulykkelig det træffer! Miss! jeg vilde min Siel gjøre alting for Deres Skyld — men at have Dem i mit Huus, det har Vanskeligheder, som —

Henriette.

Jeg haaber ikke Sir, at De skulde tvivle paa, det var saa, som jeg har sagt.

Sir Dakly.

Jeg troer hvert eneste Ord, Miss; men jeg har mine egne Familie-Betragtninger, saa jeg —

Henriette.

De kan dog ikke have mig mistænkt for, jeg skulde være saa nedrig, at indgaae nogen Forbindelse i Deres

Fami-

Familie, som var Dem imod, saalænge jeg var i Deres Huus? —

Sir Dakly.

Den Forbindelse vilde være mig og min hele Familie en stor Vre! der er aldrig falden mig mindste Betænkelse ind fra den Side. — Hvad skal jeg gjøre? Lad mig see! — lad mig see! — ifald nu —

(Han betænker sig, og tier).

Tiende Scene.

Mistr. Dakly. De Forrige.

(Mistr. Dakly bag ved, uden at sees af de andre, med Saloppe, Biste, Handsker o. s. v.)

Mistr. Dakly.

Jeg veed vist, jeg hørte et Fruentimmer snakke med min Mand! — Ha! (Hun seer Henriette) Jo! det er rigtig nok! Jeg vil tvinge mig! jeg vil høre til!

Henriette.

Jeg seer nok, De vil ikke redde mig, Sir! — Himmel! hvad vil min Skæbne blive? — Hvorfor forlod jeg min Faders Huus for at udsætte mig for større Kummer?

(Grædesfærdig).

Sir Dakly.

Jeg vilde gjøre alting for Deres Skyld, det kan De være vis paa. Vær De ved godt Mod, og jeg vil tænke paa at udfinde et Sted, hvor De kan være.

Mistr. Dakly.

Saa — vil De?

Henriette.

Hvor kan jeg bedre være end i Deres eget Huus?

Sir

Sir Dakly.

Min bedste Miss! — Jeg — jeg —

Missr. Dakly.

Min bedste Miss — ypperligt!

Sir Dakly.

Eys! — Eys! — hvad var det jeg hørte? —
Nei det var inter. Jeg vil tale reent ud med Dem,
Miss! vi kunde let blive afbrudt. De Familie-Betragt-
ninger, vi talte om, er ingen anden end min Kone,
hun har et lidt ulykkelig Sind, Miss! — og tog jeg
Dem i Huset, saa veed jeg ikke hvad følger det kun-
de have. —

Missr. Dakly.

Meget godt!

Henriette.

Min Opsørsel, Sir! —

Sir Dakly.

De maatte føre Dem op som De vilde, bedste
Pig. kunde De dog aldrig forebygge, hun jo fik Mis-
tænke!

Henriette.

Men naar nu Deres Brodersøn tog alting paa
sig, Sir?

Sir Dakly.

Det vilde heller ikke hjælpe, Miss! endnu i Mor-
ges, da det Brev kom fra Deres Fader, havde jeg nær
aldrig faaet hende stilt tilfreds, skönt jeg forsikrede,
jeg vidste ikke det mindste af det, og Carl tilstod alting.

Missr. Dakly.

Brevet! — hvor jeg har ladet mig narre!

Henriette.

Hvad skal jeg gjøre? hvad skal der blive af mig?

Sir

Sir Daktly.

Seer De, bedste Miss! siden min Kone er saadan, er det mig ikke mueligt at tage Dem i Huset! og vidste jeg ikke, hun var taget ud kort før De kom, vilde jeg være i yderste Forlegenhed over det, De er her nu. Vi maae da see at indrette det det bedste vi kan; jeg vil leie Bærelser til Dem her i Nærheden, som hverken Carl, eller min Kone, eller noget Menneſke ſkal vide af at ſige; og ſkulde min Kone engang med Tiden ſaae det at vide, ſaa veed De, vi ſhede alting paa Carl.

Mistr. Daktly.

Paa Carl!

Henriette.

Hvor jeg er ulykkelig! (grædende) evig ulykkelig!

Sir Daktly.

Ulykkelig! ingenlunde. Det er hændtes ſaa mange ung Pige før Dem, og alting er endda bleven godt! — Vær ved godt Mod, jeg ſkal ſee, om det er mig mueligt at komme til Dem hver Dag.

Mistr. Daktly

(kommer frem).

Vil De det! Herr Daktly! er jeg endelig kommen efter Dem! — Og De, min bedste Frøken! — jeg vil —

Henriette.

Madam! jeg begriber ikke —

Mistr. Daktly.

Jeg begriber det altsammen, og har alt begrebet det længe — De ſkal have Deres egne Bærelser, Miss — Det troer jeg ogsaa De er bedst tiemt med! — Hvor tør De ſee mig under Dinene?

Sir

Sir Dally.

Vær dog for Guds Skyld ikke saa heftig, min Bedste! Du tager ganske feil her. Du veed ikke hvormed Du taler med. Miss er et Fruentimmer af Stand.

Miss. Dally.

Det er ogsaa en standsmæssig Opførsel i Sandhed! at forføre gifte Mænd!

Henriette.

Bedste Madam! hvor kan De troe —

Sir Dally.

Du maae vide, min Ven! det er den unge Pige, som Carl —

Miss. Dally.

Ypperligt! men det gaaer ikke an, Sir! — har jeg ikke selv hørt dem lægge det hele Raad op — har jeg ikke selv hørt Deres vittige Anlæg, at De vilde skyde al Skylden paa Carl.

Sir Dally.

Et Dieblisks Koldblindighed, Bedste! — Du maae vide, det Brev, der kom i Morges, var om Miss.

Miss. Dally.

Jeg veed det.

Sir Dally.

Og siden den Tid synes Carl at have været saa lykkelig at —

Miss. Dally.

Falske Mand! — Den List er for plump til at jeg ikke skulde merke den. — Nu er det let at begribe, hvad Du vilde sige med det, Du i Morges foreslog mig, at tage hende i Huset. Men Frøkenen kunde selv finde herhid seer jeg.

Sir

Sir Dakly.

Fy! Fy! — min Bedste! hun har ladet sig melde hos Dig!

Mistr. Dakly.

Hos mig! — alt bedre og bedre! — har hun ikke passet Leiligheden, og kom til Dem, just som jeg var taget ud? — Men jeg er Dem forbunden for Deres Visit, Frøken. Jeg har nu havt den Ære at modtage Dem; jeg beder De opholder Dem ikke for min Skyld!

Sir Dakly.

Skam Dem! Skam Dem! Mistris Dakly! hvor kan De være saa urimelig? Er det en Opsærsel mod en Pige af hendes Charakter?

Mistr. Dakly.

Jeg har hørt hendes Charakter! Gaae kun, min deilige forløbne Frøken! Nu har De løbet bort fra Deres Fader, og staaalen Dem bort fra Deres Tante! Gaae! gaae! her skal De ikke blive, det kan jeg sige Dem!

Sir Dakly.

Jeg beder Dig, vær roelig! Du veed ikke hvad Du selv gjør! Hun skal blive!

Mistr. Dakly.

Hun skal ikke blive her et Dieblif!

Sir Dakly.

Hun skal blive her et Dieblif, en Time, en Dag, en Uge, en Maaned, et Aar! — For en Ulykke! Madam! hun skal blive her hendes hele Livs Tid, om jeg vil.

Mistr. Dakly.

Hvad?

Henriette.

Sir! Lad mig gaae, for Himlens Skyld! jeg er Dødsens af Angest.

Sir Dakly.

Vær De ikke bange, Miss! — Hun skal blive, det vil jeg have.

Russet

(inden for).

Jeg kan sige ham, Monsieur, jeg vil op. Jeg er vis paa, hun er der, og han skal neppe kunde forbyde mig det.

Henriette.

O min Fader! min Fader!

(Befvimer).

Sir Dakly.

See, Hun befvimer! (griber hende) Saa ring dog! kom ind En! —

Miss. Dakly.

Hvad! tage hende saagar i sine Arme! Nu forgaar Taalmodigheden mig!

Ellevte Scene.

Sir Russet. De Forrige.

Russet.

Hvor er det? Hvad, befvimet? (løber til hende) O, min gode Jette! mit Barn! mit Barn!

Sir Dakly.

Deres pludselige Komme forskrækkede hende! men hun kommer alt til sig selv igjen! Hvordan er det, Miss?

Henriette.

Min Fader!

Russet.

Ruffet.

— Min egen Fætte! hvor kunde Du vende fra Din Fader, der holder saa meget af Dig? — men jeg vidste nok, jeg fandt Dig her.

Mistr. Dalky.

Nu! Nu da! han vidste han fandt hende her! Sagde jeg det ikke? Er Du ikke en flet Mand, at have saadan skammeligt Forstaaelse med en brav Mandes Datter?

Ruffet.

Jeg maae sige Dem, Sir, at hvad De nu tænker om den Sag, saa skal jeg ikke lade Deres Opførsel gaae saadan hen. — Hvor tør De faae min Datter til at løbe bort, og tage hende i Deres Huus?

Mistr. Dalky.

Ja! seer Du! — det er saa klart som den lyse Dag!

Sir Dalky.

Jeg maae sige Dem, De tager feil —

Ruffet.

Seer De, Herr Dalky, jeg vil have Satisfaction af Deres Familie for den Tort, mig er skeet! For en Ulykke, Sir! der maae ingen Mand i hele Engesland bilde sig ind at fornærme mig.

Henriette.

Min bedste Fader! jeg kan forsikre —

Ruffet.

Hold Mund Tøs! gjør mig ikke vreed!

Sir Dalky.

Sir! det er altsammen Feiltagelse.

Ruffet.

En Feiltagelse! har jeg ikke funden hende i Deres Huus?

Sir Dakly.

Men hun har Min Siel ikke været der nogen —

Mistr. Dakly.

Hørde jeg ikke selv, De sagde, De vilde leie Værelser til hende?

Sir Dakly.

Jo, men det —

Russet.

Har det ikke længe været arbeidet paa, hemmelig at narre mig op i Tænderne?

Sir Dakly.

Jeg har aldrig tænkt paa —

Mistr. Dakly.

Aldrig tænkt paa! — Sagde Du ikke hun skulde blive her i Huset, enten jeg vilde eller ikke?

Sir Dakly. —

Nei!

Russet.

Har De ikke sendt hende imøde, saasnart hun kom til Byen?

Sir Dakly.

Nei!

Mistr. Dakly.

Har Du ikke bedraget mig med Brevet i Morges?

Sir Dakly.

Nei! nei! nei! — Nei siger jeg!

Mistr. Dakly.

Jo! jo! jo! — Jo siger jeg!

Russet.

Skal jeg ikke troe mine egne Dine?

Sir Dakly.

Jeg siger jer, I tage fejl begge to!

Russet.

Ruffet.

For en Ulykke, Sir! jeg vil have Satisfaction!

Mistr. Dakly.

Jeg skal gjøre en Ende paa disse smukke Historier, det lover jeg.

Sir Dakly.

For Dierlen! I vil ikke lade mig tale, og jeg troer, I er begge to lige gode! jeg vil af mit ganske Hierte ønske, I to var Mand og Kone!

Mistr. Dakly.

Fortræffelig! fortræffelig!

Ruffet.

Jeg skal nok finde Leilighed til at snakke med Jer!

Sir Dakly.

Finde Leilighed at snakke! De har talt nok nu for Deres hele Livstid begge to!

Mistr. Dakly.

See hvor vakkert! Kom nu Sir, lad Miss blive hos hendes Fader, hun er i de bedste Hænder.

(Gaaer).

Sir Dakly.

Jeg vilde ønske, jeg kunde lade Dem blive i hans Hænder med. Jeg kommer strax, Madam! — Et Ord, Sir! — Deres Hidsighed, og den Vildfarelse min Kone er i, gjør mig det umueligt at forklare Dem noget nu! Jeg er til Deres Tjeneste naar og hvor De befaler.

(Gaaer).

Ruffet.

Ja! ja! jeg vil have Satisfaction — Nu Frøken! saa fandt jeg Hende dog tilsidst! De har gjort en skønne Allarm her.

Henriette.

Jeg har desværre været den uskyldigste Årsag til en heel Deel Allarm.

Russet.

Uskyldig! hvad havde Du at løbe her hen efter?

Henriette.

Min bedste Fader bedrager sig i den hele Sag. Jeg har ikke været nogen halv Time her i Huset.

Russet.

For en Ulykke! Tøs! gjør mig ikke chatois i Hovedet — Du veed, jeg holder af Dig! men jeg kan ikke lide, man lyver — Men kom med, vi vil her af Huset! (Carl synger udenfor) Holla! hvad er det?

Tolvte Scene.

Carl Dally. De Forrige.

Carl Dally (synger).

Enhver af os 2c. Hvad er det? et Fruentimmer! Henriette! er det mueligt? min dyrebareste sødeste Henriette! jeg har søgt Dig over hele Byen, og tilsidst — var jeg træt — og ilde tilmode — og bekymret; og saa satte vi os ned, den ærlige Major og jeg, og stak en Flaske ud efter den anden paa Dit Velgaaende! (løber til hende).

Russet.

Purs! — hvor tør I komme min Datter nær, naar jeg er tilstede? For Dievlen, Sir! jeg vil snakke et Ord med Jer! —

Carl Dally.

Oh! Squire Russet er her ogsaa? — Din gamle tykke Nakker! hvordan lever Du? — men, Henriette!

bedste

bedste Pige! (griber hendes Haand) Mit Liv! min Siel!
min —

Ruffet.

Slip hende, Sir! Kom Zette! — Slip ham i
Diebliffet, eller jeg —

Henriette.

Der behøves ingen Magt til at faae mig fra et
Menneske, der kan føre sig saadan op paa en Tid, da
han vidste, jeg var i yderste Bekymring.

(De gaae).

Trettende Scene.

Carl Oakly (allene).

Hør mig, Sir! — Miss! — bedste Henriette!
Herr Ruffet! — borte! — hun er borte! og det min
Siel i ondt Lune, og i slet Selskab! — jeg vil gaae
efter hende! — men stop! — jeg gjør kun Ondt værre
— det har jeg gjort engang før — kan jeg huske.
Hvor Dievlen kom de her? Hvem kunde tænke paa,
at finde hende her i mit eget Huus? Mit Hoved løber
rundt af lutter Formodninger. — Jeg troer, jeg er be-
skænket — temmelig beskænket, min Siel! jeg vil gaae
hen og sove mig ædrue, og saa vil jeg spørge mig for,
hvad alt det vil sige; for — den skælver for sin Vi-
ges Bredde!

(Han gaaer songende ud).

Fjerde Akt.

Første Scene.

I Daklys Huus.

Major Dakly. Mistris Dakly.

Majoren.

Godt! godt! min Søster!

Mistr. Dakly.

Jeg vilde vide den rene Sandhed! Hvorfor kan De ikke sige mig den hele Historie?

Majoren.

Jeg vil ingen Ting sige Dem, der er ingen Ting at sige — De veed alt Sandheden — og desuden hvad har jeg med det at gjøre? Om der ogsaa var nogen Misforstaaelse i Gaar — hvad kommer det mig ved? Var jeg her? Er det min Sag?

Mistr. Dakly.

Hvorfor vil De da gjøre det til Deres Sag? Veed jeg ikke, at den hele Ulykke er begyndt paa Deres Lustgaard, og De vilde sætte det fort her i Byen.

Majoren.

Saadan gaar det altid i Familie-Kiævelerier. Min Broder har gjort Dem vred, og nu vil De øse Deres Galde ud paa mig.

Mistr.

Mistr. Dakly.

Fordi jeg veed, De er Skyld i hans flette Opsørsel. Herr Dakly har aldrig ført sig saadan op før.

Majoren.

Jeg! er jeg Skyld i det?

Mistr. Dakly.

Ga De! Det er jeg vis paa.

Majoren.

Det er mig inderlig tiert.

Mistr. Dakly.

Virkelig?

Majoren.

Ga virkelig! og ingen er mig meer Tak skyldig for det end De — Kom, kom Søster! det er Tid, De maae tænke Dem lidt om. Min Broder er bleven en Fabel for den hele Bye; og efterhaanden, isald denne naragtige Sag bliver bekiendt, kommer den hele Familie i alle Folkes Munde.

Mistr. Dakly.

Det gjør den vist, siden De gjør Dem saa megen Umage for at bringe det i Gang. — I andre Huse blive de smaa Stridigheder og Misforhold holdte hemmelige; men her puster man først til, og siden gjør man Dem med Flid bekiendt — Og det er Dem, min Herr Major, der gjør alt saadant noget — jeg har ingen værre Fiende end Dem!

Majoren.

De har ingen bedre Ven, Søster!

Mistr. Dakly.

Men det er heller ingen Under. De har ingen Følelse af Menneskekierlighed, ingen Forestilling om

huuslig Lykfsalighed, og ingen Begreb om Omhed eller Kierlighed til noget Fruentimmer.

Majoren.

Ingen Begreb om Plage eller Uroe — Nei! nei! og dog med alt det kan jeg elske et Fruentimmer af mit ganske Hjerter med Omhed, som De siger — men saa vil jeg altid gierne have, at hun skal vise mig en Smule Gienkierlighed.

Mistr. Dakly.

Et affkyeligt Bink! — men jeg byder Deres Ondskab Trods! — Herr Dakly kan ikke have mindste Tvivl om min Kierlighed.

Majoren.

Det har jeg ikke heller — og dog har Deres Kierlighed alt det ubehagelige hos sig, som ellers følger med Had. De tager reent Livet af ham med bare Omhed; hvad er det ikke et uselt Liv han lever. De bruger ham bare til at øse Deres onde Lune ud paa.

Mistr. Dakly

Jeg beder Dem, Herr Major! —

Majoren.

Deres voldsomme Carakter gjør ham hans Huus til et Helvede, forgifter hans Maaltider, og forstyrrer hans Natteroe.

Mistr. Dakly.

Hav dog den Godhed, Major Dakly, og —

Majoren.

Saadan er det, at have en Kone, der holder af Een. — Den ubetydeligste Ting opvækker Mistanke hos Dem; De sænker i Diebliffet, og sætter den hele Familie i lys Lue.

Mistr.

Mistr. Dasky.

Det er mere end nogen kan taale — Nei, Herr Major, De er Mordbrænderen. De er Skyld i — Jeg kan ikke holde det ud — (grædefærdig) Fra dette Dieblis af forbyder jeg Dem mit Huus, Herr Major. Hvordan min Mand ogsaa fører sig op imod mig, saa vil jeg dog ikke være et Rov for hans uforkammede Slægtninge.

(Han gaaer).

Anden Scene.

Majoren. Siden Carl Dasky.

Majoren (allene).

Ja! ja! jeg vidste nok jeg blev viist Døren. — Der gaaer hun nu lige tilbage til min Broder! Den Stakkels! — For Dievlen! var han bare halv saadan en Mand som jeg, saa skulde hun dandse mig frem og tilbage hele Dagen igiennem, som en Bæverskytte — Nu Carl! —

Carl Dasky.

Ha! Major! har De hørt, hvad der passeerte efter jeg gik fra Dem i Gaar?

Majoren.

Hørt det? Ja til visse har jeg hørt det. Men stakkels Carl! hahaha! hvad det har været en Forplumring; jeg vilde have givet alt hvad jeg veed i Verden til jeg havde været der.

Carl Dasky.

Og jeg vilde have givet alt hvad jeg veed i Verden til, jeg ikke havde været der! — Forbandede Skiebne!

Ma:

Majoren.

At komme saa beleilig til Ende med sit Eventyr — Din Pige var vel inderlig glad over at see Dig? Jeg tør sige, Du var ret forlibt i hende.

Carl Oakly.

Jeg er ullykkelig! Hvem veed, hvor uartig jeg har ført mig op mod hende? — jeg kan ingen Ting huske — Jeg fortjener at miste hende — At gjøre mig selv til et Gviin! — og det paa saadan en Tid til! — O! jeg Toffe! — jeg Toffe!

Majoren.

Jeg beder Dig, vær dog roelig, Carl — qvæl Dig dog aldrig saadan for ingen Ting; det bliver godt igien den første Gang Du seer hende.

Carl Oakly.

Jeg tørde ikke komme for hendes Dine, og dog er jeg utrøstelig over, jeg ikke veed, hvor hun er. Hendes Fader nøder hende maaskee til at tage Sir Harry.

Majoren.

Det skal jeg holde Dig fri for — før løber hun buus i Dine Arme lige for hendes Faders Næse.

Carl Oakly.

Men hendes Faders heftige Charakter, og hendes Sagtmodighed —

Majoren.

Sagtmodighed! oh! Narrerie! forlad Du Dig paa, hun har sit Riens Mand. Jeg vil love Dig for, hun er ligesom alle de andre, egenfindig nok til ikke at gjøre, hvad hendes Fader vil have.

Carl

Carl Dalky.

Godt! godt! — men nu min Opsørsel mod hende — at lade mig se for hende i saadan Forsatning! — Det var just det vi sidst var Uvenner over.

Majoren.

Misforstaaelse! hahaha! Uvenner! hahaha! Hvad betyder det at være Uvenner med sin Kiereste? Nu den hele Kierligheds-Historie bestaaer jo i at blive Uvenner, og blive gode Venner igien. De blive bare Uvenner for at kyskes til Forligelse.

Carl Dalky.

Virkelig syntes alting at have taget en god Vending — og paa den Tid fornyes vor Misforstaaelse! — Gid Vinen blive Gift den første Gang jeg igien drikker formeget.

Majoren.

Ja! saa siger de alle den anden Dag!

Carl Dalky.

Hvor! hvor kan hun være? Hendes Fader har neppe bragt hende til Lady Freeloves igien, og hverken han eller Sir Harry har Huus her i Byen — Jeg veed ikke, hvad jeg skal troe — Jeg vil gaae ud at søge hende, skønt jeg ikke selv veed hvor.

Tredie Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tieneren.

En Herre, der kalder sig O Cutter, vilde have den Ære at tale med Herren.

Carl

Carl Oakly.

Han kommer mig ikke beleilig — Jeg vil ingen
see — jeg er ikke hjemme.

Tieneren.

Han siger, han har et vigtigt Erinde, og han
maa tale med Dem.

Carl Oakly.

Hvad siger I, han hedder? hvordan var det?

Tieneren.

Capitain O Cutter, Herre!

Carl Oakly.

Capitain O Cutter! det Navn har jeg aldrig i
mine Dage hørt! Kiender De noget til ham, Major?

Majoren.

Ikke det mindste! — Men Du hører, han har
noget vigtigt at tale med Dig. Jeg vil gaa.

Carl Oakly.

Han kan intet have, som De ikke maatte vide —
Beed Herr Capitainen umage sig her op. (Tieneren
gaaer) Hvad jeg vilde give til, at den ubekiendte Ca-
pitain bragte mig Bud fra min Henriette.

Fjerde Scene.

Majoren. Carl Oakly. Capit. O Cutter.

O Cutter.

God Morgen, I gode Herrer! Er her nogen,
der hedder Carl Oakly?

Carl Oakly.

Carl Oakly er mit Navn, Sir! ifald det kan
være Dem til nogen Tjeneste.

D

O Cutter.

O meget, meget. — Jeg har et lille Brinde til Hans Navn, men da ingen skulde vide det, kan jeg ikke komme frem med det, førend Dækket er ryddeligt.
(Veger til Majoren).

Carl Dalky.

Sir, denne Herre er min bedste Ven, og alt, hvad der angaaer mig, kan afgjøres i hans Nærværelse.

O Cutter.

O, er det saa, Ven, saa kan vi gjøre alting af paa Skandsen. Det er intet andet end en lille Urede, der er imellem Lord Trinket og Ham, der skulde gøres af. Lord Trinket har Lyst at nappes lidt med Ham, og da jeg styrte den Kaas, saa bad han mig at flye Ham den Lap.

(Giver Carl Dalky et Brev).

Majoren.

Hvad, en Udfordring, Sir?

O Cutter.

Ja rigtig, en Udfordring. Jeg skal være Hans Naades Secondant; og har Han Lyst til en lille Motion, og vil følges med den Herre, saa vil vi alle fire tage fat paa engang, og vi to vil lægge hinanden paa Siden, Hierte.

Carl Dalky (læser).

Ha hvad er det? Det kan komme mig til Nytte.

Majoren.

Sir! jeg er Dem meget forbunden! (ved sig selv). Det er en løierlig Fyr! (hoit) Ja! jeg skal have den Ære at møde det hele ærede Selskab. Jeg skal tage mit Spid med, og saa vil vi to tage Frokost sammen. De synes at være meget kier af at naaes, Sir?

O

O Cutter.

Den Onde tage mig, smager det mig ikke bedre end salt Kiød og Skibstvebakker.

Majoren.

Men med Tilladelse, Sir! hvor kommer De med i den Sag? veed De, hvad det er om?

O Cutter.

Dievlen brænde mig om jeg gjør! Det kan være det samme hvad det er om, seer Han, naar vi kun bare plukkes lidt.

Majoren.

Hvordan? slaes og ikke vide selv hvorfor?

O Cutter.

Naar Blodslaget er heiset, hvem vil saa passiare?

Majoren.

Jeg tænker, en Duel er Hverdagskost for Dem; jeg vil vædde paa, De har været mere end engang til det.

O Cutter.

Ja saa min Siel har jeg saa! til Lands og til Vands! Det kommer den suaa Terenz O Cutter paa Et ud. Da jeg var sidst i Dublin, sloges jeg med En, der snød mig for tusind Pund; med to, som soer med Marsvinet; om Sally macquire, med En, der skjældte min Hund for et Væst; og med tre, om noget der stod i Aviserne. Men siden jeg er kommen til England igien, har jeg, den Onde tage mig, ikke havt det ringeste at gjøre.

Carl Dalky.

(ved sig selv).

Det er en Lykke! men min Glæde vil røbe mig. (høit) Vil De have den Godhed, Sir! at formelde

Hans

Hans Naade min Respect, og forsikre jeg skal have den
 Ære at gjøre ham min Opvartning.

D Cutter.

Saa den Onde tage mig, vil jeg saa! Na,
 Hierte! kommer han med?

Majoren.

Det kan De forlade Dem paa. Vi vil gaae selv
 Skolen igiennem Qvart, Terc og Secund! Capitain!

Carl Dakh.

(ved sig selv).

Nu maae jeg see at fritte ham ud. (hoit) Jeg
 troer, den Tid, Hans Naade har fastsat i Brevet, er —

D Cutter.

Rigtig, Hierte — Kloffen ser.

Carl Dakh.

Og Stedet er — er — bag Montagues Huus,
 troer jeg.

D Cutter.

Nei, Hierte! ved Krindsen i Hydepart! — Jeg
 har selv valgt det Sted, for det vi kan være i Roe.

Carl Dakh.

Rigtig som De siger, Krindsen i Hydepart — jeg
 havde glemt det — Godt, Sir! jeg skal ikke blive borte.

D Cutter.

Jeg, den Onde tage mig, ikke heller. Den smaa
 Terenz D Cutter vil splitte mig have reen Leeg, eller
 vide, hvorfor! Altsaa! Hans Tiener, Hierte!

(Gaaer).

Majoren.

Hahaha! Hvad det var for en Tyr! saa forkippet
 paa at slaes, som en Hanehylling!

Carl Dakh.

Der kunde aldrig træffe noget lykkeligere!

A a

Ma=

Majoren.

End, at have Udfigt til at faae en Kaarde giennem Livet. Den Lykke forlanger jeg ikke.

Carl Oakly.

Ønsk mig til Lykke! ønsk mig til Lykke! Jeg har fundet hende, min Pige! min Henriette — Hun er i et Vertshuus i Holborn, Major.

Majoren.

Hvad? Hvor veed Du det?

Carl Oakly.

Den rare, gode, allerkiereste, dumme Capitain har givet mig et galt Brev.

Majoren.

Et galt Brev?

Carl Oakly.

Ja! et Brev fra Lord Trinkel til Lady Freelove.

Majoren.

Det var Dievelen! Hvad staaer deri.

Carl Oakly.

Det jeg nu fortalte Dem, at hun er i et Vertshuus i Holborn — og saa en Undskyldning fra Mylord, at han ikke i Formiddag kan gjøre hendes Naade sin Opvartning, som han havde lovet, da han har fuldt op at gjøre med hans Anslag paa Henriette.

Majoren.

Saa saa! en Complot mellem Mylord og Myladi.

Carl Oakly.

Hvad det er for en Complot, veed jeg ikke; men jeg vil tage mig den Frihed at tage en Haand i med; Saa kan maaskee hans Naade og jeg mødes, og afgjøre vor Urede, som Capitainen siger, før i Morgen tidlig. Der, læs selv! Major!

Majoren.

Majoren

(tager Brevet, og læser).

Hum — hum — hum — ypperligt! og hvad vil nu Du?

Carl Dalky.

Jeg vil paa Diebliffet gaae derhen.

Majoren.

Saa skal Du tage mig med. Hvem veed, hvad hans Naade har for? jeg begynder at frygte, der er Ugler i Moesen.

Carl Dalky.

Nei! nei! frygt De ikke for mig! finder jeg, jeg har Dem nødig, skal jeg lade Dem det vide.

Majoren.

Nu vil Du igien bære Dig ad som et galt Menneske! — Falde med Døren ind i Huset, og gaae frem med Ild og Sværd, og selv styrte Dig i Fortræd.

Carl Dalky.

Nei! nei! lad De kun mig raade! Jeg vil gaae in cognito, lade min Vogn staae noget derfra, gaae forsigtig til Værks, og tage mig vel vare, det lover jeg Dem. — Jeg tænkte aldrig, jeg skulde nogentid have glædet mig over at faae en Udfordring; men det var det lykkeligste der kunde hændte mig. Farvel! Farvel Oncle!

(Gaaer hurtig bort).

Majoren.

Det staaer mig ikke saa rigtig an alt det — og dog kan jeg heller ikke troe, hans Naade havde saa meget dybe Anlæg — Carl kan let være ham for snue. — Hør! —

Fjernte Scene.

En Tiener. Majoren.

Tjeneren.

Herr Major.

Majoren.

Hvor er min Broder?

Tjeneren.

Paa sin Stue — Han er ene, Herr Major.

Majoren.

Og hvordan er han?

Tjeneren.

Jeg veed ikke andet, end han er ganske vel, Herr Major.

Majoren.

Ja! ja! men er han i godt Humeur?

Tjeneren.

Jeg blander mig aldrig i Familiesager, gjør ikke jeg, Herr Major.

(Gaaer).

Majoren (allene).

Godt sagt! — ganske ingen slem Advarsel for mig! — Hvad det dog er en sær Verden vi leve i — to Mennesker kan ikke holde mere af hinanden end min Broder og hans Kone, og dog kunde de værste Tiender ikke pine hinanden værre — Ach! havde han bare det halve af min Tænkemaade! — Og dog fattes han ikke Forstand — men jeg tiender ham. Han pyn-
ter det ud med Maximer, og Stumper Philosophie, og Enber Sentenzer — Jeg maae leve i Fred — Taal-
modighed er det bedste Middel — Et roeligt Liv kan
ikke kistes for dyrt, og saa videre; dog maae jeg ikke
gøre

gøre ham Uret, i Gaar har han ført sig op som en Mand! Bliv saa ved! Broder, bliv saa ved! eller alting er ude med dig. — Siden der alt er Alarm i Leiren, vil jeg see at smedde, medens Jernet er varmt. Jeg vil gaae op til ham, holde en af mine Morgenprædikener for ham, og see, jeg kan overtale ham til at gaae strax ud med mig, eller faae ham til at gøre noget andet, der er aabenbare Oprør imod hans Hustruens Enevoldsmagt. Død og Plage! Broder! gjør dig splitter gal, og sæt Stuen paa Loftet. — Harde jeg en Kone! — For en Ulykke! det er dog en Jammer, at ingen veed at omgaaes en Kone, uden en Debersvend.

(Gaaer).

Siette Scene.

I Bertshuset i Holborn.

Henriette (allene).

Hvad skal der blive af mig? min Fader er forbitret og døv mod alle Forestillinger, og han har udtrykkelig befalet mig at blive her og modtage den dumme Baronets forhadte Erklæringer — Og blandt mine Ulykker er Carls Opsørsel i Gaar ikke den mindste, saa ryggesløs! saa forsalden, og dog! — jeg skammer mig ved at tilstaae mig det selv — jeg elsker ham, og Døden selv skal ikke faae mig til at give Sir Harry min Haand — men der er han! — hvad skal jeg nu sige ham?

Syvende Scene.

Miss Henriette. Sir Harry.

Sir Harry.

Tiener, Miss! — Hvad, ikke et Ord? — De skammer sig ganske! — Ja saa vil jeg snakke! — See Miss! jeg er ikke en Kari, der snakker meget — hvad skal den Snakkeras til? — Det er ligesom man vilde narre Folk — Hvad synes De om mig til Mand? — jeg er en dygtig ung Kone, har en god Rejsning og rene Been, og ikke hverken Næske eller Tykke.

Henriette.

Sir! jeg forstaaer Dem ikke! — vil De tale et Sprog, jeg forstaaer, saa vil jeg svare Dem.

Sir Harry.

Et Sprog De forstaaer! — jeg taler vor Modersmaal, og det saa godt og bredt som nogen — Hvad synes De om mig til Mand? det er dog vor Modersmaal! er det ikke? — jeg forstaaer mig ikke paa Fere's Parle me francois, gjør ikke jeg — Hvad synes De om mig til Mand? Squire Ruffet siger, De skal tage mig.

Henriette

(ved sig selv).

Hvad skal jeg sige til ham? — det er bedst at være artig — (høit) Jeg troer, Sir, De fortjener en meget bedre Kone, og beder —

Sir Harry.

Bedre! nei! nei! saa klog De ogsaa er, fanger De mig ikke saadan! — De er mig god nok.

Henriette.

Sir Harry! Oprigtighed er bedre end alle Complimenter. De maae undskyldte mig; jeg maae erklære,

jeg

jeg vil aldrig være Deres Kone; og har De virkelig Gudhed for mig og min Lyksalighed, lader De al Fordring paa mig falde. Vær jeg bede Dem, Sir, at overtale min Fader, ikke at drive paa et Sivtermaal, som jeg har fast besluttet aldrig at sige Ja til?

Sir Harry.

Hoordan? hvad? holla! — Kiøb er Kiøb, Miss! det er klappet og klart paa begge Sider. —

Henriette.

Lad for Himlens Skyld Deres Fordring fare, Sir! — Jeg kan aldrig blive bragt til — jeg kan ikke —

Sir Harry.

Hvad! først slutte Kiøb, og siden komme med Glaufer. Det er intet noget det! Et Ord er et Ord over al Verden!

Henriette.

Lad mig bevæge Dem, Sir! jeg har fast besluttet, jeg vil ikke ægte Dem, det gaae som det vil.

Sir Harry.

Men Deres Fader har besluttet, De skal ægte mig, Miss! — saa har jeg Spillet vundet! Giv Hæsten sig gal, saa kender jeg min Rytter!

Henriette.

Hæsten! Sir! tager De mig for — dog jeg tilgiver Dem. Jeg beder Dem samtykke i mit Forslag; det vil være til begges Bedste!

Sir Harry.

Jeg kan ikke!

Henriette.

Lad mig overtale Dem.

Sir Harry.

Det kan ikke lade sig gjøre, siger jeg!

Henriette.

O! jeg beder Dem! gjør det!

Sir Harry.

Jeg kan Gud forbande mig ikke!

Henriette.

Jeg besværges Dem — (Sir Harry fløiter) Hvad?
De spotter mig?

Sir Harry (singer).

Skal jeg eller skal jeg ikke? jo jeg troer jeg giver
ter mig!

Henriette.

Jeg gavte mig med Dem? — heller med — jeg
veed ikke hvem!

(Hun gaaer i Brede op og ned).

Sir Harry.

Hun gaaer godt! hun har et skønne Fodskifte —
og en rar Reising! —

Henriette.

Elendige! taler De om mig, som jeg var en Hest?

Sir Harry.

Oh ja! hvorfor ikke? Havde I fornemme Fruer
halvt det Gode ved Jer, min Hest har, var der ikke
saa mange, der fortrød Ribbet.

Henriette.

Og hvis deres nederdrægtige Mænd holdt halv
saa meget af dem, som af deres Heste, levede de bedre
med dem.

Sir Harry.

Det kan saa være — Men hvorfor vil jeg her
staae og sladdre — Squire Ruffet skal saae Deres Nyf-
ker at vide — han skal nok curere Hende — Nu gaaer
jeg hen til ham! —

Hen-

Henriette.

Gaae, hvorhen De vil, naar De kun gaaer fra mig.

Sir Harry.

Han tæmmer Hende nok! — Vil Toilen ikke for-
slaae, saa tager han en Kapsun til — han tæmmer
Hende Gud forbande mig nok!

Ottende Scene.

Henriette (allene). Derpaa Sir Ruffet.

Henriette.

Den Elendige! — men jeg burde ikke have ladet
mig opbringe af hans Grovhed! — jeg kunde ikke vente
andet af ham, og han er under min Brede! — Hvad
det forhadte Menneſke dog har gjort baade mig og min
ſtakkels Fader Bekymring! Jeg har aldrig før været
min Fader uldig, og dette mit Afſlag er ham ſaa
meget imod. I alt andet vilde jeg være Lydigheden
ſelv; og i dette Dieblif, da jeg frygter hans Brede,
bløder mit Hjerter over hans Bekymring. — Jeg vilde
ønfke, jeg kunde adlyde ham.

Ruffet

(kommer ind).

Er Du ikke ſlem Tøs! — en egenſindig, haard,
nakket, trodsig —

Henriette.

Min bedſte Fader!

Ruffet.

Hør Jette! tie ſtille! — gjør mig ikke vred! —
Vil Du have ham? — ſvar mig paa det! — Naar!
hvorfor ſnakker Hun ikke? Vil Du have ham?

A a 5

Hen-

Henriette.

Kiereste bedste Fader! alt andet i Verden —

Ruffet.

Hvad alt andet! alt andet? nei hør engang, alt andet! — Du skal kronedød have ham! — Du skal tage ham! — tage ham, og det endnu i Aften! — Lovte Du ikke at tage høflig imod ham; hvor kom Du til at være uartig mod ham?

Henriette.

Min Fader! jeg tog meget høflig imod ham; men han førte sig saa uforskammet og utaalelig op —

Ruffet.

Uforskammet! jeg skal kronedød brække hans Hals! — Uforskammet mod min gode Jette! den Slyngel, den Kietring, den Dre! — Jeg skal — Men det er Løgn, jeg veed det er Løgn! Det tør han ikke; han tør ikke være uforskammet! Vil Du have ham? svar mig paa det! vil Du have ham? — Du skal kronedød tage ham!

Henriette.

Har De nogen Kierlighed for mig? —

Ruffet.

Kierlighed for Dig? — Du veed, jeg holder af Dig! Du veed, Du er Din stakkels Faders Diesteen! — Jeg tvang Dig ikke, holdt jeg ikke af Dig! — Er det andet jeg vil end Dit eget Vel? — Men jeg veed nok hvad Du vil; Du vil have den unge Dalky, en liderlig fordrucken —

Henriette.

Oskaa mig for Sir Harry, og hvis jeg saa nogentid givter mig uden min Faders Samtykke, saa forskyd mig for evig!

Ruffet.

Ruffet.

Jeg vil forskyde Dig, tager Du ikke Sir Harry.
Henriette.

Betænk min bedste Fader, De gjør mig ulykkelig!
— Jeg vilde give mit Liv for at adlyde Dem, men
jeg kan ikke beskæmme min Haand, ved at give den
bort til en Mand, mit Hierte affkyer. — Fri mig fra
denne grusomme Befaling, og det skal være min Lyk-
sælighed at adlyde Dem i alt, hvad De ellers befaler.

Ruffet.

Du lægger mig i Graven, Jette! — Du lægger
mig i Graven! — Jeg skulde gjøre Dig ulykkelig?
Er det ikke Din Lykke, jeg vil gjøre? — er det ikke
den rigeste Mand i vor hele Egn? — kalder Du det
ikke Lykke? — gaaer ikke alle de blegnæbbede Piger i
det hele Grevskab, og smidsker ad ham, og vilde gierne
have ham? — og Du er saa egensindig, og trodsig og
obstinadsig! — Du skal kroneskød have ham!

Henriette.

Men for Himlens Skyld —

Ruffet.

Hold Mund Jette! — jeg vil ikke høre mere af
Din urimelige Sladder! — Du skal tage ham! det
siger jeg Dig! Du skal tage ham, og det i denne Af-
ten! — Jeg gaaer nu lige hen at løse Kongebrev og
hente Præst! — Hvad vil jeg staae her og kvæles med
Dig? er jeg ikke Din Fader? raader jeg ikke for Dig?
— Du skal have ham!

Henriette.

Min Fader!

Ruffet.

Ikke et Ord! Du skal have ham! (Gaaer).

Mi-

Niende Scene.

Henriette (allene). Siden Carl Daksly.

Henriette.

Min Fader! hør mig! kun et Ord! — han vil ikke høre mig, og gaaer hen at bringe dette forhadte Givtermaal istand! — hellere døe end samtykke deri! — Du skal have ham! — o! vilde dog Fædrene bestyrke deres Befalinger med bedre Grunde! — og dog ynker jeg ham, uagtet han bedrøver mig. Han lod mig høre Carls Udsvævelser og Lidelighed — Ha! desværre! han havde alt for Ret! jeg seer, han er en Slave af hans Udyder! og det var min Pligt at overvinde en Kierlighed, som ikke kan andet end gøre mig uheldig. (Carl Daksly kommer ind i Overkiole, og uden Raarde) Ha! hvad seer jeg?

Carl Daksly.

Sagte! dyrebare Henriette! gjør ingen Alarm! jeg har gaaet en heel Time paa Luur omkring Huset; nu saae jeg Deres Fader og Sir Harry gaae ud, og greb denne skionne Leilighed at kaste mig for Deres Fodder.

Henriette.

Sir! De har gjort Dem megen forgiæves Uleilighed. Jeg ventede ikke den Ære af Deres Besøg.

Carl Daksly.

O, bedste Henriette! Deres Ord og Diekast gienemborer min Siel. De kan ikke forestille Dem, hvad jeg lider og har lidt siden i Afstes; og dog har jeg i lykkeligere Dieblik smigret mig med, at den Tieneste, jeg var saa lykkelig at vise Dem hos Lady Freeloves, skulde tale lidt til min Fordeel.

Hen-

Henriette.

De erindrer, Sir, at De skyndte Dem at faae Leilighed til at ophæve min Forbindtlighed.

Carl Oakly.

Jeg erindrer det skamsfuld og fortvivlet; men gid jeg maae døe, om min Glæde over at have frelst Dem fra et slet Menneske, ikke var Skyld i det. Jeg var meer end halv drukken af Glæde, og Vinen overvandt mig let — Men jeg skælver ved den Tanke, at jeg maaskee har ført mig saadan op, at De ikke kan tilgive mig.

Henriette.

Om jeg tilgiver Dem eller ikke, det er meget ubetydeligt, Sir!

Carl Oakly.

O, dyrebare Henriette! overgib mig med de bitterste Bebreidelser, straf mig, som De vil, kun see og tael ikke til mig med den Eigegyldighed og Kulde! Skal jeg tabe Dem for en Forseelse, da mit Hierte hænger evig ved Dem, da jeg elsker Dem saa ubeskrivelig?

Henriette.

Var der noget Tegn paa Kierlighed i Deres Opførsel i Gaar! at begrave Dem i Svir, da jeg var udsat for de gruesomste Befymringer!

Carl Oakly.

Jeg føler, jeg føler min Skiandsel, og tilstaaer den!

Henriette.

De tilstaaer, De veed ikke selv, hvordan De har opført Dem. Maae jeg ikke skælve, naar jeg blot tænker paa en Mand, der er henfalden til en Last,
som

som sætter ham ud af Stund til at vide hvad han selv gjør?

Carl Dasky.

Forskyd mig, hvis jeg nogentid gjør mig skyldig deri igien. Henriette! jeg svæver i den grusomste Frygt for at miste Dem for evig. Stuepigen, som jeg købte til at lade mig komme herop, sagde mig, Deres Fader og Sir Harry talte om Kongebrev, da de gik ud. Hvad skal jeg troe? Er det mueligt De kan opofre Dem til Sir Harry? (Henriette tier) Kan De give en anden Deres Haand? Nei lad mig endnu befrie Dem! lad os benytte os af dette lykkelige Dieblæk; min Vogn holder paa Hjørnet af næste Gade; lad mig bevæge Dem, siden de andre ere borte, og jeg kan befrie Dem fra at tvinges til et forhadet Givtermaal!

Henriette.

Nei! jeg vil oppebie Udfaldet, hvad det saa bliver, Carl! Jeg er alt for villig — De skal ikke nøde mig til at ægte Sir Harry — men Deres Opførsel — det er ingen halv Time siden min Fader lod mig høre Deres Uordentlighed.

(Grædende).

Carl Dasky.

Jeg seer min Daarlighed, og skammer mig ved den. De har bragt mig tilbage, Henriette! ved Gud har De saa — vare alle Fruentimmer saa opmerkksomme paa Deres Elfers Gæder, vilde en Ryagesløs blive et fielden Syn — Men lad mig overtale Dem til at flye herfra, medens De kan. Major Dasky vil med Forsnielse modtage os i sit Huus — Jeg gyser, naar jeg tænker paa, hvad De vover ved at blive her.

Hens

Henriette.

Nei jeg har fast besluttet at blive — Forlod jeg min Fader anden Gang, gif jeg aabenbare bort med et Menneske, hvis uordentlige Opsørsel han saa nyelig har været Vidne til, saa gav jeg ham Grund til at være vred, og satte min egen Vre en Plet paa!

Carl Dalky.

Jeg Daare, jeg Daare! hvor ulykkelig har jeg gjort mig selv! — Betænk, bedste Henriette! Deres besynderlige Forsatning. Desuden har jeg Aarsager at frygte for, der ere andre Anlæg giorte mod Dem.

Henriette.

Mod andre Anlæg kan jeg ingensteds være saa sikker, som hos min Fader.

Carl Dalky.

Tiden forløber, lad Dem overtale!

Henriette.

Jeg har fast besluttet at blive her.

Carl Dalky.

De bringer mig til Fortvivelse! — For Himlens Skyld! —

Henriette.

Jeg vil ikke tænke paa det!

Carl Dalky.

Betænk! dyrebare —

Henriette.

Jeg betænker, Deres Opsørsel har gjort det ganske uanstændigt for mig at betro mig til Dem!

Carl Dalky.

Min Opsørsel! hvilken Pine! — Men, bedste Henriette! Den Fare De er i, Nødvendigheden!

Tiende Scene.

De Forrige. Stuepigen.

Stuepigen.

Aah! Frøken! der er en stor Ulykke paa Hærde —
Saa sandt jeg staaer her, har ikke en Hverver taget
de to Herrer og ført dem bort, alt det den ene raabte
paa, at han var Baron, og den anden, at han var
Squire og Herremand.

Henriette.

Taget af en Hverver; det er ikke mueligt.

Carl Daksly.

H! nu kommer Anlægget for en Dag. Men jeg
skal være hos hans Naade!

Stuepigen.

Hvad i al Verden skal vi gjøre, Frøken? Husbond
og Gaardskarlen Hans og Staldkarlen ere allesammen lø-
ben efter Dem! Jeg har aldrig seet saadant et Mirakel!
(Gaaer).

Ellevte Scene.

Carl Daksly. Henriette. Siden Lord Trinket.

Henriette.

Kunde jeg troe, det var Deres Paafund, Sir,
vilde jeg aldrig see Dem for mine Dine meer.

Carl Daksly.

Jeg vilde heller døe end være skyldig i det. Det
er en Streg af Lord Trinket, det er jeg sikker paa.
Han havde noget for, det veed jeg af et Brev, som
faldt i mine Hænder i Morges.

(Henriette giver et Skrig fra sig).

Carl

Carl Dasky.

Ha, der kommer han! nu er det tydeligt nok.
Vær ikke bange, min Bedste! jeg skal nok forsvare Dem;
men nu maae jeg bede Dem, overlad Dem til mig.

Lord Trinket

(Kommer ind).

Nu, Miss! — Peste! er han der igien — Nu
da (trækker sin Kaarde) Kom Sir! jeg seer, De har
ingen Kaarde, lad Miss fare! lad hende fare, siger jeg,
eller jeg løber min Kaarde igiennem Dem!

(Vil falde ud imod Carl).

Carl Dasky

(tager en Pistol frem).

Tre Skridt fra Livet, Deres Naade! jeg er for-
synet. Kommer De et Skridt nærmere, faaer Deres
Naade et Par runde Rugler giennem Hovedet!

Lord Trinket.

Hvad? Hvad er det? Pistoler!

Carl Dasky.

Til Deres Naades Tjeneste! Kaarde og Pistoler,
Mylord! De veed det er vore Vaaben! Skulde denne
slaae Klif, saa har jeg Magen til den i Lommen. —
Vær ikke bange Miss! Hans Naade har skaffet Deres
Slægt og Venner til Side, men han sørger vist selv
for Dem! Skal jeg lade Dem være ene med Ham?

Henriette.

Grumme Carl! De veed, jeg maae følge Dem.

Carl Dasky.

Lidt længer fra Døren, om Deres Naade behager?

(Vinker med Haanden).

Lord Trinket.

Sir! Peste! Miss!

B 6

Carl

Carl Oakly.

Lidt længer endnu, Deres Naade!

Lord Trinket.

Men, Sir! Herr Oakly!

Carl Oakly.

Jeg har ikke Leilighed at tale med Deres Naade nu! — Maae jeg umage Deres Naade lidt længere hen til den Side — De veed, hvor jeg er at finde — Har De noget at befale til Miss Russet, saa har De den Godhed at erkjendige Dem om hende hos mig! — Behager Deres Naade at træde et Par Skridt tilbage endnu! (holder Pistolen paa ham), Deres Naades underdanigste Tjener!

(Gaaer med Henriette).

Lord Trinket

(Gæ, seer efter dem, og tier noget).

Her har jeg sår mon honneur giort en latterlig Figur. Saa har jeg anlagt saa dyb en Plan blot for at tiene ham! Dievelen tage saadanne Intriguer, og alle ensfoldige Landsbyepiger, der kan opofre en Mand af Stand, for En, ingen veed, hvem er!

Femte

Femte Akt.

Første Scene.

I Lady Freeloves Huus.

Capitain D Cutter. Lord Trinket.

Lady Freelove med et Brev.

Lord Trinket.

Har man nogentid seet saa uslykkelig! Veste! Capitain, hvor kunde De begaae saadan en Duf?

D Cutter.

Jeg har ikke tænkt paa en Duf, Deres Naade.

Jeg skulde levere to Breve, og naar hver af dem fik eet, tænkte jeg, det var nok.

Lady Freelove.

Og altsaa, Mylord, har den vittige Capitain givet den unge Dalky det Brev, der var til mig, og her har han bragt mig en Udfordring.

Lord Trinket.

Det er latterligt! Aldrig var nogen Ting mere mal apropos — Læste De da ikke Udskriften, Capitaine?

D Cutter.

Hvem jeg? den Onde tage mig, om jeg gjorde! jeg har aldrig læst i mine Dage!

Lord Trinket.

Veste! hvor ærgerligt! jeg havde nu forfikkret Tienestefolkene, og faaet allesammen af Veien, da alting var en train!

Lady Freelove.

Nu, man maae aldrig tabe Modet, Mylord! Galt er det gaaet, det er sandt! men dog troer jeg nok, jeg skulde finde paa en Naade at faae alting i Orden igien.

Lord Trinket.

Hvordan da? hvordan? min guddommelige Lady Freelove! hvordan?

Lady Freelove.

Naar nu Deres Naade gif hen, og befriede de to Landsbysjunker af deres Klemme, fik dem til at troe, det var en Streg af den unge Dakly for at komme til at bortsnape min Niece, og saa gjorde Dem en Fortieneste hos Faderen af den Tieneste, De viste ham!

Lord Trinket.

Ubetalelig! jeg vil strax lægge Haand paa Verket!

O Cutter.

Har Deres Naade noget at flye mig at bestille?

Lord Trinket.

Nei! nei! Slip mig bare de Folk løs igien, og hold Dem saa ude af Forvandet kiere Capitain!

O Cutter.

Hiertelig gierne! men De tage en gal Raag begge to! alt det er ikke en Pibe Tobak værd! Vilde De lade mig raade, jeg skulde give ham noget at bide paa, det lover jeg for — men den Onde tage mig, om der ikke maae Skrup til, skal det blive godt!

(Gaar).

Lady

Lady Freelove.

Haha! den arme Capitain!

Lord Trinkel.

Men hvor skal jeg hen med dem, naar jeg har sat dem paa fri Fod?

Lady Freelove.

Ingen andensteds end til Herr Oskys! De kan være vis paa, min Niece er der.

Lord Trinkel.

Herr Oskys — Men betænker Deres Maade, det er at gaae lige ind i Fiendens Ild — og give dem en Dementi lige i Dinene?

Lady Freelove.

Saameget des bedre! — Gaae Deres Fiende lige under Dinene, saa skal De see, han giver snart Risp! Hvad Forskiel er der vel paa sandt og usandt, naar man allene staaer fast paa det, man siger. Folk kom aldrig efter en Ting, som var ikke sandt, naar man bare altid havde Driftighed nok til at paaastaae den.

Lord Trinkel.

Nu! min Pande fattes just ikke Malm, naar det behøves. Men at gaae imod en heel Flok, som jeg kan være vis paa vil modsigge hvert Ord, jeg taler, er saa farligt —

Lady Freelove.

Men at lade Russet være ene iblandt dem, er ti gange mere farligt. De kan være vis paa, det første Sted, hvor han gaaer hen efter sin Datter, er til Oskys, og gaaer De ikke med ham, saa troer han alt hvad de snakke ham for der. De synge alle een Vise, og der er ikke et Menneske der, som kan sige dem imod; og

saa vilde deres tøffe Sandhed vinde Seier, og det maae ikke være! Nei! nei! — De maae tilforladelig stride til det yderste, Mylord!

Lord Trinket.

Velan! jeg vil gaae! sur mon honneur — og kunde jeg gjøre mig Haab om Deres Naade som Corps de reserve?

Lady Freelove.

Jeg skal tilforladelig møde Dem der. — Ha Mylord! det er ingen Ting! det skulde være haardt, skulde ikke to Personer af Stand kunde blive færdig med saadan noget Kram, som den Oaflyste Familie.

Lord Trinket.

Det forbandede gemene Tøi! — men jeg spiller Tiden! — jeg maae efter Capitainen; og altsaa jusqu'au revoir til Oaflys. Deres Naades underdanigste Tiener! — De lader mig dog ikke vente forgieves.

Lady Freelove.

De kan forlade Dem paa, jeg kommer der! (Lord Trinket gaaer) Det er en smuk Historie! — den listige lille Taske har været os alle for klog — Godt! hvad er der nu ved at gjøre? Naar en Dame du Ton indvikler sig i noget, der ikke er saa rigtigt, er der ikke andet, der kan hielpe hende udaf det, end en fornem Fripostighed. Jeg vil nu tage ganske dristig hen til Oaflys, som jeg har lovet; og seer jeg, det kan lade sig gjøre, beforder jeg Partiet med Mylord! men finder jeg, Tingene har taget en anden Vending, saa maae deres Naade forlade mig! I saa Fald planterer jeg ham i al Stilhed, lader som jeg ikke veed det mindste af hans Hensigter, og giver min Visite det Udseende,
som

som om jeg kom for at gratulere min Niece, og den
 Vægtfælle, som Skiabnen, hendes vise Fader, eller
 hendes egen latterlige Person har udsøgt til hende.

(Gaaer).

Anden Scene.

Madame Daklys Cabinet.

Madame Dakly. Siden Toilette.

Mistr. Dakly.

Det bliver værre og værre! han har aldrig viist
 saa megen Foragt for mig før — Gaae ud, uden saa
 meget som at sige mig et Ord, eller tænke paa, jeg er
 til! — det har jeg den Major at takke for! — hvor
 kunde han faae ham ud? — og hvor kunde min Mand
 gaae med ham? (Toilette kommer) Nu, Toilette!

Toilette.

Herren er ikke kommen hjem endnu, Madam!

Mistr. Dakly.

Hvor er han henne?

Toilette.

Det veed jeg ikke, det kan jeg sværge paa!

Mistr. Dakly.

Hvorfor veed Hun det ikke? Hun veed heller al-
 drig noget — men jeg vil vædde, Hun vidste det nok,
 naar Hun vilde ud med det — Det faaer Hun mig
 ikke til at troe, Hun ikke veed af, hvor min Mand
 gif hen i Dag!

Toilette.

Gid jeg maae dge paa Stedet, Madam! det var
 en hoi Fed, om jeg veed! jeg kan forsikre Madamen
 paa, at jeg vist og sandt ikke veed meer af det, end

det Barn, der er født i Nat. Der er Monsieur Paris,
Herrens Kammertiener, han veed —

Mistr. Dakly.

Hvad veed han?

Toilette.

At jeg ikke veed noget af det.

Mistr. Dakly.

Hvor er Paris? Hvad bestiller han?

Toilette.

Han er oppe paa Herrens Bærelse, Madam!

Mistr. Dakly.

Lad ham komme ned.

Toilette.

Ja, Madam!

(Gaar).

Mistr. Dakly.

Han er vist nok løbet efter den unge Damsel! —

Hans Distighed, og Majorens Uforsammenhed ærgrer
mig usigelig.

Tredie Scene.

Mistris Dakly. Toilette. Paris.

Mistr. Dakly.

Hvor er Hans Herre?

Paris.

Il est Sorti!

Mistr. Dakly.

Hvor gif han hen?

Paris.

Ah, Madam! Je n'en sai rien! jeg det ikke veed!

Mistr. Dakly.

Der er ikke En, der vil sige mig noget! Hvor
for sagde han mig ikke, Hans Herre gif ud?

Paris.

Paris.

Jeg ham klæder paa! Je ne me souci pas du reste!
Han gaae, hvor han vil — Det jeg ikke har med at gjøre.

Mistr. Dakly.

Jo! det skulde Han have sagt mig! det har Han
at gjøre! — og passer Han ikke bedre, hvad Han har
at gjøre, skal Han ikke blive gammel i Gaarde her,
det kan jeg lade Ham vide.

Paris.

Voila quelque chose d' extraordinaire!

Mistr. Dakly.

Staae ikke der, og fladder og træk paa Skuldrene;
gaae mig hen og forhør — gaae! — og skal mig at
vide, hvor han er henne.

Paris.

Jeg ikke veed, hvad jeg skal gjøre; jeg vil kalde
John!

Mistr. Dakly.

Lad John komme ind!

Paris.

De tout mon coeur! Jean ici! John! Madam
vil tale ham!

(Gaaer).

Mistr. Dakly.

Den Uforfammede! hans ublue Alvorlighed og
Eigegyldighed er ikke at udholde — Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Dakly.

Hvor bliver John af? hvorfor kommer han ikke?
hvorfor staaer Hun der, og lægger Hænderne sammen?
hvorfor gaaer Hun ikke hen og henter ham?

Toilette.

So, Madam! nu gaaer jeg — der kommer han!
John! Madamen vil tale med Ham.

Fjerde Scene.

Mistr. Dalky. Toilette. John.

Mistr. Dalky.

Hvor er Jer Herre?

John.

Ude, Madam!

Mistr. Dalky.

Hvorfor gif I ikke med?

John.

For han kjørte udi Majorens Vogn, Madam!

Mistr. Dalky.

Hvor kjørte de hen?

John.

Jeg tænker, de kjørte til Majorens, Madam!

Mistr. Dalky.

I tænker det! Veed I det ikke?

John.

Jeg troer det, men jeg kan ikke sige det for vist,
Madam!

Mistr. Dalky.

Troer, og tænker, og veed ikke, og kan ikke sige
det for vist! I er noget dumt Kram tilsammens!
Gaae til Jer Arbeid! (John gaaer) Hør! (han kommer)
Gaae hen til Majorens! nei! — det hjælper ikke! gaae
kun! (han gaaer) So! hør! (kommer igien) Gaae hen til
Majorens, og see, om min Mand er der.

John

John.

Skal jeg formelde Deres Respekt, Madam!

Mistr. Dalky.

Min Respekt! Dit dumme Spetakel! gaae Jer Bet! (John gaaer) Kom hid! (kommer igien) Kan I da ikke gaae hen til Majorens, og skaffe mig at vide, om min Mand er der! og ikke bryde Jer om videre?

John.

Jo jeg kan, Madam!

Mistr. Dalky.

Nu, hvorfor gaaer I da ikke? og kom mig snare igien — Hør John!

(John, som gik, kommer igien).

John.

Madam!

Mistr. Dalky.

Ikke noget! gaae kun! (han gaaer) Hvad den Mand dog gjør mig Sorg! Hør John!

John

(kommer igien).

Madam!

Mistr. Dalky.

Skik mig Portneren herop!

John.

Ja, Madam!

(Gaaer).

Toilette

(ved sig selv).

Nu! hun er brav i Dag! Det seer godt ud for mig. (Høit) Vil Madamen klædes paa?

Mistr. Dalky.

Jeg beder Hende, Mamsel, at Hun ikke kommer og plager mig med sin dumme Sladder — Jeg har nok

nos at tænke paa! Hvor er nu Portneren? hvorfor mon det Toffehoved ikke har sagt, han skulde komme herop? Hvad skal nu det sige?

John

(kommer igien).

Madam! i dette Dieblis kom Herren hjem, og Majoren var med ham, og den unge Herr Dakly, og den Dame, der var her i Gaar.

Mistr. Dakly.

Godt! (John gaaer) Kommen hjem! — ja til visse er han kommen hjem — og det paa en ganske besynderlig Maade! — Det er reent at bryde med mig! — Men jeg vil gaae ned, og vise dem, jeg er ikke Kone for at lade mig saadan begegne! (gaaer) Eller hie — Jeg vil ikke gaae ned til hans Selskab; jeg vil tage ud! Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Dakly.

Lad spænde for, jeg vil ud! (Toilette gaaer) Vie Toilette! — Jeg vil strax gaae ned til dem! — Nei! — Toilette!

Toilette.

Madam!

Mistr. Dakly.

Lad Koffen lave mig en Pular! — Jeg vil ikke ned at spise! — Jeg vil baade spise min Middagsmad og min Aftensmad paa min Stue! — Jeg vil ikke see ham for mine Dine i tre Dage.

Semte

Femte Scene.

En anden Stue.

Sir Dakly. Major Dakly. Carl
Dakly. Henriette.

Carl Dakly.

Bedste Henriette! gjør Dem ikke saa mange Bes-
kymringer!

Henriette.

Ha! jeg har alt for megen Marsag til at være be-
skymret! Hvem veed, hvad den nedrige Lord har fore-
taget med min Fader?

Sir Dakly.

Frygt ikke, Miss! Vi skal snart høre fra ham,
og jeg staaer Dem inde for, alting skal blive godt!

Henriette.

De er alt for god, Sir! — men jeg kan ikke
nægte Dem, jeg er meget beskymret for Dem, saavel
som for mig selv; og smigrede jeg mig ikke med det
Haab, at vi kunde oplyse alting til Madame Daklys
Fornøielse, kunde jeg aldrig tilgive mig selv, jeg havde
forspyrret en værdig Families Roelighed.

Majoren.

Bryd Dem ikke om det Miss! de blive lige gode
Venner for det — Det siger intet blandt Ægtefolk —
For Pokker! der er hun! Nei! det er ingen anden
end Mamsel Toilette!

Siette

Siette Scene.

Toilette. De Forrige.

Sir Dalky.

Nu hvad godt, Toilette! (Toilette hvister) Ikke vel! kan ikke komme ned at spise! ønsker at see mig oppe hos sig — Broder! hvad skal jeg gjøre?

Majoren.

Gaaer Du, er det ude med Dig!

Henriette.

Gaae Sir! gaae til Madame Dalky! De gjør virkelig bedre!

Majoren.

For en Ulykke! Broder! Du maae ikke vige et Straaessbredt — Det er ikke andet end Trodsighed og Arrighed!

Sir Dalky.

Nei! jeg gaaer ikke! — Stig hende, jeg har gode Venner hos mig, og det vilde være os en Fornøielse at see hende.

(Toilette gaaer).

Majoren.

Det er vel.

Sir Dalky.

Om jeg nu gif hen, og saae til, hvordan hun bær sig ad.

Majoren.

Hvad vil Du gjøre? Du vilde jo ikke gaae til hende? Er Du gaaet fra Forstanden?

Sir Dalky.

Jeg vil heller ikke gaae til hende; jeg vilde bare vide, hvordan hun tager det op. Jeg vil ligge paa
Luur

Luur i mit Cabinet, og holde Die med hendes Bevægelse!

Majoren.

Jeg kan ikke lide saadanne elendige Ambuscader! saadan Krybskytteri! Hvorfor kan Du ikke blive her? Ei! ei! — jeg veed nok, hvordan det vil gaae — Hun vil styrte ind paa Dig med en Strøm af Brede og Forbitterelse, eller, hvis det gøres nødig, med en heel Flod af Taare, og bortskylle alt, hvad der kommer hende i Veien!

Sir Dakly.

Du skal see, Du tager feil, Major! — Tænk ikke, at jeg derfor er en umandig Stakket, fordi jeg ikke vil være et Umenneſke. Nu, da jeg er overbevist om, jeg har Ret, vil jeg staae paa min Ret ti gange saa kiel som Du.

Majoren.

Det er vel sagt, Broder!

Sir Dakly.

Det skal blive ligesaa vel gjort, Broder!

Majoren.

Gjør Du det ikke, er Du klar.

Sir Dakly.

Vær ikke bange, vær ikke bange!

(Gaacr).

Majoren.

Nu, Carl!

Carl Dakly.

Jeg kan ikke taale at see min Henriette saa bekymret. Jeg vil strax gaae ud og søge Sir Russet; maaskee jeg kan faae at vide i Bertshuset, hvor hans Naades Slynkler har bragt ham hen!

Russet

Russet (udenfor).

Her? ja ja! jeg veed ret godt, hun er her. Kom med Sir Harry! kom med!

Henriette.

Der er han — min Fader! jeg kiender hans Røst. Hvor er Herr Oakly? — Nu, bedste Major! stil bare ham tilfreds, og viis, De er vor Ven!

Syvende Scene.

De Forrige. Russet. Lord Trinket.

Harry Beagle.

Lord Trinket.

Der Sir! jeg sagde Dem det nok!

Russet.

Ei! det er alt for tydeligt! Du ugudelige Tøs! løber engang bort efter den anden! og tilfint lader Hun sin Fader tage bort med Magt! sætter mig i Livsfare! Jeg er kronedd saa vreed, at jeg ikke tør komme Dig saa nær, jeg kan naae Dig.

Carl Oakly.

Jeg kan forsikre Dem, Sir! Deres Datter er ganske —

Russet.

J forsikrer mig! J er den Herre, der har gjort hende forkeert! — der har hidset mit eget Barn op mod mig!

Carl Oakly.

Hvis De kun vilde høre mig, Sir!

Russet.

Jeg vil ikke høre et Ord af alt hvad De siger! jeg vil have min Datter! jeg vil ikke høre et Ord!

Ma-

Majoren.

Sir Ruffet, lad os tale fornøftig med Dem; vil De kun have Taalmodighed.

Ruffet.

Jeg vil ikke have Taalmodighed! jeg vil have min Datter, og hun skal tage Sir Harry i Aften.

Lord Trinker.

Det er at behandle mig vel cavalierement, Sir Ruffet, sur mon honneur! De tager da slet ikke mine Fordringer i Betragtning, uagtet min Rang og Familie.

Ruffet.

Jeg blæser ad Rang og Familie; min Datter skal ikke være en fornemme Dame. Jeg vil give hende til hvem jeg vil! Tag hende med Dem, Sir Harry! hun skal blive Deres Kone i Aften.

Henriette.

Hør mig et Dieblit, min Fader, for Himlens Skyld!

Ruffet.

Hold Mund Tøs! Afsted med hende, Sir Harry! afsted med hende!

Carl Dakky.

Det skal aldrig i Evighed skee!

Majoren.

Kun to Ord, Herr Ruffet!

Ruffet.

Hvad staaer den Tasse og gaber efter?

Sir Harry.

Holla! Holla! I ere allesammen paa et galt Spor! Hold af Jer, siger jeg! hold af Jer! — Hør engang Sir Ruffet.

Ruffet.

Nu! hvad godt?

E c

Sir

Sir Harry.

J veed, Aftalen var, jeg skulde have Miss Henriette — men vi kom ikke til at trække godt sammen — Naar En har giort et slet Kiøb, er det best, han seer at komme fra det, veed De selv; og saa har jeg tusket hende bort til Lord Trinket, for hans brune Hest Nabob, som han har kiøbt af Lord Wistle Walquet for 500 Guineer.

Russet.

Tusket hende bort! tusket min Datter bort for en Hest! i Dievlens Skind og Been, Sir! hvad er det?

Sir Harry.

Hvad det er? — Jeg vil vel fra det, andet er det ikke! Det var intet noget, siger jeg Dem! det var ikke noget — først har jeg skamferet baade mig selv og mine Heste, da det gik ad London til — og nu har jeg været indeluffet paa et Hospitalskib — jeg er i det mindste bleven tre Pund lettere, det veed jeg. Havde jeg endda kun reddet mit Bæddeløb, skulde det aldrig have fortrydt mig — Og, som jeg sagde før, jeg har tusket hende bort for Nabob!

Russet.

Jeg var tilfreds Fanden havde Nabob og Jer, og Lord Trinket og —

Lord Trinket.

Pardon je vous demande pardon Monsieur Russet! sur mon honneur!

Russet.

Død og Helvede! jeg gaar fra Forstanden; min Datter gjør Complotter mod mig — det —

Ma:

Majoren.

Kom, kom Sir Ruffet, det bliver dog mig tilsidst, der bliver Deres Mand; hør mig et Dieblig, saa lover jeg, jeg skal stifte Fred mellem Dem og Deres Datter, og bestemme hvem der fortjener det.

Sir Harry.

Ret saa! ret saa! hvert Bæst maae have sin egen Sadel!

Ruffet.

Godt Sir! — Hvad sagde De? Tael! — jeg veed ikke hvad jeg skal —

Majoren.

Jeg vil tale Sandhed, den maae saa fortørne hvem den vil. Jeg har rimelige og afgjørende Beviis til Dem, Sir Ruffet! Af hans Naades Opførsel til Lady Greeloves, da min Brodersøn frelst Deres Datter, kan man temmelig godt slutte, at Mylord ikke vilde gjøre sig en Samvittighed af nogen Ting, som han kunde naae sin Hensigt ved; det er et rimeligt Beviis — men, Sir, vi kan ogsaa give Dem et afgjørende — et Beviis fra hans Naades egne høie Hænder, at han har foranstaltet den store Fornærmelse, der er skeet Dem.

Ruffet.

Hvad? Hvordan?

Lord Trinket.

Hvert Ord en Fabel, sur mon honneur.

Majoren.

Hvert Ord en Troesartikkel.

Carl Oakly.

Dette Brev vil overbevise Dem, Mylord! — Hans Naade troede, han maatte skikke mig en Udfor-

bring, i Følge det, der var foresalden imellem os til Lady Freeloves! men Budet forsaar sig, og gav mig dette Brev istedet; Couverten har jeg iommen.

Lord Trinket.

Der er ikke et sandt Ord i det altsammen fra Begyndelsen til Enden, paa min Ere.

Majoren.

Der er ikke et usandt Ord, paa min Ere! — Men læs, læs Sir Ruffet, og lad Dem overbevise!

Ruffet.

Lad mig see! — lad mig see! (læser) Hummmum! saa saa! hummmum! Satan! — ønsk mig Lykke — lydigste Slave, Trinket! Død og Helvede! hvor tør De gjøre sligt?

Lord Trinket.

Naar De bliver kold, Sir Ruffet, skal jeg forklare Dem Sagen.

Ruffet.

Kold! jeg vil ikke blive kold! jeg vil have Hevn! — Saa min Jette, min gode Pige dog er uskyldig, naar alt kommer til alt — Siig det Jette! siig mig, Du har ingen Skyld.

(Kalder hende om Halsen).

Henriette.

Jeg er uskyldig, min Fader! og ubeskrivelig lykkelig, at De er overbevist om min Uskyldighed!

Ruffet.

Jeg er saa glad over det, jeg er saa glad over det. Jeg troer Dig, Jette! Du har altid været en god Pige!

Maar

Majoren.

Det er hun, en heilig Pige! meer værd end et heelt Regiment saadanne Lords og Baronets. Kom Sir! lad det nu altsammen faae en god Ende! Carl har gode Midler.

Russet.

Skulde hun have ham? Det skal aldrig skee!

Majoren.

Betænk, Sir! De har holdt af hinanden i lang Tid! gammel Kiendskab, troefaste Elskere! ret to Turtelduer — De vil blive fuldkommen lykkelige.

Russet.

Godt, godt! — naar saa er; jeg holder af min Jette! Hør Dakly, bliver Du ikke en god Mand mod hende, saa lægger Du mig i Graven, Din Knegt.

Carl Dakly.

Tvivl ikke derpaa; min Henriette har alt forbedret mig.

Russet.

Har hun? Nu da — der — Himlen velsigne Jer begge to — der! — nu er der Ende paa det.

Sir Harry.

Nu Mylord! vi ere da begge to faldne af Pinden — det er Løier nok!

Lord Trinket.

N' importe.

Sir Harry

(ved sig selv).

Nu, da det er spændt saadan af, kunde Mylord fortryde Byttet. Jeg vil faae mig en Ulykke løbe hen til Jack Speedr, og faae Fingre paa Nabob, og inden tre Quarter er jeg ude af Byen. Toho, Lady Free-love! Toho!

(Gaaer).

Ottende Scene.

Lady Freelove. De Forrige.

Lady Freelove.

Min bedste Miss Ruffet, jeg beder om Forladelse.

Carl Oakly.

Mistress Oakly, om Deres Naade behager.

Lady Freelove.

Givt?

Henriette.

Endnu ikke, men min Fader har havt den Godhed at give sit Samtykke.

Lady Freelove.

Jeg forsikker Dem, det glæder mig usigelig! jeg ønsker til Lykke, min Bedste! til Lykke, Herr Oakly, Herr Ruffet, og det hele ærede Selskab — for jeg tænker, de fleste af dem ere interesserede i det.

Majoren

(ved sig selv).

Hvor frie, fræk og fortrolig!

Lady Freelove.

Lord Trinket her ogsaa! Jeg kan forsikre, jeg saa ikke Mylord før.

Lord Trinket (bukker).

Deres Naades allerunderdanigste Slave!

Lady Freelove.

De seer saa alvorlig ud, Mylord — Kom, kom, jeg veed der har været en Misforstaaelse imellem Dem og Herr Oakly! De maae tillade mig den Fornøielse at være Mediatrice i den Sag!

Lord Trinket.

Her har været en lille Fracas, Deres Naade! vi ere sandt at sige sprængt sur mon honneur!

Lady

Lady Freelove.

Sprængt! hvad vil det sige, Mylord?

Lord Trinket.

Nu, Deres Naade veed, jeg lægger aldrig sligt paa Hierte, og jeg veed, sligt decontenåcerer aldrig Deres Naade! — Men det er gaaet lidt en travers! — Den lille Billet, jeg skrev til Deres Naade, er falden i denne Herres Hænder; og der har været en Emule Brouillerie derover, det er alt.

Lady Freelove.

De taler til mig, Mylord, i en ganske besynderlig Stil! Har De ikke ført Dem vel op, gjør det mig ondt for Dem; men Deres slette Opsørsel kan ikke falde tilbage paa mig — Miss Ruffet vil fuldkommen retfærdiggjøre mig.

Majoren.

Gjorde Deres Naade ikke bedre i at beraabe sig paa min Ven Carl der? Carl! frem med Brevet!

Carl Dakly.

Ja! jeg har det autentiske Beviis for Myladi Uskyldighed i min Lomme. Herr Ruffet, det Brev, De nys læste, var i denne Couvert, som jeg holder det for min Skyldighed at fye Dem med.

Ruffet (læser).

Til Hendes Naade Lady Freelove! Død og Helvede! nu husker jeg, Brevet selv var pyntet ud med franske Lapper, og Madam, og Deres Naade! — For Dievelen! Deres Naade, hvor kom De til at handle saadan med mig? Jeg har da Dem at takke for den Fornærmelse, mig er skeet.

Ec 4

Lady

Lady Freelove.

Hvad er alt det? Det, De har mig at takke for, Sir Ruffet, er saadan, at —

Ruffet.

Ja tilvisse har jeg at takke for! jeg tør sige, jeg har Dem ogsaa tilbeels at takke, for den Monsieur Lords Uforsammenhed mod min Datter til Deres. For Dievlen! Deres Naade! saadanne Fornærmelser kan ikke tilgives! det er den groveste Fornærmelse mod mig og min Familie! hele Verden skal faae det at vide! For en Ulykke! jeg vil —

Lady Freelove.

Mon dieu! hvad de Landsbhejunker gjøre en Støi! De tage paa min Ære affted som et Pesthuuslem, Sir Ruffet! — jeg er bange for, De skal slaae mig — og saa bander De saa affkyelig! Hvor kan De være saa gemeen? — Jeg seer Hensigten af denne nedrige Ondskab — men man sætter ikke saa let en Plet paa en Standspersons Reputation! — min Rang hæver mig over Smaaafolks Dagtaleser, og jeg skal med den største Sindsroe og Ligegyldighed gaae al Uforsammenhed i Møde. Men det er Dem og Deres ensfoldige Pige, der kommer til at lide derunder! — Jeg havde halv om halv i Sinde at føre hende ind i de første Selskaber — men nu Madam vil jeg hverken modtage eller giengielde Deres Visiter, og vil ganske unddrage den gemene Deel af Familien min Protection!

(Gaaer).

Ruffet.

Død og al Ulykke, hvilken Uforsammenhed! det er værre end alt andet!

Lord

Lord Trinket.

En usorligkelig Presence d' esprit sur mon honneur! den sande franske Non chalance! Men, gode Folk! hvorfor skal vi gjøre saa megen Støi og Taspag om ingen Ting? — Siden Miss Henriette heller vil være Mistris Dakly end Lady Trinket, nu da! — saa ønsker jeg til Lykke — Der er alt! — Sir Ruffet! jeg ønsker Dem til Lykke med Deres Svigersøn! Herr Dakly, jeg ønsker til Lykke med Deres Brud! og Dem, Miss, med Deres Brudgom! — Enden! jeg ønsker dem alle til Lykke, den ene med den anden.

(Gaaer).

Ruffet.

Det var et smukt Stykke af en Lord, den! Dievlen staaer i disse Folk af den store Verden, som de kalde dem! de skille En ved hans Formue, bestemmer hans Datter, og forfører hans Kone, og vil endda man skal takke for Naadesbeviisning — sur mon honneur.

(En Klokke ringer stærk).

Majoren.

Hej! Hvad nu?

Tiende Scene.

Sir Dakly. De Forrige.

Sir Dakly.

Hører Du, Major, hører Du?

Majoren.

Det er jo en Satans Alarm, hun ringer alle Klokker ned i hele Huset.

Sir Dakly.

Det, jeg har seet siden jeg gik fra Dig, bestyrker mig i min Bestutning. Jeg seer ganske tydelig, at

E c 5

haand

baade hendes gode og hendes onde Luner, hendes Smil, og hendes Taare og hendes Besvimelser, alting er regnet ud, for at have mig til Nar!

Majoren.

Det har jeg jo altid sagt. Saadan bær' de dem alle ad — de ere i et Dieblisk vrede og blide, kolde og hede; og alt det for at faae os under Vidsten.

Sir Dakly.

Nu er hun paa det yderste, det lover jeg Dig for — Jeg baade ærgrer og Kammer mig over hende; og dog er hun saa latterlig, at jeg ikke kan bære mig for at lee af hende — Der har hun nu sat paa sit Kammer, og kogt og sprudlet, hver andet Dieblisk har hun sendt Bud efter mig, Tiener paa Tiener — Saa vil hun have, jeg skal komme til hende — saa skriver hun mig igien en Seddel til, for at bede mig — saa lader hun mig sige ved Toilette, hun er stet — hun er nær ved at give Manden op — saa et Dieblisk efter vil hun aldrig see mig for sine Dine mere — hun vil strax ud af Huset — (Kloffen ringer) Nu bryder Uveiret løs!

Majoren.

Ja saa trækker det nok snart herhid — Nu Broder, viis nu Du er en Mand — Du er gaaet for vidt til at sadle om.

Sir Dakly.

Sadle om! sadle om! nei! nei! jeg vil forsvare de Fordele, jeg har vunden! jeg er besluttet!

Majoren.

Net saa! forsva'r Din Post, vær ikke bange! — Griff Mod, god Krigstugt gjør gode Soldater! Følg

Du

Du mit Raad, saa kan Du holde Stand, om det saa var mod en Tiger.

Sir Dakly.

Der er hun! nu Broder!

Majoren.

Og nu Broder! og nu eller aldrig.

Tiende Scene.

Mistr. Dakly. De Forrige.

Mistr. Dakly.

Jeg syntes De kunde dog i det mindste have saa megen Menneffelighed, min kiere Dakly, og see hvordan det var med mig! — men De har, troer jeg, reent qualet Kierlighed og Følelse hos Dem — Men jeg vil være koldsinelig — jeg vil ikke blive heftig. De vil have mig ud af Huset — jeg saae, hvad De havde for, og jeg skal forekomme Dem. Jeg vil ikke blive hidsig! Jeg skal sende Bud efter en Bogn, og tage paa Dies blikket ud af Deres Huus.

Sir Dakly.

I Sandhed, min Bedste! jeg vidste nok, det kunde ikke være Dit Alvor, Du vilde spise ene paa Dit Kammer, naar jeg havde gode Benner hos mig. Vertinden maae sidde for Vordenden, og gjøre Honneur.

Mistr. Dakly.

En uforlignelig Spot! Seer De, Herr Dakly, jeg veed meget godt, hvad De vil sige med denne paa- tagne Kulde og Ligeegyldighed —

Sir Dakly.

Men, Bedste! tænk paa, hvad Du er —

Mistr.

Mistr. Daksh.

Jeg merker, Du vilde have Din Glæde af, kunde Du faae mig ud af Huset, og have alle Dine Mamefæller om Dig —

Sir Daksh.

Og det lader Du Fremmede høre paa! — Skam Dig Kone!

Mistr. Daksh.

Men jeg skal gjøre en Streg i Din Regning, for jeg skal blive her for at vedligeholde min Ansæelse, der tilkommer mig. — Og De, Herr Major! —

Majoren.

Nu da! hvad har jeg syndet?

Mistr. Daksh.

Jeg synes, De kunde nok skaffe Dem noget bedre at gjøre, end at sætte Splid imellem Ægtefolk — Og De, min Herr Mand! —

Sir Daksh.

Men, min Bedste! —

Mistr. Daksh.

Burde nok have mere Forstand og Kierlighed til Deres Kone, end at høre efter saadan Sladder!

Sir Daksh.

For Himlens Skyld! —

Mistr. Daksh.

De, og Deres kloge Geheimeraad der, tænker nok, de skal faae det med mig, som de vil —

Sir Daksh.

Men har man nogentid seet —

Mistr. Daksh.

Men der bliver ikke af, Sir! De skal see, jeg vil følge mit eget Hoved, og være Herre i mit Huus.

Sir

Sir Dakly.

De gjorde bedre i, De saae, at blive lidt Herre over Dem selv, Madam! Deres Hidsigthed gjør Dem latterlig. Har noget Menneske seet Wagen? Hun fornærmer mine bedste Venner! forstyrrer min Rolighed, og piner sig selv; og alt det for ingen Ting! For en Ulykke, Madam! De er ingen Barm mere! De skulde dog vide at føre Dem bedre op!

Mistr. Dakly.

Ingen Barm mere! godt, Sir! jeg forstaaer Dem, Sir! jeg troer Dem gierne, jeg er Dem for gammel, Sir! Skammer De Dem ikke at snakke saadan til mig?

Sir Dakly.

Snakke til Dem? Hvorfor det? De har længe nok snakket til mig; De har næsten snakket Livet af mig, og jeg har funden mig i det altsammen, i det Haab, De skulde blive rolig! men det hjælper intet; for jo meer En taaler, jo værre bliver De. Jeg merker, man spilder al den Taalmodighed, man har, med Dem; og for Fremtiden har jeg sat mig for, jeg vil være Herre i mit Huns, der maae saa flyde af hvad der vil.

Mistr. Dakly.

Saa! saa! — ja til visse vil De være Herre! — og De vil vist ikke lade det fattes paa Piger til Deres Tjeneste, det lover jeg for.

Sir Dakly.

Det kan hende sig, Madam! men hvilket saa er, lover jeg Dem, mine Piger skal ikke blive Havgasser.

Mistr. Dakly.

Virkelig! og De bilder Dem ind, jeg skulde være saadan en from Toffe, og sidde stille og see paa alt det.

De

De skal see, Sir, jeg skal huske denne Opsørsel; De skal see, jeg har Mod —

Sir Dakly

Ga som Fanden!

Mistr. Dakly.

Oh! det er ikke at holde ud! — Nu, saa skal De faae Prøver paa det Mod; jeg veed, jeg har det nødig. Saa snart Huset er bleven reent igien, lader jeg Porten staae i for hele Verden. De skal ikke see en Siel i en heel Maaned!

Sir Dakly.

Men, for en Ulykke, Madam! nu vil jeg! — jeg vil holde aaben Taffel et heelt Aar — jeg vil sende Billetter over hele Byen — Assemble hos Daklys — hele Verden skal komme til mig, og jeg vil komme til hele Verden igien. Jeg vil ikke længer lade mig slutte inde.

Mistr. Dakly.

Hvilken Uforsømmen! nei det gaaer for vidt! Hør Nu Herr Dakly! —

Sir Dakly.

Og hør nu Madam Dakly! jeg vil gaae efter mit eget Hoved!

Mistr. Dakly.

Nu da! jeg maae sige Dem, Sir! —

Sir Dakly.

Og jeg vil sige Dem, Madam, jeg vil ingen Modsigelser lide; — De skal ikke faae Lov til at gjøre mig til Nar!

Mistr. Dakly.

Hvad! Du vil ikke lade mig snakke —

Sir

Sir Dakly.

For det Du snakker ikke, som Du skal — Madam, for Fremtiden skal De hverken see eller gaae, eller tale eller tænke, uden som jeg vil.

Mistr. Dakly.

Har noget Menneske seet Magen? — det kan jeg ikke lenger udholde! (brister i Taare) Nedrige Mand! — jeg kan ses dit hele Anlæg — Grusomme! Ummenneskelige! at omgaaes saadan Din stakkels Kone! hun vil tage sin Død over Dig.

Sir Dakly.

Ja! jeg vil tilforladelig ikke tage min Død over hende.

Mistr. Dakly.

Saa vidt skulde det komme! — Du modsiges, forhaaner, mishandler, hader mig! det er formeget, mit Hjerte brister!

(Hun daaner. Henriette og Carl løbe hende til Hielp).

Sir Dakly

(gaaer imellem).

Lad De hende være.

Henriette.

Men, Sir! Madame Dakly —

Carl Dakly.

For Himlens Skyld! Onkel! hun kunde jo —

Sir Dakly.

Lad hende være, siger jeg! der maae ingen komme til hende. Kan hun besvime af Arrighed, saa kan hun ogsaa komme til sig selv igien af Arrighed.

Henriette.

Jeg beder Dem, Herr Dakly, lad os hielpes hende! Hun kunde —

Sir

Sir Dakly.

Det siger intet. Jeg beder Dem, De lader hende ligge — lad hende have det saa godt! saa lærer hun at føre sig bedre op en anden Gang! Lad hende være, beder jeg Dem.

Mistr. Dakly

(reiser sig).

Umenneske! nedrige, ondskabsfulde Mand! — vilde Du lade mig døe uden Hielp? — Vilde Du —

Sir Dakly.

Bevar os vel, Madam! det er et heftigt Anstød! Tag Dem vare!

Mistr. Dakly.

Foragtet! gjort latterlig! men jeg skal faae Hævn! De skal see, Sir!

Sir Dakly.

Dalddalderalde Dalddatrealda!

Mistr. Dakly.

Hvad, Du spiller Siæk med mig! gjør mig latterlig for hele Verdens Dine! Hvis der er Lov og Ret til — (Dakly synger) Jeg brister af Harm! — Pas paa Sir, om De ikke skal komme til at fortryde det! — Foragtet og gjort latterlig! intet paa Jorden skal hindre min Hævn!

(Vil gaae).

Henriette

(gaaer imellem).

Madam!

Mistr. Dakly.

Lad mig gaae! jeg kan ikke taale at være her.

Henriette.

Jeg beder Dem, Madam!

Sir

Sir Dalky

(sagte til Majoren).

Hvad mon hun vil.

Majoren

(sagte til Dalky)

Griff Broder! Du har gjort Mirakler.

Sir Dalky

(sagte til Majoren).

Jeg tænker, hun bespimer ikke i sine Dage meer.

Henriette.

Bie Madam! — jeg beder, bie et eneste Dieblif. Jeg har med Smerte været Vidne til Deres Bekymring, og for en stor Deel været den uskyldige Marsag til den. Tillad mig derfor —

Mistr. Dalky.

Jeg havde rigtig nok ikke ventet at finde Dem her igjen, omendskönt —

Henriette.

Jeg seer Deres Kummer, og den bedrøver mig. Lad mig sige Dem den rene Sandhed; jeg kan oplyse Dem til Deres Fornzielse.

Mistr. Dalky.

Lad saa være! jeg kan ikke snakke med Dem.

Carl Dalky.

Bedste Tante hør hende! for min, for Deres egen Skyld! jeg beder!

Mistr. Dalky.

Godt! godt! — nu da!

Sir Dalky

(sagte til Majoren).

Jeg giver Kib! jeg kan ikke taale at see hende saadan!

Majoren

(sagte til Dalky).

Hys! Hys!

D d

Hens

Henriette.

Jeg seer, Deres første Urolighed er kommen af et Brev fra min Fader til Deres Nyeu, Madam!

Ruffet.

Ja jeg var saa vred som en Tydsk, Madam! — jeg troer nok, Brevet var ikke alt for artig. Jeg vidste ikke andet, end den unge Knegt havde giort min Pige ulykkelig. — Men nu er alt det forbi, og altsaa —

Mistr. Dakly.

De var her i Gaar, Sir? —

Ruffet.

Ja, jeg gik efter Jetie! jeg tænkte, jeg skulde have fundet min unge Miss her hos min unge Herre!

Mistr. Dakly.

Hos Carl, siger De, Sir?

Ruffet.

Ja Madam! hos Carl! Den unge Knegt har længe været forgabt i hende, og hun ogsaa i ham, som det lader.

Mistr. Dakly

(ved sig selv).

Jeg seer, jeg har været at laste!

Ruffet.

Jeg beder om Forladelse, Madam, for den Tummel, jeg gjorde i Deres Huus.

Henriette.

Og jeg maae bede tusinde gange om Undskyldning, for det jeg kom der saa hovedkulds. Men Feiligheden maae være mit Forsvar.

Mistr. Dakly

(ved sig selv).

Hvor jeg har taget feil. (Høit) Men hørte jeg ikke Dem og Herr Dakly?

Hen-

Henriette.

De hørte kun en Deel af Samtalen. Det angik ganske Carl.

Carl Dalky.

For at betage Tante al Tvivl, saa har Sir Ruffet og min Formynder samtykket i vort Ægteskab, og vi haaber, Tante nægter os ikke sit Samtykke.

Mistr. Dalky.

Jeg tvivler ikke mere. Jeg seer, De ere uskyldige, og det var grusomt at mistænke Dem. De har lettet mit Hjerte for en tung Byrde, og dog kommer deres Venskab for silde; Herr Dalkys Kierlighed er reent udslukket for mig. (Græder).

Sir Dalky

(sagte til Majoren).

Jeg maae hen til hende.

Majoren

(sagte til Dalky).

Endnu ikke! endnu ikke!

Henriette.

Plag Dem ikke længer med denne Frygt; jeg er vis paa, Herr Dalky elsker Dem inderlig.

Sir Dalky.

Jeg kan ikke udholde det længer. (Gaaer til hende) Min Kone! jeg elsker Dig saa høit som jeg nogentid har elsket Dig! min Kierlighed kan intet udslukke. Den paatagne Opførsel har piint mig i Sielen — for alt, hvad jeg har sagt og gjort nu, var paataget — og det var med yderste Nøie jeg var istand dertil.

Mistr. Dalky.

O min Mand! hvad har jeg gjort mig Skam! hvilke lave Kunstgreb har ikke min Skinsyge forledet

mig til at bruge. Jeg seer min Daarlighed, og jeg er bange for, Du kan ikke tilgive mig.

Sir Dakly.

Tilgive Dig! — Du er alt for god! min Bedste, kan Du tilgive mig! — Denne Forandring bringer mig udenfor mig selv af Glæde. Min Broder! Sir Russet! Carl! Henriette! Ønske mig til Lykke! jeg er den lykkeligste Mand i Verden.

Majoren.

Til Lykke! jeg ønsker dem begge til Lykke! men imellem os sagt, de er ikke saa lidt i min Gæld for det. Sagde jeg ikke, jeg vilde curere alle Sygdomme i Familien. Jeg beder Dem om Forladelse, min Søster, at jeg har taget mig den Frihed at foreskrive Dem Recept; mit Pulver er en Emule ubehageligt, men det har giort en fortræffelig Virkning; De maae altsaa ikke være vred paa Doktoren.

Mistr. Dakly.

Jeg er Dem virkelig uendelig forbunden, og jeg føler —

Sir Dakly.

Intet mere derom, min Bedste! alt det Forbigangne maae være reent glemt.

Mistr. Dakly.

Jeg har ikke fortient denne Godhed; men for Fremtiden skal jeg stræbe at gjøre mig værdig til den. Vort med al daarlige Skinsyge; og da min Mistanke hidindtil har været ugrundet, saa har jeg fast besluttet, slet ingen Mistanke i Fremtiden mere at have.

Somnambulus

eller

Frieren som gaaer i Søvn.

Romoedie i een Akt.

Oversat af Franck

ved W.

Personerne.

Baronen.

Grevinden.

Rosalie, hendes Datter.

Valerius, Baronens Brodersøn.

Dorante.

Henrich, Baronens Gartner.

Frontin, Dorantes Tiener, og Henrichs Systersøn.

En Hushovmester.

Scenen er paa Baronens Lysslot.

501te Scene.

Valerius. Henrich.

Valerius.

Henrich! St! St! Hør!

Henrich.

Herre!

Valerius.

Kom gesvindt! Jeg har maaskee kun et Dieblis at tale med dig. Jeg har staalet mig bort fra min Fars broder.

Henrich.

Det er min sandt fiint giort. Han vil at De altid skal være om ham, som hans Skygge.

Valerius.

Har Du givet Rosalie mit Brev?

Henrich.

Jeg skal fortælle Dem, hvordan jeg har baaret mig ad.

Valerius.

Det er ligegodt hvorledes; sig mig allene, hvordan det er gaaet.

Henrich.

Baronen er vores Herre, De er hans Brodersøn, og han efterlader dem sit Slot, paa Vilkaar at De fuldender hans Plan. Jeg er hans Gartner, og jeg bliver ogsaa Deres; derfor er det billigt at jeg tjener Dem forud i hvad jeg kan.

Valerius (fornoiet).

Min kiere Henrich.

Henrich.!

Hør, veed De vel Herre at jeg ville saa minsandt bedrage min egen Jaer, for Deres Skyld.

Valerius.

Ah! Du har uden Tvivl gjort Underværker?

Henrich.

Freken Rosalie var i Haven i Morges, med sin Moder, som De veed.

Valerius.

Ja! jeg veed det.

Henrich.

Jeg gik dem i Møde, og tog min Hat af for dem, fordi jeg troede, de skulde sige god Dag Henrich. Det var just Spillet tænkte jeg, og da skulde jeg have taget Leiligheden i Agt, for at —

Valerius.

Til Sagen, min kiere Henrich.

Henrich.

De taug bom stille.

Valerius.

Har Du da ikke afleveret mit Brev?

Henrich.

Hvor Herren er hidsig! De gik derpaa hen til Græsterrasserne.

Waz

Valerius.

Saa jeg saae dem langt fra.

Henrich.

Og saa kom jeg og gif og arbejdede tæt ved dem.
Jeg sang og arbejdede med min Rive hist og her.

Valerius.

Ei lad kun dine Omstændigheder blive udenfor.

Henrich.

De saae ikke engang til den Side, hvor jeg var.
Da jeg saae det, saa fandt jeg paa et prægtigt Kneb.
Jeg sagde til Frøkenen, at jeg vidste, hvor der var en
Trist-Nede. Saadanne smaae Huusholdninger giver
ofte Anledning til at tænke paa de større; og derfor el-
sker unge Fruentimmer dem gierne.

Valerius.

Nu vel!

Henrich.

Nu vel da. Da jeg saae, at hendes Moder ogsaa
ville see den, saa kunne jeg aldrig finde den.

Valerius.

Gaar Ende herpaa. Hvad sagde hun da du gav
hende mit Brev?

Henrich.

Glet intet! thi her er det.

Valerius.

Hvorledes? Du som har saa megen Vittighed, det
har ikke været Dig mueligt —

Henrich.

Om jeg havde været fire gange saa klog, som
jeg er, hvorledes kunde jeg tale med et Fruentimmer,
som ikke veed at jeg vil hende noget, og det medens

hun er er hos sin Moder, som veed at jeg ikke bør vilde hende noget.

Valerius.

Ah Himmel!

Henrich.

Og desuden gav de mig ingen Tid; de sat dem i Bognen, for at kjøre til denne Grevinde, hvor de skal spise til Middag. Man faaer vel at vente til de kommer tilbage igjen.

Valerius.

Men imidlertid kommer maaskee Dorante i Morgen fra Bourdeaux, for at give sig med Rosalie.

Henrich.

Man maae være fornuftig. Det er Deres Lykke, at Deres Farbroder laaner de Forlovede sit Slot, for at de kan sees førend Brylluppet. Om Dorante var kommen lige til Paris, saa havde De minsendt jo ikke vidst et Ord deraf.

Valerius.

Saa havde jeg maaskee været mindre ulykkelig. Men alting støder sammen, for at gjøre min Ulykke fuldkommen! Det er nu to Aar at min Farbroder holder mig her paa dette Slot fra alle Mennesker.

Henrich.

Ja ret som han ville gjøre dem til Eremit.

Valerius.

Hvad havde jeg og at gjøre forleden Vinter, da jeg fulgte ham til Paris, for at besøge hendes Moder? Det var just den samme Dag, da hun lod Rosalie komme fra Klosteret.

Henrich.

Ja det var et skielmsk Puds!

Wa=

Valerius.

Kunde jeg vel see hende, uden at elste hende?
Er det ikke sandt, min kære Henrich?

Henrich.

Det er ikke let, det tilstaaer jeg.

Valerius.

I de to Maanedes, jeg var hos hende, brændte mit Hierte af en Lue, som en uovervindelig Frygt ikke har tilladt mig at aabenbare hende.

Henrich.

Farligheden derved havde dog nok ikke været ret stor.

Valerius.

Jeg kom her tilbage med min Farbroder, fortvivlet over at forlade Rosalie, men jeg smigrede mig med engang med Tiden at kunde fortjene hende; og da jeg mindst ventede det, seer jeg hende komme hertil med hendes Tante. Døm om min Bedrøvelse, da jeg erfarer at hendes Sivtermaal er besluttet med Dorante, og at jeg skal være Vidne dertil.

Henrich.

De skulle have talt i Tide.

Valerius.

Jeg maatte jo først være forsikkert om at behage Rosalie.

Henrich.

De behager hende maaskee. Jeg har en Formodning derom; jeg selv, som jeg staaer her for Dem.

Valerius.

Og hvorpaa er den grundet? Sliig snart.

Henrich.

Hvorpaa? Ei for Pokker! jeg har passet op! Hun seer aldrig paa Dem, naar hun bliver Dem vaer,

og naar De gaaer bort, saa vender hun Hovedet om efter Dem oven i Riøbet, og saa følger hun Dem med Vinene, og det saa længe, at hun seer Dem endnu, naar De er hende reent ude af Sigte.

Valerius.

Det er sandt, at jeg har troet at see forgangen Vinter at min Omhyggelighed ikke mishagede hende; og at hun endog gietrede hvad jeg tænkte.

Henrich.

Og De sagde hende inter. Reent ud sagt, De er alt for frygtsom, alt for bange, alt for taasset, med Respekt at sige. Ei gode Hærskab, troe mig, tag bare lidt Driftighed til Dem.

Valerius.

Hvortil skulle den tiene? Jeg har intet Haab mere. Jeg vil tale til Rosalie førend jeg taber hende for altid. Siden hun ventelig bør see min Fortvivlelse, saa vil jeg og at Marsagen dertil i det mindste ikke skal være hende ubekendt. Jeg har endelig besluttet — Hvad hører jeg?

Henrich.

Hvor Pokker løber De hen?

Valerius.

Der kommer nogen, og jeg vil ikke at man maae see os tale sammen; man ville troe, naar man saae mig, at jeg havde talt om Rosalie, og deraf kunde man slutte sig til, at jeg elskede hende.

Henrich.

Hille Skamfærd, det er en ret dristig Elskere.

An-

Anden Scene.

Henrich. Frontin.

Frontin.

Er her ingen Menneſker? Hei! Landsmand! hvor
Fanden er — Ah! ei for Pokker! det er min Mor-
broder.

Henrich.

He! ja ſaa Skam — det er Dig, min Syſters
ſøn, Hans! Kom og omſavn mig mit Barn.

Frontin.

Ja gierne af mit ganſke Hierte! min Morbroer!

Henrich.

Naa, det er mig kiert at Du kommer og ſeer til
os — Det er nu fire Aar ſiden —

Frontin.

Det er mig min Troe kiert at finde Jer; men det
var ikke Jer, ſom jeg ſøgte, thi jeg vidſte ikke meer
hvor I var.

Henrich.

Og hvem ſøgte Du da?

Frontin.

Baronen.

Henrich.

Og hvad vil Du ham? Hvad har Du beſtilet
ſiden jeg ſaa Dig ſidſt? Hvorledes befinder Du Dig,
min arme Hans? Er Du riig? Har Du giort Lykke?
Er Du gift? Er Du —

Frontin.

Ei men — men lidt Taalmodighed, Morbroder!
Hvor I gaaer løs paa mig med Spørſmaale! I quæ-
ler mig reent.

Henſ

Henrich.

Saa Du seer vel, naar man ikke har seet hinanden
saa længe, saa har man saameget at spørge om.

Frontin.

Giv mig Tid til at svare Jer. Først ingen Hans
mere, om I saa behager. Jeg har taget et Feldtnavn;
jeg hedder Frontin; jeg er Ungkarl; jeg har ikke en Skil-
ling; jeg dør af Tørst, og jeg er træt som en Hund;
jeg —

Henrich.

For en Skamsfærd! Du svarer endnu gesvindere
end jeg spørger Dig. Hvad tager Du Dig nu fore?

Frontin.

Jeg tjener Herr Dorante, som af Erkiendelighed
klæder mig, som I seer.

Henrich.

Ah nu veed jeg hvorfor Du er kommen. Skam-
mer Du Dig ikke ved at have givet Dig til Laquai,
da Du er Søn og Sønnesøn, og Broder og Brodersøn
af Gartner.

Frontin.

Ja, hvad skal jeg gjøre, Morbroer? Jeg er ikke
ærgierrig.

Henrich.

Du er en Døgenicht; det har jeg altid sagt Dig.

Frontin.

En Døgenicht! det er min Troe ikke i det Haand-
verk jeg driver. Det beskæftiger mig Dag og Nat,
og jeg er ogsaa forbandet kied deraf.

Henrich.

Du er kied deraf? Nu vel, grib Leiligheden ved
Haarene, og bliv hos mig. Jeg er Gartner paa dette
Slot.

Slot. Denne Baron han er en Lykke for alle Arbeidsfolk. Han planter, og rykker op igien, og planter om; han dyrker, han bygger, han river ned; med et Ord, godt eller ilde, han lader altid arbejde. Pengene faae Fodder at gaae paa (han slaaer sig paa Lommen). Hør Du hvor det klinger.

Frontin.

Meget vel, Morbroer! Men om han endnu ti gange saa meget vendte op og ned paa sit Gods, hvad kommer det da mig ved?

Henrich.

Hvad det kommer Dig ved? Jeg er Enkemand. Jeg skal lære Dig Resten af Dit Handverk; og siden, naar jeg er død, skal jeg lade Dig min Plads, men det seneste mueligt er, forstaae!

Frontin.

Det skal vi altsammen tale nærmere om. Bring mig imidlertid hen til Herren.

Henrich.

Du gjør bedre i at vente ham i denne Sal; her kommer han hundrede Gange om Dagen. Bryd Dig om ingen Ting. Men for at komme igien til vores Forrige; Du er da misfornøiet med Din Tjeneste?

Frontin.

Ja tilforladelig.

Henrich.

Og hvorfor? Er Din Herre guidsk, fortrukken, eller Skiendegiest?

Frontin.

Nei, han er en af de rigeste Banqueurere i Bourdeaux; munter, gavmild, en god Dievel men —

Henr.

Henrich.

Du videre.

Frontin.

Man maae altid være hos ham, og jeg maae passe ham op baade Dag og Nat.

Henrich.

Det er naturligt. Jeg synes at jeg selv er Gartner om Natten, som om Dagen.

Frontin.

Jaa ganske rigtig; men I arbejder ikke om Natten. I sover ret godt.

Henrich.

Jaa det troer jeg selv. Det er det jeg forretter bedst.

Frontin.

I min Tjeneste kan jeg ikke gjøre det samme; og derfor ønsker jeg ogsaa ofte min Herre Ganden i Vold.

Henrich.

Hvorfor det da? Siig mig.

Frontin.

Jeg tør min Troe ikke.

Henrich.

Hvordan Pokker! Du er ogsaa bange? Det klæder Dig vel! imod mig, Din Morbroder, som ingen anden Arving har end Dig. Du skulle vide noget Hemmeligt, og jeg skulle ikke vide det. Ei for Pokker!

Frontin.

Jaa det er altsammen godt nok. I kan dreie det ligesom Ier behager. Men det er et Spørgsmaal, om min Herre vil tilgive mig at sige en Hemmelighed af saa stor Vigtighed? —

Henrich.

Og hvem skulle vel sige ham det? Det maatte være Dig selv; thi hvad mig angaaer —

Frontin.

Frontin.

J Sandhed, Morbroer —

Henrich.

Ei Snak! Nu forlader Du ham jo; og desuden
skal jeg min Troe ikke sige et Ord derom.

Frontin.

Det lover J mig? — og det ganske oprigtig? —

Henrich.

Hvilket Bæv? Vil Du sige det?

Frontin.

Nu vel! jeg skal sige det. Han er en Somnam-
bulus.

Henrich.

Hvorledes siger Du det?

Frontin.

Somnambulus.

Henrich.

Som — Som — nam — bul — us! Hvad Fanden er
det? Er det et Embede, en Rang?

Frontin.

Jo men! et Embede! Nei Morbroer! det er no-
get, som kunde hindre hans Givtermaal, om det blev
bekiendt.

Henrich.

Ah nu forstaaer jeg det. Somnambulus — det er
En, som ikke kan give sig, som er — Hæ —

Frontin.

Ei Morbroer, er J gal?

Henrich.

Ja! saa sig dog snart! Som — Somnambulus.
Dette har jeg aldrig hørt tale om.

Frontin.

Det er en naturlig Feil; en Art af Sygdom —

E e

Hen:

Henrich.

Hillemene! han er syg!

Frontin.

Nei aldeles ikke, han befinder sig meget vel.

Henrich.

Saa forstaaer jeg det ikke.

Frontin.

Han staaer op om Natten, han gaaer, han taler —

Henrich.

Ah nu veed jeg, hvad det er. Han kan ikke sove.

Frontin.

Aldeles ikke, tvertimod han sover alt for vel.

Henrich.

Ei for Pokker! lad os da forstaae hinanden. Deres som han sover, saa er han ikke vaagen.

Frontin.

Hør mig dog, om I vil. Jeg siger Jer, at han gaaer, at han taler, at han har Vindene aabne, og dog sover han altid.

Henrich.

Saa der maae Guden have sit Spil i. Dersom jeg gjorde saaledes, da brækkede jeg Halsen. Hør en gang, min Herr Søstersøn, det er ikke saukt at gjøre Nar af sin Morbroder.

Frontin.

Jeg vil aldrig være ærlig, om jeg gjør Nar af Jer.

Henrich.

Hvordan Pokker! Du vil indbilde mig, at Din Herre sover lysvaagen. Jo see, om han troer det!

Frontin.

Jeg selv er bleven narret derved. Han har ofte t Søvne givet mig noget at forrette, som jeg gjorde troeli

troeligen, og som han takkede mig for Dagen efter,
med Stokken i Haanden.

Henrich.

Din Herre er gal, og Du ogsaa. Sagte! Hyst!
— Der er vores gamle Herre.

Tredie Scene.

Baronen (med Skindstrømper høit opprullede, og
en stor Stav i Haanden). Henrich.

Valerius. Frontin.

Baronen.

De maae staae tidligere op, Valerius! meget
tidligere.

Valerius.

Men jeg var alt Klokken fem hos Arbeidsfolkene,
det har De selv seet.

Baronen.

Det er sandt, men jeg var der, før end Du. Man
gør nu omstunder alting tidligere; alting tager af.
Ah i min Tid stod man tidligere op.

Valerius.

Det havde været mig let at komme tidligere; og
endskjønt jeg ikke har lukket et Øie, skal De i Morgen
blive fornøjet med min Hurtighed.

Baronen.

Vi faaer at see. I Aar maae det nye Terrasse
gøres færdig; og dersom vi ikke benytte os af den
gode Aarstid — (Han bliver Frontin vaer) Hvem er
der, Henrich?

Henrich.

Det er min Søstersøn, Herre!

Baronen.

Kan han noget Haandværk? Søger han Arbeide?

Frontin.

Nei. Jeg er kommet for i Veien for min Herre, som strax har den Ære at være her.

Baronen.

Hvem er Din Herre?

Frontin.

Herr Dorante.

Valerius (sagte).

Ah Himmel!

Frontin.

Vi har reist meget hastig, og for at komme des før, har vi i tre Dage hverken sovet eller hvilet.

Baronen.

Han faaer Tid til at udhvile sig her. Kom Valerius! jeg vil, at han skal finde min Hauge net og vel holdt istand. Du Henrich gaae strax og lad det lille Vandspring i Rioskenhaugen springe.

Henrich.

Vandspringet i Rioskenhaugen, Herre? De veed vel, at der er ikke en Draabe Vand; og Kilden dertil er endnu ikke fundet.

Baronen.

Vil Du holde Munden? Gjør, som vi gjorde sidst: tag Vand i den store Brønd, og fyld Karret. Du har ingen Begreb. Du bryder Dig ikke mere om mit Husets Ære end —

Frontin.

I Sandhed, De vil gjøre min Herre skamsuld. Begge ham ligesfrem, uden Omstændigheder, og lad Deres Vandspring ligge i god Roe.

Bas

Baronen.

Det er smaa Ting. Jeg har alt gjort Indretningerne, og Cascaderne; der fattes mig bare at finde Kilderne. Du behøver ikke at sige Din Herre, hvad Du har hørt.

Frontin.

Nei, min Herre, det tager jeg mig nok i Agt for.

Baronen.

Gaae da Henrich.

(Henrich gaaer).

Frontin.

Der kommer min Herre.

Fjerde Scene.

Baronen. Dorante. Valerius. Frontin.

Baronen.

Ei! god Dag Dorante. Velkommen. Jeg ventede Dem ikke før i Morgen.

Dorante.

Min Længsel var alt for stor efter at see Rosalie, og at takke Dem for en Forening, som vil gjøre mig lykkelig.

Baronen.

De befinder Dem vel? Det er Hovedsagen.

Dorante.

Jeg tilstaaer, jeg er træt. Jeg har reist Dag og Nat.

Baronen.

Det er smaa Ting. De er i et godt Huus; og De skal blive vel beværtet.

Dorante

(visende Valerius).

Er det maaskee Deres Herr Brodersøn.

Baronen.

Det er ham selv.

Dorante.

Jeg har kiendt ham saa ung, at jeg har Ret til hans Venſkab.

Valerius.

Min Herre — jeg vilde — at jeg kunde —

Baronen.

Han vil giøre, hvad han bør, for at fortiene Deres Venſkab. Kom Dorante, lad os giøre en lille Spadſeretour, ſaa kan De ſtrax ſaae en almindelig Kundſkab om Godſet. Det vil fornøje Dem.

Dorante.

Skulde det ikke være bedre, at De gjorde mig den Ære at foreſtille mig for Grevinden?

Baronen.

De vilde nok hellere ſige Roſalie?

Dorante.

Jeg kiender hende ikke uden efter hendes Portrait. Hendes ſkabning er indtagende; og De kan ikke andet end biſalde den billige Længſel, jeg har efter at kunne dømme derom ved mig ſelv, endſkiønt jeg i denne Dragt er ikke alſt for vel iſtand til at lade mig ſee af hende.

Baronen.

Alt hvad, ſom ligner Længſel, behager det ſnukke Rion. Men vi har Tid nok. Hun er reist med ſin Moder en halv Miil bort, for at ſpiſe til Middag. De komme ikke tilbage ſeend Aften.

Dorante.

Er de ikke her? Tillad da at jeg betiener mig af Leiligheden, for at lægge mig lidt til Hvile. Lyſten,

at

at gjøre Dem min Opvartning, havde givet mig Kræfter; men jeg befinder mig saa udmattet —

Baronen.

Ei! da jeg var paa Deres Alder, kunde jeg have gjort tusende Lufspring efter den længste Rejse.

Dorante.

Jeg ønsker, at jeg kunde ligne Dem; men jeg finder, at nogle Timers Hvile er mig særdeles nødvendig.

Baronen.

Nu vel; jeg skal lade rette an, at vi kan spise.

Dorante.

Det er unødvendigt. Jeg forsikrer Dem.

Baronen.

I det mindste vil Valerius og jeg vise Dem Huset. De skal see, hvor nyttigt jeg har indrettet det. Især Loftene.

Valerius.

Men Herren et træt.

Baronen.

Kom, det skal snart være gjort. De kan med det samme vælge Deres Værelser.

Dorante.

Det er mig altsammen ligemeget.

Baronen.

Vil De beholde disse her?

Dorante.

Dette? ja nok.

Baronen.

Det er commode. Denne Gal-tiener til Forgermak. Jeg kommer her alle Dieblig; og jeg kan tale med Dem, og høre Deres Betænkning —

Dorante.

I-Morgen er jeg til Deres Befaling. De kan bestemme den hele Dag dertil.

Baronen.

For det øvrige skal De faae en Seng, som der er ikke Magen til paa ti Mile her omkring i Egnen. Jeg har Senge —

Dorante.

Det tvivler jeg aldeles ikke om. Jeg skal strax betiene mig saavel deraf, som af den Frihed, De giver mig. Kom med Frontin.

Baronen.

Uden Omstændigheder. Jeg forlader Dem.

Femte Scene.

Baronen. Valerius.

Valerius.

Troer De, at Dorante er meget indtaget til Rosalies Fordeel?

Baronen.

Men i Sandhed, han viste temmelig Utaalmodighed efter at see hende. Det er sandt, jeg glemte at sige Dig —

Valerius.

Det kan ogsaa være af Høflighed; og det er endnu langt fra Kierlighed. Er det ikke sandt, min fiere Farbroder?

Baronen.

Ligesom Dig behager. Du maae —

Valerius.

De troer da, at han er forliebt?

Baronen.

Baronen.

Han har selv sagt Dig, at han ikke kiendte hende uden efter et Portrait. Hvad jeg skulle sige, var —

Valerius.

Mon Dorante har skicket hende sit Portrait?

Baronen.

Det veed jeg ikke. Vil Du, at jeg skal bekymre mig om alle de Smaating? Jeg har meget vigtigere Forretninger. Jeg har mit Bierg i Hovedet.

Valerius.

Men siden De har havt Deel i dette Vintermaal, saa maae De vide alle Omstændigheder. De laaner dem Huus; og Rosalie havde kunnet —

Baronen.

Uden Tvivl. Det er mig kiert, at de see det. Det er nydeligt.

Valerius.

Ah ja, min Onkel! hun har Yndigheder og nogle Dine —

Baronen.

Hvad vil Du sige? Er Du urigtig i Hovedet? Jeg taler om mit Huses Indretninger, om min Have, som —

Valerius.

Ah jeg forstaaer Dem; og De har Ret. Jeg saaer før paa Græsterrasserne et af de smukkeste Syn —

Baronen.

Ja, det troer jeg selv. Det er en af de smukkeste Udsigter i hele Kongeriget.

Valerius.

Jeg saaer der en Skønhed, som jeg endnu aldrig var bleven vaer paa dette Sted. Jeg beundrede alle dens Yndigheder, og —

Baronen.

Vel, min kiere Brodersøn! Du skal med Tiden komme til at besidde alle disse Værdigheder.

Valerius.

Jeg skulde besidde? —

Baronen.

Ah, Du henrykker mig af Fornøielse! omfavn mig min kiere Valerius! min værdige Arving! Du kan forlade Dig paa, at —

Siette Scene.

Baronen. Grevinden. Rosalie. Valerius.

Baronen.

Hvorledes, mine Damer! ere De alt her tilbage?

Grevinden.

Grevinden er syg, og vi gjorde hende kun en Biste.

Baronen.

Saameget bedre; saa faae vi den Fornøielse at spille med Dem.

Grevinden.

Siden det endnu var tidligt, saa steg vi af ved Jernporten, og ere gaaet til Guds herhid.

Baronen.

Ere De da ikke noget træt?

Grevinden.

Jeg bliver ikke saa let træt.

Valerius.

Og De Frøken, behøver De ikke at hvile sig?

Rosalie.

Min Herre, alting er mig aldeles ligegyldigt, enten jeg gaaer eller sidder.

Bar-

Valerius.

Alting?

Rosalie.

Ja min Herre.

Grevinden.

Tal dog tydeligt Frøken! De siger det saa sagte;
De maae sige: ja min Herre. For Næsten vilde jeg
nok see, om alting ikke skulde være hende ligegyldigt,
saa længe jeg har nogen Magt over hende —

Baronen.

Ah, De skal ikke længe beholde denne Myndighed.
Dorante er ankommen.

Grevinden (munter).

Er han kommen?

Rosalie (bedrøvet).

Han er kommen?

Valerius (sukkende).

Ja han er kommen.

Baronen

(med en overfuserende Tone).

Ja ja, han er kommen! Hvad Pokker vil Du
sige? Veed Du det ikke, Du?

Valerius.

Jeg siger Dem ikke imod. Jeg bekræfter hvad
De siger.

Baronen.

Han er velskabt, behagelig, munter, forstandig og
sat. Oh, det er et elskværdigt ungt Menneske. Siig
dog Valerius!

Valerius.

Jeg har kun seet ham et Øieblik. Jeg kunde
dømme feil. Det er Frøkenen, som bør dømme derom.

Grev.

Grevinden.

Nu, hvad svarer De? Svar dog Frøken.

Rosalie.

Min Herre, han kan være elskværdig, men det maae ikke mere ankomme paa min Dom. Jeg kan ikke domme om ham som upartisk.

Grevinden.

Jordi han skal være Deres Mand, er det ikke saa? Men det kan man ikke forstaae. De maae sige: Min Herre, min Families Valg vil giøre, at jeg anseer ham for fuldkommen. Alle Folk sige, at De har Forstand; men det kan jeg ikke indsee. Men hvor er Dorante?

Valerius.

Da han ikke fandt noget at bestille, saa gif han til Sengs.

Grevinden.

At sove paa denne Tid?

Baronen.

Han troede ikke at see Dem sørend i Aften; og siden han har reist Dag og Nat, saa var han saa træt, saa træt at —

Grevinden.

Hvem bad ham om at reise saa hastig, og hvorfor? For at lægge sig? For at sove? Intet er saa uansændigt. Han kunde jo have sovet i Gaar, og kommet her i Morgen? Vi ventede ham ikke før. Hvad mener De min Datter?

Rosalie.

For min Skyld behøver han ikke at vise større Fryer og Omhyggelighed.

Grev:

Grevinden.

Man veed ikke, om det er af Betsedenhed, De taler saa, eller om De er stød.

Rosalie.

Jeg forsikrer Dem om, at jeg ikke er stød.

Grevinden.

Men i Sandhed; man maae dog vide at sætte Priis paa sig selv. At sove saasnart han kommer! Ungdommen nu, Herr Baron, er saa kiælen. Dette siger mig ikke meget til hans Fordeel.

Baronen.

Ah, han finder nok Middel til igien at gjøre det godt.

Grevinden.

Jo men! jeg vedder, at De i Morgen ved Dagsbrækningen alt har ham ude at spadser. De vil faae ham til at løbe sig træ, og saa maae han hvile sig igien.

Baronen.

Ei! kan man blive træ i en Have, som man aldrig før har seet?

Grevinden.

Jo meget vel, naar den er saa ujevn. Jeg troer, at der er over 20 Terrasser i Deres Have.

Baronen.

Hvorledes da? Det er en Pragt —

Grevinden.

Imidlertid har De dog ingen Udsigt.

Baronen.

Ja dersom ikke Bierget var, vilde den være uforslignelig. Det kan jeg let overbevise Dem om. Hei da! Heinrich! (Heinrich kommer) Bring mig min Plan. (Heinrich gaaer).

Grev.

Grevinden.

Ja! men Ulykken er, at Bierget bliver, hvor det er.

Baronen (fortroelig).

Jeg siger ikke et Ord. Men det skal sprenges.

Grevinden.

Det er et Foretagende, som er de gamle Romere værdig.

Baronen.

Taalmodighed. Jeg har Brødrebrøen, som givte sig; lad mig kun raade. I femte Leed i nedstigende Linie skal der ikke være meer Spor af det; det skal De see.

Grevinden.

Skammer De Dem ikke, Frøken, over Deres Uvidenhed, og at De ikke kan tale om Alting, som jeg gjør?

Rosalie.

Jeg hører paa Dem i Haab om at lære deraf.

Baronen.

Jeg elsker Modsigelser: Man har den Fornøielse at svare paa dem. Der er Henrich.

Syvende Scene.

Henrich. Grevinden. Baronen. Rosalie.
Valerius.

Baronen.

Er det ikke min store Plan?

Henrich.

Jo Herre! det er den smukke, det er den, som jeg altid bringer, naar De har Fremmede.

Baronen.

Null den ud, Henrich! slaae den ud, og hold den i Veiret — saaledes.

Grev:

Grevinden.

Ah, jeg skal give Dem gode Raad. Jeg har dog aldrig talt om saadanne Sager; men Forstand er en god Ting; den kommer til Nytte ved alle Leiligheder.

Baronen.

De er uforlignelig! Vil den smukke Rosalie ikke sige mig noget?

Grevinden.

Hvad vil De, at hun skal forstaae sig derpaa? Kom og viis mig; er det ikke Kanaler og Vandspring? og dog synes mig ikke at have seet nogen hos Dem.

Baronen.

De beskæftiger sig med Smaating, Madame! Dem sætter man altid i Planer; det forskjønner dem. For Resten saa finder jeg vist Vand i det store Bierg, som De veed.

Henrich.

Ja vi leve i Haabet. Vi ødelægge tolv Wiin-gaarde; og vi tabe saa megen Wiin for at faae Vand.

Grevinden.

Lad os see noiere.

Baronen.

Følg min Finger.

Valerius.

De har ikke Lyst at see, min Frøken?

Rosalie.

Jeg har alt tilstaaet min Uvidenhed; jeg forstaaer mig ikke derpaa.

Valerius (sagte).

Og De forstaaer ikke heller det ulpffeligste Men-neskes Sukke?

Rosalie (sagte).

Ah!

Grev.

Grevinden.

Det er da Deres Forgaard?

Baronen.

Ei for Pokker, Madame! det er Kjøkkenhaven.

Grevinden.

Jeg troer, det er bedre, at jeg tager mine Brillen paa.

Baronen.

Saa lad os tage Dem. De erindrer mig derom.

Henrich.

Hillestam! hvor vil De blive klarsynede.

Valerius.

Hvorfor vil De tvivle om Deres egne Indsigter,
min Frøken? man kan jo forklare —

Rosalie.

Hvortil skal den Kundskab nytte mig?

Valerius (sagte).

Til at fortjene Deres Medlidenhed.

Grevinden.

Dette er Indkjørselsveien; Avenuen?

Baronen.

Saa den, som jeg nu lader plante.

Grevinden.

Den er meget kort.

Baronen.

Kort! den bliver over halvanden Mil lang.

Grevinden.

Jo men! Den er jo ikke længer end min Haand.

Baronen.

Tæl Træerne, saa skal De see.

Grevinden.

En, to, tre, fire, fem —

Valerius

(seende paa Rosalie).

Dorante taber meget, naar han venter saa længe,
uden han seer dem.

Bar.

Baronen.

Jeg tilstaaer, jeg begriber det ikke. Men De Madame! De skal strax forstaae det: dette er den Grund, som Bierget staaer paa.

Grevinden.

Jeg tæller Træerne ved Veien. Tael kun, tael kun fort: 155, 156. Naar De har sprænget Bierget bort, saa bliver der fladt Land.

Baronen.

Uden Tvivl, og en Udsigt —

Valerius

(til Grevinden).

Fortræffeligt, Madame! (Til Rosalie) Og dersom De værdigede mig at tale med mig nogle Dieblis, skulde jeg lære Dem at kiende — (sagte) Tilstanden af et Hierte, som Deres Afslag vil bringe til Fortvivelse.

Baronen

(til Rosalie).

Han kiender Veligheden saa godt som jeg selv. Det er ham, der har gjort Grundtegningen efter mit Forslag.

Grevinden.

Jeg troede ikke, at han var saa lærd. Tag kun mod Underviisning min Datter. Jeg ville ønske, at Valerius kunde give Dem Smag.

Valerius.

Hvor skulde jeg ikke være lykkelig, om jeg havde denne Gave.

Grevinden.

To Hundrede tre og Halvfjerdesindstive! det er en fion Længde, det maae man tilstaae. Baronen har Planer — men Planer, som — tabe sig langt af Syne.

Ff

Da-

Baronen.

Jeg faaer Trefindstive saadanne Indkørseler, alle af den Størrelse.

Valerius

(til Rosalie).

De begriber, hvad Virkning det vil gjøre. (Sagte) Naar De kommer fra Bords — (Høit) Intet kan være prægtigere, uden Tvivl. (Sagte) Her i denne Sal — (Høit) Det fordrer i Sandhed Laalmodighed. (Sagte) Dersom De et Øieblik vil høre mig, saa vil De frelse mit Liv. (Høit) Men tilstaae, at det er et værdigt Foretagende.

Rosalie.

Det synes mig noget dristigt.

Grevinden.

De maae lære, at det er just smukt at kunne overvinde Forhindringer.

Baronen.

Oh! det er min store Gave. For Exempel, seer De den store Terrasse; giet engang, hvor høi den bliver, naar den bliver færdig.

Grevinden.

Hvor høi? Ei! men — (visende med Haanden) som saaledes?

Baronen (leende).

Hahaha! — De er langt derfra. Det bliver 57 Fod 8 og en halv Tomme. Er det ikke sandt Valerius?

Valerius.

Jo, min Onkel! syv og halvtrefindstive.

Grevinden.

Syv og halvtrefindstive og en halv Tomme! Det er forunderligt! Men det blir en Afgrund; der gaaer jeg aldrig, jeg blev svimmel.

Bar.

Baronen.

Da frygter jeg ikke for Hovedsoimmel.

Valerius.

De falder i Tanker, Frøken? Finder De da det, man foretager sig, for dristigt, og kommer De ikke dertil?

Rosalie.

Jeg synes, det er at vove meget, og —

Valerius.

Siig reent ud, hvad De tænker.

Rosalie.

Og hvortil skulle det nytte?

Grevinden.

Det vilde nytte Dem til at vide det, som jeg veed. Gaae min Herre, og overlad hende til sin Bankundighed; Hun fortjener ikke den Umage, De giver Dem. I Sandhed, Herr Baron, jeg er meget fornøiet med det, jeg har seet, og jeg giver det mit Bisald. Men siig mig engang, hører alle de Godser Dem til?

Henrich.

Det er just Knuden.

Baronen.

Nei ikke endnu. Men om Naboerne endog ikke ville sælge dem, saa maatte de dog være i et meget fortrædeligt Lune, om De skulle ikke ville have en saa smuk Indretning paa deres Godser. Jeg seer Huus-
hovmesteren.

Ottende Scene.

De Forrige. En Huushovmester.

Baronen.

Er der anrettet?

8 f 2

Huus-

Huusshovmesteren.

Ja Herre.

Grevinden.

Kom Herr Baron.

Baronen.

Min smukke Rosalie, giv mig Haanden. Henrich,
Jeg anbefaler Dig min Tegning.

Henrich.

Vel Herre! Kier Dem kun an nichts.

Tiende Scene.

Henrich (allene).

Med hans Dyrehauge! han er min Sandten brav gal! oh jeg forstaaer mig ikke derpaa, eller denne Ungdom gir de Gamle noget at bestille. Vores unge Herre er bleven lidt dristigere; han fik nogle Ord usformet sagt til Frøkenen, og jeg saa nok, at den lille Pige svarte ham med Mene. Jeg vilde dog gierne underrette ham om det, min Systerson Hans har sagt mig om hans Son — Son — — bus. Jeg har nu glemt hvordan det hedder. Han forstaaer sig maaskee noget derpaa; thi han har studeret meget i sine Dage. Jeg skal oppebie ham her, naar han gaaer fra Bords. Men der er min Systerson; jeg maae endnu saae ham til at sladdre lidt af Skolen.

Tiende Scene.

Frontin. Henrich.

Frontin.

Deres Tiener! Jeg finder Jer ret beleilig.

Henr.

Henrich.

Er det endnu for at binde mig noget paa Vermet, ligesom før?

Frontin.

Jeg har talt oprigtig; I ville ikke troe mig; det kan jeg ikke for. Der er en anden Aarsag, hvorfor jeg kommer. Ved I vel, at jeg vil ikke gaae tomhævet til Sengs, som min Herre?

Henrich.

Jeg skal strax føre Dig i Kiøkkenet; men jeg vilde spørge Dig om tre eller fire Ting.

Frontin.

I Sandhed, I er den største Spørgsmaalsmager i hele Kongeriget. Men hvorfor vil I spørge mig om noget? I troer jo ikke mine Svar?

Henrich.

Kier Dig om ingen Ting. Jeg vil troe, hvad jeg har Lust til.

Frontin.

Skjnd Jer da; thi jeg maae snart tilbage til min Herre.

Henrich.

Hvad har Du der at gjøre? Sovor han ikke?

Frontin.

Jo vist gjør han; og det er just derfor.

Henrich.

Kan han ikke sove uden at man passer paa ham?

Frontin.

Nei. Det er for at vække ham, om det, som jeg har sagt Jer, skulde hende ham.

Henrich.

Taler Du endnu derom? Ei for Pokker! jeg forbyder Dig at sige et Ord meer om dette. Siig mig allene, er Din Herre forliebt i sin Brud?

Frontin.

Forliebt? Det er han kun i Malerie.

Henrich.

Jeg troede min Sandt, at Du endnu ville sige mig at han var det kun i Søvne. Men hvordan er han kun forliebt i Malerie?

Frontin.

Fordi han ikke har seet uden hendes Portrait. Han har fundet det smukt; og efter den Forklaring, man har giort ham derom, saa troer han sin Brud ligesaa dydig, som smuk.

Henrich.

Han har min Troe Ret. Han troer vel. Men siig mig —

Frontin.

Dette Menneske vil, jeg skal reent forgaae; at staae her og spørge mig, medens jeg dør af Sult og Tørst.

Henrich.

Rom da i Risikkenet, saa skal jeg tale med Dig, medens Du drikker. Du troer da —

Frontin.

Jeg troer Ganden — Men er ikke der min Herre, med hans forbandede Drømmerie.

Ellerte Scene.

Dorante (i Slaaprok, med en Støvle og en Toffel, Paruken slet paasat, et Gehæng, en Coureerpidst i Haanden, og ganske i Vorden, men hverken uanstændig eller alt for latterlig). Henrich.

Frontin.

Henrich.

Der er Din Herre, han vil tale med Dig.

Frontin.

Jeg er lykkelig, at han er kommen herind. Jeg vil vække ham.

Henrich.

Vie, vie lidt! Er dette — Oh jeg troer, Din Herre drømmer virkelig.

Frontin.

Ei ja! Heiligheden er alt god for at overbevise Jer. See allene til. Nu vel!

Dorante.

Hurtig — hurtig — en anden Hest. Vil Du skynde Dig?

Frontin.

Hører I? Han troer, han er endnu paa Reisen.

Henrich.

Han sover. Jeg begynder at troe det. Hans Gang, hans Vine, alting seer saa vildt ud.

Dorante.

Det er sildig — Natten — til Slottet — Rosalie —

Henrich.

Jeg er min Sandt bange, det ligner Spøgelse eller Siengangere.

Frontin.

Det, som er det forunderligste, er, at han somme
Tider i Søvn siger meget fornuftige Ting.

Dorante.

Frontin — Du Slynge! — Du kan drikke i Af-
ten. Du Drunkenbolt, Du Lade —

Henrich.

Du har Ret; jeg troer han siger sandt.

Frontin.

Ganske rigtig. Han taler om den sidste Postme-
ster; han lod os vente.

Dorante

(Giver nogle Slag med Pidsken, og træffer Henrich).

Åh hvilke daarlige Heste. Hyy! Hyy!

Frontin (seer).

Hahahaha!

Henrich.

Hvad Fanden er det for en Drøm? Min Herre!
— Min Herre! lidt sagte, om I behager.

Dorante.

Sagte! nei vist ikke. Vi maae skynde os. Hyy! Hyy!

Frontin.

Gaae til ham, og see til, at I kan tage Pidsken
fra ham, saa skal jeg vække ham op.

Henrich.

Ei for Pokker! tag den selv; Du er meer vant
til Prygl end jeg.

Dorante.

Hyy! Hyy!

Frontin.

Wie lidt; man maae faae ham til at glemme den
forbandede Drøm. Min Herre! min Herre! det er
fra Herr Pinto.

Do

Dorante.

Pinto! — Penge? — Ja de maae betales.

Frontin

(kommer nærmere).

Ja Deres Correspondent.

Dorante.

Hundrede Pistoler — Han er temmelig hurtig —
Jeg vil skrive.

(Han lader som han krev med Pidsken).

Frontin.

Ah nu vil jeg vaagne ham.

Henrich.

Vie, vie lidt! det begynder at blive løierligt.

Frontin.

Nu troer han at skrive. Seer I vel?

Dorante.

Herr Pinto, kald paa Frontin.

Frontin.

Det er en Jøde den Herr Pinto.

Dorante.

En Jøde, det skriver jeg.

Frontin.

I Jernskrinet —

Henrich.

Han har en meget riig Søvn. Jeg har min
Sandt aldrig drømt om saadant. Stig mig, Frontin,
er Du hans Casserer?

Frontin.

Som I seer, naar han sover; til al Ulykke har
han en anden, naar han er vaagen.

Dorante.

Frontin, tag mit Brev.

Frontin.

Ja Herre, Deres Brev.

Dorante.

Mit Brev — Pinto — en Pose — tag denne Pose — Lad mig faae mit Beviis igien.

Henrich.

Hahaha! en Pose! — Lad os tage den; vi vil dele den.

Dorante

(tager Henrich ved Hovedet).

Vi vil dele den! — Du Tyv! — Jeg skal quæle Dig.

Henrich.

Hielp! Hielp Frontin! — Herre! min Herre, I tar alt for haardt! Søg først i mine Lommer.

Dorante.

Hold paa Tyven! hold paa Tyven!

Henrich.

Frontin! min Søstersøn! hielp!

Frontin.

Wie lidt; lad mig faae fat paa hans lille Finger; der er intet andet Middel til at faae ham vaagen.

Henrich.

Tag fat paa alt hvad Du vil; men hielp mig ud af hans Klæder.

Frontin.

Min Herre! min Herre! vaagn op!

Henrich.

Hvilken forbandet Søn!

Dorante.

Hvor er jeg, Frontin? Hvorfor har Du ladet mig komme ud? Hvorfor er Du gaaet fra mig, Du Slyngel?

Frontin

Frontin.

Jeg faldt i Søvn af Træthed; De tog den Tid, for at gaae Deres Vej, og jeg løb til over den Alarm De gjorde.

Dorante.

Ah! jeg har forraadt mig. Nu erindrer jeg, jeg er i Baronens Huus.

Henrich.

Ja for Ganden, der er De!

Dorante.

Hvad bestiller den Karl der?

Henrich.

Det er min Sandt ham, som De ville quæle.

Frontin.

Det er Gartneren her. De saae ham før.

Dorante.

Jeg er fortvovlet. Jeg troede, at jeg blev bestaaet.

Henrich.

For Pokker, De troer noget for hastig.

Dorante.

Jeg vil give Dig alt, hvad Du forlanger, for at tie. Hvad vilde Rosalie tænke? Hun lærde allene at kiende mig ved mine Feil.

Henrich.

I Sandhed, min Herre, I har fornærmet min Dre; det er ikke vel gjort.

Dorante.

Jeg lover Dig 40 Dukater, 60 om Du vil, for at tilfredstille Dig.

Henrich.

Tresindstyve Dukater! for Pokker — Men drømmer De ikke nu, da De siger mig det?

Do:

Dorante.

Vilde Du vel gjøre mig Fortred?

Frontin.

Ah, Herre vær De kun roelig. Han er min Morbroer. Jeg svarer for ham. De kunde komme fra Bords; troe mig; gaae igien hen og læg Dem.

Henrich.

Han har min Troe ikke Uret; en Søn, som den De har havt, har ikke kunnet forskafe Dem megen Hvile.

Løste Scene.

Henrich (allene).

Det var min Troe en ganske løierlig Begivenhed, og en artig Borgen for mig! Alt, hvad jeg har seet her, gjør mig ganske forvirret. Nei min Sandt, jeg troer, jeg drømmer selv. Er jeg ikke ogsaa en Som—
Som—nam—bulus? Hvem kan vide det? Jeg taler, jeg gaaer, jeg har aabne Dine; med et Ord, jeg er just saaledes — For Fanden, om han havde smittet mig, thi det er maaskee anstikkende. Den Karl han sover ogsaa som Fanden selv, det maae man tilstaae. Dersom ikke Frontin havde været, og hans lille Fing-
ger, saa var jeg ganske kvalt. Hvad dette alt har sat mig for Skrupler i Hovedet! Jeg veed ikke meer, hvad jeg skal troe.

Trettende Scene.

Valerius. Henrich.

Henrich.

Ei, Herr Valerius, et Ord: (Sagte) Men hvordan Pokker skal jeg bære mig ad for at sige ham alt det. (Heit) Ah for Pokker! Herre, De veed ikke —

Wa-

Valerius.

Min Onkel og Grevinden er endnu ved at eftersee Planen.

Henrich.

Og jeg har paa min Sandt været her med en Karl, som sover lysvaagen.

Valerius.

Jeg har bedet Rosalie at komme herhid, for at tale med hende et Dieblis; og endskiønt hun intet har lovet mig, saa vil jeg dog vente hende. Jeg vil ikke have noget at bebreide mig selv.

Henrich.

Om denne Herr Dorante, naar hun bliver hans Kone, drømte, at hun var hos nogen anden — Hillestem! De veed ikke —

Valerius.

Er det nu Tid at skiemte? Lad mig være i Roe. Ah Rosalie, jeg dør fornøiet, dersom jeg kan sige dig, at jeg elsker dig.

Henrich.

Men alt hvad jeg har at sige Dem, er ogsaa meget nødvendigt.

Valerius.

I dette Dieblis søler jeg intet uden min Utaalmodighed.

Henrich.

Hvordan? De vil ikke høre mig?

Valerius.

Nei! nei! nei! Rosalie kan komme. Gaae, jeg besværges Dig. Dersom hun saae Dig, saa forhindrede Du hende at komme her, og Du skilte mig fra det eneste

eneste lykkelige Dieblif, som jeg faaer maaskee i min hele Livstid.

Henrich.

De tager det i den Tone! Nu vel, jeg gaaer; men det vil De vist fortryde, det siger jeg Dem.

Siortende Scene.

Valerius (allene).

Endelig er jeg ham qvit. Jeg har maaskee smigret mig formeget; Rosalie kommer ikke. Men hun er besdrøvet. Ah, Doranté kan være ligegyldig, uden at hun derfor føler noget for mig. Ah Himmel! der seer jeg hende.

Femtende Scene.

Rosalie. Valerius.

Valerius.

Hvorledes, De har den Godhed at komme? Kom dog nærmere; man kunde høre os her.

Rosalie

(Skælvende, og kun ganske lidt nærmere).

Nei Valerius! jeg er alt for bange. Stig mig snart, hvad De vil. Jeg maae strax ind igien.

Valerius.

Vær roelig smukke Rosalie! giv mig det heelt, det Dieblif, som De bevilger mig.

Rosalie.

Jeg skælver.

Valerius.

Nu vel, deilige Rosalie! hør da kun et Ord, siden De saa vil have det: Jeg tilbeder Dem.

Ro-

Rosalie.

Ah! det gjør mig ondt at vide det! Lev vel.

Valerius.

Endnu et Ord, guddommelige Rosalie! Skulde jeg være saa lykkelig ikke at være hadet?

Rosalie.

Døm selv derom, Valerius. Fornuften forbad mig at overtøge mig om Deres Tanker, som jeg var uvis om, og dog er jeg kommen herhid at høre Dem — Stig mig nu selv — hvad der kunde triumphere over min Fornuft? Ah! Valerius — Ah — lad mig gaae ind igien.

Valerius.

Nei bliv, jeg besværges Dem. Jeg ventede kun denne lykkelige Tilstaaelse: uden den torde jeg intet foretage mig. Denne Gunst var mig nødvendig, for at overvinde en Frygtsomhed, som hindrede vores Lykke. Jeg har i dette Dieblis overvundet den. Jeg gaaer at sætte alting i Verk, for at forhale, ja endog ganske at forhindre et Bryllup, som jeg ikke kan overleve.

Rosalie.

Og hvad kan De gjøre? Er det ikke bedre, reent at forglemme — Oh! jeg har ikke Mod til at bede Dem, ikke at elske mig mere.

Valerius.

Før dse tusende gange! Lad mig forsøge alt hvad Snedighed, Magt, Bønner, Saare og en heftig Kierlighed kan indskyde mig.

Rosalie.

Ah, Valerius! De kender ikke min Moder. Jeg skælver ved at tænke derpaa — Tiden løber — og vi give ikke Agt derpaa. Gaae, og lad mig flye Dem.

Bas

Valerius.

Jeg faaer at adlyde Dem. Men førend jeg forlader Dem, tillade De mig, at takke Dem for min Lykfsalighed, og at tilsværge Dem en evig Troefkab.

(Han falder paa Knæ).

Sextende Scene.

Grevinden. Rosalie. Valerius.

Grevinden.

Hvad seer jeg? Min Datter! — Valerius! —
Ah retfærdige Himmel!

Rosalie.

Valerius, jeg er fortabt; der er min Moder.

Valerius.

Himmel!

Grevinden.

Er det mueligt — at min Datter — at mit Blod —

Rosalie.

Min Moder — det er en Hændelse — Jeg tænkte ikke paa —

Grevinden.

Oh! det tvivler jeg ikke om. De tænkte ikke paa, at jeg skulde overrumple Dem. Efter den Hændelse — Jeg kan neppe tale —

Valerius.

Giv Dem tilfreds, naadige Frue. En ligesaa kjerlig, som anstændig Følelse, og som jeg haaber min Onkel bifalder —

Grevinden.

Deres Onkel, min Herre! han skal skaffe mig Ret over Deres usforkammede Opsørsel. De er forliebt i
min

min Datter! jeg finder Dem for hendes Fodder! Der er ingen Yderlighed —

Valerius.

Men, Madame, troe at hun ingen Deel har i —
Grevinden.

Hun hørte paa Dem, og det er nok, for at fortjene al min Brede. Dersom Tingen blir bekendt, saa skal et Kloster svare mig for Dem, Frøken! jeg skal vide at holde Dem der, saalænge De lever.

Rosalie.

Hvad har jeg kunnet sige eller høre i et Dieblif?
Grevinden.

Et Dieblif? ligesom man ikke vidste, hvad et Dieblif er! Kom, lad os reise; ingen Snak mere.

Syttende Scene.

Baronen. Grevinden. Rosalie. Valerius.

Baronen.

Hvorhen, mine Damer? Hvorfor denne forstræffelige Hæft? De vil nok gaae ud at spadserere?

Grevinden.

Nei, men for aldrig at komme her mere, min kære Baron. — Jeg vil strax reise; jeg vil tilbage til Paris.

Baronen.

Hvordant? Hvad tænker De, og Dorante hvad vil han sige?

Grevinden.

Han kan komme til mig der.

Baronen.

Hvad er der da saa vigtigt?

Grevinden.

Min Ære er fornærmet.

Gg

Ba=

Baronen.

Hvordan Pokker, Deres Hæ?

Grevinden.

Jeg forlanger Ret af Dem over Deres Broders søns usforkammede Kierlighed, eller jeg skal vide selv at kaffe mig den.

Baronen.

Hvad har han da gjort? (Til Valerius) Hvorledes, Uforstandige, at fornærme Grevinden! i hendes Alder! uden Henseende paa —

Valerius.

Jeg spørger Dem til —

Grevinden.

Nei Baron, hans Kierlighed —

Baronen.

Hans Kierlighed! hans Kierlighed er dumdriftig. Vær man vel bære nogen for Dem, naadige Frue? (Til Valerius) Du Forræder! for en ærværdig Dame.

Valerius.

Jeg forstikker Dem, min Onkel, at jeg har en uendelig Erbødighed for Grevinden.

Baronen.

En Klodskæg, som ikke betænker, at De kunde være hans Moder; og han tør fornærme Dem.

Grevinden.

Det er noget Nyt; han er forrykt.

Baronen.

Ja vist er han forrykt; en Fusentast, som ingen Ting har seet, og som ikke engang kiender Dem.

Grevinden.

Jeg quæles af Brede. Han er gaaet fra Forstanden.

Ba,

Baronen.

Det var en utilgivelig Galskab i hans Alder; men han skal vist ikke gjøre det mere; og jeg beder Dem om Forladelse for hans Dumdriftighed.

Grevinden.

Bed De vel, Herr Baron, at De i en heel Time ikke har vidst hvad De har sagt? Hvad vil De sige om min Alder, at jeg kunde være hans Moder? Jeg finder Dem original, at De troer, man skal være forrykt for at elske mig! og hvem siger, at han elsker mig?

Baronen.

Hvorledes? Sagde De ikke, at det var til Dem —

Grevinden.

Jeg vilde tusinde gange hellere, at han havde addresseret sig til mig; Ulykken skulde ikke være saa stor; men han har den Driftighed, at elske Frøkenen; han gjør ingen Hemmelighed deraf; han tilstaaer mig det selv; jeg har fundet ham paa Knæ for hende. See da, om min Brede er grundet, og om jeg efter dette kan blive i Huset.

Baronen.

Oh! oh! dette er en anden Sag. Hvorledes, Monsieur? Men dette fortienner Overlæg — Jeg bifalder Deres Brede, Madame, men ikke Deres Vortreise; og, det som mere er, jeg raader Dem at blive her, ligesom intet var hændet.

Grevinden.

Ligesom intet var hændet! Hvorledes forstaaer De det, min Herre?

Baronen.

Jo, Madame! De bør være koldfindig og beherske Dem selv. Det er mig, som raader Dem det, endskönt jeg er hastig, som De selv har seet.

Grevinden.

Jo! meget beleiligt; jeg siger Dem, at jeg vil være vred i 20 Aar.

Baronen.

Den Opsigt, De vilde gjøre, vilde være farligere end Sagen selv. Dorante veed ikke hvad som er hendet; og hvorledes skal man skule det, uden ved at lade Tingen blive som den er?

Valerius.

Ah! dersom De endnu vilde lægge til saa megen Godhed —

Baronen.

Sie! jeg skal snakke med Dig! Du skal see, hvordan jeg skal forjage denne indbildte Kierlighed, denne Ungdoms Grille: jeg skal lære Dig, om man i Din Alder bør være forliebt, og det i mit Huus, uden min Tilladelse!

Rosalie.

Min Moder! —

Grevinden.

Dersom De siger et Ord, saa bringer De mig til det yderste.

Baronen.

Og om Du taler, skal jeg lade Dig bringe i Arrest.

Grevinden.

Vel, Herr Baron! vær brav hidsig, giv ikke efter. Jeg finder — ja jeg finder, at Deres Brede gjør mig roligere.

Ba-

Baronen.

Lad mig kun raade. Jeg skal være vred for os begge.

Grevinden.

Betænk, at det er et Givtermaal, som De har gjort, som er sluttet, og hvor Frøkenen faaer de største Fordele.

Baronen.

Om endog dette Givtermaal ikke var Dem fordeelsagtigt, saa har De givet Deres Ord, hvorledes kan De da bryde det? Og for en Jomfruekarls fine Griller skulde jeg passere for en — Thi, med et Ord, det er mig, det er i mit Huus, det er min Brodersøn.

Grevinden.

Ja De har Ret. Skænd, Herr Baron! Skænd! De bør være rasende. Jeg slaaer mig til Roe — i det mindste af Politique; thi jeg kiender mig ikke mere — Men man maae see, som De meget vel sagde, at komme ud af denne Uleilighed.

Baronen.

Det er i sig selv ikke meget svært. De siger ikke et Ord om hvad, som er hændet.

Grevinden.

Nei, siden De saa vil; thi ellers, Frøken —

Baronen.

Denne Hændelse bliver saaledes hemmelig. Der er ingen at frygte for, uden denne lille Herre; men han skal ikke foruroelige Dem, om han endog var nok saa slet en Karl. Men det er nok, jeg svarer for ham.

Grevinden.

Deres Fromhed er ubegribelig: De gjør mig og from; og jeg er overvundet. Jeg overlader mig til Deres Raad. Men Himmel! er der ikke Dorante?

Baronen.

Det er ham selv; mon han intet har hørt? Hvad skal der da blive af?

Aktende Scene.

Dorante (i Slaaprok, med en Hat i Haanden, hvormed han skjuler det halve af Ansigtet).

De Forrige.

Grevinden (til Rosalie).

De sætter os i en herlig Forsætning, Frøken!

Baronen.

Der var ingen Middel, om han havde hørt os.

Valerius (sagte).

Gid det var saa vel!

Grevinden.

Hvor han seer beskæftiget ud!

Baronen.

Han veed ikke, hvordan han skal begynde sin Tale.

Dorante.

Man maatte vel have et Bal — til et Bryllup —

Baronen

(til Grevinden).

Vi maae skjule vores Forvirrelse. (Til Dorante)
I Sandhed, Dorante, det er besynderligt, at De kommer for disse Damer med Slaaprok. Jeg tænkte, De var mere galant.

Grevinden.

Han bryder sig ikke mere om at behage min Datter; et Beviis paa Foragt! (Med en forsiilt Mildhed)
Hvorledes endog Herr Dorante er, klæder det ham altid vel.

Do=

Dorante.

Ja, altid vel — som Courreer, som Tyrk — i Domino — Det er altsammen ligegodt.

Grevinden.

De har Riet, min Herre! man maae enten gjøre mange Complimenter, eller ogsaa slet ingen.

Dorante.

I Sandhed, ingen Complimenter — De gjør ikke mange Complimenter — det synes mig (leende sagte) Hahaha — haha —

Valerius (sagte).

Han har hørt alting.

Baronen.

De er altid ligefrem, altid munter; ah, jeg kender Dem nok.

Dorante.

De kender mig? Nei — oh nei. (Leer) Hahaha —

Grevinden.

Her er min Datter, som —

Dorante.

Deres Datter — Ahha — vel masqveret, Hahaha — vel masqveret.

Grevinden.

Masqveret? Hvad vil De sige, min Herre? De kender os ikke, om De troer —

Dorante.

I Sandhed, jeg hverken kender hende, eller vil kende hende —

Baronen.

Men, Dorante, det er mig, som ikke kender Dem mere —

Dorante.

Mere — Saameget bedre — det er Masqver —

Grevinden.

Der seer De, hvad jeg har for Deres Skyld, Frøken; men det er ogsaa formeget, at forene Grovhed med Gemenkskab. (Til Dorante) De maa vide, min Herre, at alle andre Midler til at bryde med os, havde været bedre end dem, De har taget.

Dorante

(Sætter sig i en Stool).

Ohha! nu seer jeg meget bedre — nu seer jeg det hele Slæng —

Grevinden.

Jeg kan ikke længer holde det ud. Min Herre, jeg giver Dem Deres Ord igien, og jeg tager mit tilbage; intet kan nøde mig til at give Dem Rosalie.

Dorante.

Lad hende løbe med en anden —

(Han sover ind).

Baronen.

Men betænk dog Dorante —

Grevinden.

Lad det kun være. Jeg forlanger hverken Oplysning, eller Tilbageholdenhed. De vilde, at jeg skulde slutte et urimeligt Givtermaal. Deres Brodersøn har udfundet at afbryde det. Tag altsaa ikke ilde op, at jeg hverken vil see Dem eller ham mere. Farvel.

Baronen.

Bliv Frue. Naar De straffer Deres Datter, saa givr De hende ulykkelig. Min Brodersøn kan erstatte den Uret, han har gjort Rosalie. Vi ere Venner, og siden Herren afflaaer hende bestandig —

Grev:

Grevinden.

De lærer mig min Havn. Jeg antager Deres Brodersøn, for at vise Herr Dorante, at man ikke er aldeles uden Tilflugt.

Rosalie.

Ah min Moder!

Valerius.

Intet kan ligne min Lykke! Hvorledes De er min?

Rosalie.

Ja, havde vi kunnet smigre os dermed?

Nittende Scene.

Baronen. Grevinden. Dorante. Rosalie.
Valerius. Henrich. Frontin.

Frontin.

Han er borte, jeg fandt ham ikke meer i sit Kammer; hvor fanden kan han være?

Henrich.

See der er han min Sandt, og taler med Selskabet.

Frontin.

Sagte Morbroder —

Henrich.

Lad mig være, jeg har intet at tie med. (Til Selskabet) Han er en —

Frontin

(Lægger ham Haanden paa Munden).

Tys! ikke et Ord.

Henrich.

Har han endnu ingen qvalt?

Grevinden.

Hvorledes?

Bas

Baronen.

Hvad er det for Galskab?

Henrich.

Jeg vilde sige Dem, at hans Herre er en Nar, som sover, naar han er lysvaagen.

Baronen.

Drømmer Du?

Henrich.

Nei, det er min Troe ham, som drømmer: og for at vise Dem, at jeg ikke lyver, saa kiender jeg hans lille Finger, og jeg skal vække ham.

Valerius.

Hvad vil alt dette sige?

Rosalie.

Jeg begriber det ikke. Men naar man er lykkelig, kan man frygte for alting.

(Henrich kniber Dorante i den lille Finger).

Dorante.

Au! Hvor er jeg? Ah Herr Baron, det er Dem! Hielp mig, jeg beder Dem. Har jeg intet sagt — intet gjort?

Baronen.

Kan De spørge derom? Men det er Dem lige meget, siden Deres Givtermaal er gaaet overstyr.

Dorante.

Gaaet overstyr! Himmel! jeg kan ikke begribe —

Frontin.

Jeg begriber det ret godt, min Herre. Vi ere røbede, og De har gjort nogen Daarlighed. Jeg tør forsikre Deres Naade, at min Herre er det fornuftigste Menneſke i Verden, naar han er vaagen; og det er ikke hans Skyld, om hans Søvn er lidt uartig.

Grev.

Grevinden.

Hvorledes, man ville indbilde mig, at den uværdige Maade, De har behandlet mig og min Datter paa, var en Drøm? Nu vel, min Herre, lær at drømme hæsligere.

Valerius.

I det ringeste var baade De, naadige Frue, og min Færbroder vaagen, da De lovede mig Rosalie.

Dorante.

Hvordan, det er til Valerius —

Henrich.

Han selv. Det er over sex Maanedes, han ikke heller kan sove for Frøkenens Skyld.

Rosalie.

Hvad mig angaaer, Dorante, da tør jeg neppe sige Dem, at det kun var af Lydighed, jeg vilde give mig med Dem.

Dorante.

Denne Tilstaaelse tillader mig ikke at bede mere, og jeg bør nu allene lide af en Hændelse, som redder os alle Tre fra at blive ulykkelige.

Henrich.

Gaae den Skam, om De ikke har Ret. De kommer sovende til Deres Lykke.

Baronen.

Kom, kom mine Børn; vi vil gaae at spadser, og imidlertid gøre Anstalter til ikke mere at opsætte Ederes Lyksalighed.

Frontin (til Parterret).

Han havde Ret, om han beklagede sig. Han er ikke den første, som mister sin Kone, medens han sover.

P. M.

Jeg slutter hermed denne Samling, som nu bestaaer af 12 Bind, der indeholde 62 Skuespil, hvilke alle, paa et Stykke nær, nemlig Adjutanten, som slutter foregaaende Bind, ere, og endnu for det meste aarlig blive opførte paa vor danske Skueplads. Prisen paa hvert Bind er 72 Skill. paa Trykpapir, og 1 Rdlr. 16 Skilling paa Vospapir. Skulde Omstændighederne herefter bestemme mig til at udgive flere Skuespil i Samling, vil jeg begynde den under en anden Titel, og nu anbefale mig og mine Bestræbelser til det gunstige Publikums Yndest og Bifald.

Kbh. den 24. Octobr. 1789.

Gyldendal.

